

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-6-18

Druk nr 2232 Część II

Warszawa, 1 lutego 2018 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi z projektem aktu wykonawczego.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Z poważaniem

(-) Mateusz Morawiecki

Wykaz podmiotów, do których skierowano projekt w ramach konsultacji publicznych

1. Agora S.A., ul. Czerska 8/10, 00-732 Warszawa
2. Biblioteka Jagiellońska, al. Mickiewicza 22, 30-059 Kraków
3. Biblioteka Narodowa, al. Niepodległości 213, 02-086 Warszawa
4. Centrum Cyfrowe Projekt: Polska, ul. Andersa 29, 00-159 Warszawa
5. Eska TV S.A., ul. Jubilerska 10, 04-190 Warszawa
6. Eurozet sp. z o.o., ul. Żurawia 8, 00-503 Warszawa
7. FilMOTEKA Narodowa, ul. Puławska 61, 00-975 Warszawa
8. Fratria sp. z o.o., ul. Legionów 126-128, 81-472 Gdynia
9. Fundacja Lux Veritatis, ul. Leszno 14, 01-192 Warszawa
10. Fundacja Nowoczesna Polska, ul. Marszałkowska 84/92 lok. 125, 00-514 Warszawa
11. Fundacja PANOPTYKON, ul. Orzechowska 4/4, 02-068 Warszawa
12. Google Polska Sp. z o.o., ul. Emilii Plater 53, 00-113 Warszawa
13. Onet.pl S.A., ul. Pilotów 10, 31-462 Kraków
14. Grupa ZPR Media, ul. Dęblińska 6, 04-187 Warszawa
15. Helsińska Fundacja Praw Człowieka, ul. Zgoda 11, 00-018 Warszawa
16. Instytut Allerhanda, Plac Sikorskiego 2/7, 31-115 Kraków
17. Grupa Interia.pl Sp. z o.o. sp. k., os. Teatralne 9A, 31-946 Kraków
18. ITI Neovision S.A., al. gen. W. Sikorskiego 9, 02-758 Warszawa
19. Katedra Prawa Własności Intelektualnej Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego, ul. Józefa 19, 31-056 Kraków
20. Izba Wydawców Prasy, ul. Foksal 3/5, 00-366 Warszawa
21. Koalicja Otwartej Edukacji, ul. Marszałkowska 84/92 lok. 125, 00-514 Warszawa
22. Konfederacja Lewiatan, ul. Zbyszka Cybulskiego 3, 00-727 Warszawa
23. Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji KIGeIT, ul. Stępińska 22/30, 00-739 Warszawa
24. Krajowa Izba Gospodarcza KIG, ul. Trębacka 4, 00-074 Warszawa
25. Krajowa Izba Producentów Audiowizualnych KIPA, ul. Chełmska 21 bud. 28c, 00-724 Warszawa
26. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, Skwer Ks. Kardynała Stefana Wyszyńskiego 9, 01-105 Warszawa
27. Muzeum Narodowe w Warszawie, Al. Jerozolimskie 3, 00-495 Warszawa
28. Naczelna Dyrekcja Archiwów Państwowych, ul. Rakowiecka 2D, 02-517 Warszawa
29. Narodowe Archiwum Cyfrowe, ul. Hankiewicza 1, 02-103 Warszawa

30. Narodowy Instytut Audiowizualny, ul. Wałbrzyska 3/5, 02-739 Warszawa
31. Niezależne Wydawnictwo Polskie sp. z o.o., ul. Filtrowa 63/43, 02-056 Warszawa
32. Polsat Cyfrowy S.A., ul. Łubinowa 4a, 03-878 Warszawa
33. Polska Fundacja Wspierania Rozwoju Komunikacji Elektronicznej PIKSEL, ul. Przemysłowa 30, 00-450 Warszawa
34. Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji PIIT, ul. Kruczkowskiego 8, 00-380 Warszawa
35. Polska Izba Komunikacji Elektronicznej PIKE, ul. Przemysłowa 30, 00-450 Warszawa
36. Polska Izba Radiodifuzji Cyfrowej, ul. Grunwaldzka 104/204, 60-307 Poznań
37. Polskie Radio S.A., Al. Niepodległości 77/85, 00-977 Warszawa
38. Polskie Stowarzyszenie Nowe Kina, ul. Fosa 37, 02-768 Warszawa
39. Polskie Stowarzyszenie Wydawców Muzycznych, ul. Relaksowa 33/39, 02-796 Warszawa
40. Rada Krajowa Federacji Konsumentów, ul. Ordynacka 11 lok. 1, 00-364 Warszawa
41. Rada Mediów Narodowych Kancelaria Sejmu, Wydział Podawczy, ul. Wiejska 4/6/8, 00-902 Warszawa
42. Stowarzyszenie Artystów Wykonawców Utworów Muzycznych i Słowno-Muzycznych SAWP, ul. Tagore 3, 02-647 Warszawa
43. Stowarzyszenie Autorów i Wydawców Copyright Polska, ul. Sarego 2, 31-047 Kraków
44. Stowarzyszenie Autorów ZAiKS, ul. Hipoteczna 2, 00-092 Warszawa
45. Stowarzyszenie Dystrybutorów Filmowych, ul. Jordanowska 12, 04-204 Warszawa
46. Stowarzyszenie Dystrybutorów Programów Telewizyjnych „SYGNAŁ”, ul. Stępińska 22/30, 00-739 Warszawa
47. Stowarzyszenie Filmowców Polskich SFP, ul. Krakowskie Przedmieście 7, 00-068 Warszawa
48. Stowarzyszenie Kreatywna Polska, ul. Chełmska 21 bud. 28c, 00-724 Warszawa
49. Stowarzyszenie Twórców Ludowych Zarząd Główny, ul. Grodzka 14, 20-112 Lublin
50. Stowarzyszenie Dziennikarzy i Wydawców REPROPOL, ul. Foksał 3/5, 00-366 Warszawa
51. Stowarzyszenie Zbiorowego Zarządzania Prawami Autorskimi Twórców Dzieł Naukowych i Technicznych KOPIPOL, ul. Warszawska 21 lok. 31, 25-512 Kielce
52. Telewizja Polska S.A., ul. J.P. Woronicza 17, 00-999 Warszawa
53. Telewizja Republika S.A., ul. Pawia 55, 01-030 Warszawa
54. TVN S.A., ul. Wiertnicza 166, 02-952 Warszawa
55. Telewizja Puls sp. z o.o., ul. Chełmska 21 bud. 22, 00-724 Warszawa
56. Grupa Wirtualna Polska S.A., Jutrzenki 137 A, 02-231 Warszawa,
57. ZASP – Stowarzyszenie Polskich Artystów Teatru, Filmu, Radia i Telewizji, Aleje Ujazdowskie 45, 00-536 Warszawa
58. ZIPSEE „Cyfrowa Polska”, ul. Ogrodowa 58, 00-876 Warszawa
59. Związek Artystów Wykonawców STOART, ul. Nowy Świat 64, 00-357 Warszawa
60. Związek Kompozytorów Polskich, Rynek Starego Miasta 27, 00-272 Warszawa

61. Związek Polskich Artystów Fotografików ZPAF, Plac Zamkowy 8, 00-277 Warszawa
62. Związek Polskich Artystów Plastyków ZPAP, ul. Nowy Świat 7/6, 00-496 Warszawa
63. Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska, ul. Puławska 39/77, 02-508 Warszawa
64. Związek Pracodawców Mediów Elektronicznych i Telekomunikacji MEDIAKOM, ul. Wspólna 50a/35, 00-514 Warszawa
65. Związek Zawodowy Muzyków Rzeczypospolitej Polskiej, ul. Ignacego Krasickiego 63, 20-358 Lublin
66. Związek Producentów Audio Video ZPAV, ul. Kruczkowskiego 12 m. 2, 00-380 Warszawa
67. Związek Zawodowy Twórców Kultury, ul. Daniłowiczowska 18/5A, 00-093 Warszawa

17 stycznia 2018 r.

**Raport z konsultacji publicznych
projektu ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi
– załącznik do Oceny Skutków Regulacji**

Projekt ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi został skierowany do konsultacji publicznych w dniu 12 kwietnia 2017 r. Zaproszenie do wzięcia udziału w konsultacjach wysłano bezpośrednio do 67 podmiotów. Projekt został ponadto udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji (w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny) oraz na stronie podmiotowej Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Jednocześnie możliwość zgłaszania ewentualnych uwag i propozycji dotyczących projektu przez wszystkich zainteresowanych była zapewniona poprzez informację zamieszczoną na stronie www.prawoautorskie.gov.pl.

W wyniku konsultacji do MKiDN wpłynęło łącznie 50 stanowisk od organizacji zbiorowego zarządzania, organizacji twórców kultury, izb gospodarczych zrzeszających użytkowników utworów i przedmiotów praw pokrewnych, instytucji kultury, organizacji bibliotekarskich, publicznych i prywatnych nadawców telewizyjnych, instytutów naukowych, a także organizacji społecznych i osób fizycznych.

W roku konsultacji swoje uwagi do projektu zgłosiły: Agora S.A., Forum Związków Zawodowych (FZZ), Fundacja Centrum Cyfrowe (FCC), Fundacja Nowoczesna Polska (FNP), Grupa Kapitałowa Cyfrowy Polsat (Cyfrowy Polsat), Izba Wydawców Prasy (IWP), Katedra Prawa Własności Intelektualnej WPiA UJ (UJ), Koalicja Otwartej Edukacji (KOED), Konferencja Dyrektorów Bibliotek Akademickich Szkół Polskich, Stowarzyszenie EBIB i Poznańska Fundacja Bibliotek Naukowych (Organizacje bibliotekarskie), Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Komunikacji (KIGEiT), Naczelnny Dyrektor Archiwów Państwowych (NDAP), Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji (PIIT), Polska Izba Komunikacji Elektronicznej (PIKE), Polska Izba Radiodiffuzji Cyfrowej (PIRC), Polska Rada Centrów Handlowych (PRCH), Polskie Radio S.A. (PR), Polskie Stowarzyszenie Montażystów (PSM), Polskie Stowarzyszenie Nowe Kina (PSNK), Polskie Stowarzyszenie Wydawców Muzycznych (PSWM), Prof. dr hab. Jan Bleszyński i dr Maria Bleszyńska-Przybylska (Prof. J. Bleszyński), Stowarzyszenie Artystów Wykonawców Utworów Muzycznych i Słowno-Muzycznych SAWP, Stowarzyszenie Autorów i Wydawców Copyright Polska (SAiW CP), Stowarzyszenie Autorów ZAiKS, Stowarzyszenie Dziennikarzy i Wydawców REPROPOL, Stowarzyszenie Filmowców Polskich (SFP), Stowarzyszenie Kreatywna Polska (SKP), Stowarzyszenie Polskich Artystów Karykatury (SPAK), Stowarzyszenie Sygnał, Stowarzyszenie Twórców Ludowych (STL), Stowarzyszenie Zbiorowego Zarządzania Prawami Autorskimi Twórców Dzieł Naukowych

i Technicznych KOPIPOL, Telewizja Polska S.A. (TVP), Wielkopolski Związek Pracodawców LEWIATAN (WZPL), ZASP – Stowarzyszenie Polskich Artystów Teatru, Filmu, Radia i Telewizji, Związek Artystów Wykonawców STOART, Związek Importerów i Producentów Sprzętu Elektrycznego i Elektronicznego Branży RTV i IT – ZIPSEE Cyfrowa Polska (ZIPSEE), Związek Kompozytorów Polskich (ZKP), Związek Polskich Artystów Fotografików (ZPAF), Związek Polskich Artystów Plastyków (ZPAP), Związek Polskich Autorów i Kompozytorów ZAKR, Związek Pracodawców Branży Internetowej Interactive Advertising Bureau IAB Polska (IAB), Związek Pracodawców Mediów Elektronicznych i Telekomunikacji MEDIAKOM, Związek Pracodawców Prywatnych Mediów (ZPPM), Związek Producentów Audio Video (ZPAV), Związek Zawodowy Muzyków RP (ZZM RP), Związek Zawodowy Twórców Kultury (ZZTK) oraz dwie osoby fizyczne. Biblioteka Narodowa i Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji poinformowały, że nie zgłaszają uwag do projektu.

Pomimo dużej liczby szczegółowych uwag zgłoszonych przez uczestników konsultacji projekt został przez większość z nich oceniony pozytywnie. Żaden z konsultowanych podmiotów nie zakwestionował – co do zasady – konieczności przyjęcia projektowanej ustawy, przede wszystkim w zakresie, w jakim wdraża ona dyrektywę CRM.

Inicjatywę kompleksowego uregulowania działalności organizacji zbiorowego zarządzania w szczególności poparły: Agora, FCC, FNP, Fundacja Republikańska, Cyfrowy Polsat, KOED, organizacje bibliotekarskie, KIGEiT, PIRC, SAWP, Sygnał, KOPIPOL, TVP, IAB oraz ZPPM.

Z kolei FZZ, prof. J. Błeszyński, ZAiKS, SFP, ZZM RP oraz ZZTK podkreślili konieczność utrzymania – tam, gdzie zezwala na to dyrektywa CRM – dotychczasowych zasad zbiorowego zarządzania, które w ich ocenie właściwie zabezpieczają interesy twórców i artystów wykonawców. Dodatkowo IWP, REPROPOL, SFP, SKP oraz ZASP zgłosiły ogólne zastrzeżenie wobec przepisów wykraczających poza minimum wymagane dyrektywą.

Uwagi uczestników konsultacji i sposób odniesienia się do nich zostały przedstawione poniżej w porządku odpowiadającym poszczególnym rozdziałom projektu.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że w dniu 11 lipca 2017 r. na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248), zgłoszenie zainteresowania pracą nad przedmiotową ustawą zgłosiło, jako pierwsze i jedyne, Polskie Stowarzyszenia Nowe Kina z siedzibą w Warszawie.

Ponadto projektowana ustawa nie wymaga przedstawienia organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Jednakże zgodnie z art. 36 ust. 3 akapit drugi dyrektywy CRM, Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego poinformowało Komisję Europejską o właściwym organie odpowiedzialnym za nadzór nad organizacjami zbiorowego zarządzania mającymi siedzibę na terytorium Polski. Zarówno na gruncie przepisów dotychczasowych jak i projektowanych

organem tym jest minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego. Ponadto, zgodnie z art. 39 akapit pierwszy dyrektywy CRM, Komisji Europejskiej został przekazany wykaz organizacji zbiorowego zarządzania mających siedzibę na terytorium Polski. Informacje te są dostępne na stronie internetowej Komisji. Natomiast sprawozdanie dotyczące udzielania licencji wieloterytorialnych, o którym mowa w art. 38 ust. 3 dyrektywy CRM, zostanie sporządzone i przekazane po pełnej implementacji dyrektywy.

I. Rozdział 1. Przepisy ogólne (art. 1–5 projektu z dnia 12 kwietnia 2017 r.)

W przypadku art. 1 projektu częściowo – tam, gdzie jest to zgodne z Zasadami techniki prawodawczej – uwzględniono uwagi prof. J. Błeszyńskiego, ZAiKS i ZKP dotyczące uzupełnienia wskazanego w art. 1 zakresu przedmiotowego projektowanej ustawy.

W odniesieniu do art. 2 projektu uwzględniono uwagę prof. J. Błeszyńskiego, który wskazał na brak określenia sposobu wykonywania nadzoru nad podmiotami działającymi z upoważnienia organizacji zbiorowego zarządzania, oraz uwagę PIIT dotyczącą ewentualnej odpowiedzialności organizacji w tym zakresie. W nowym ust. 2 wyraźnie przesądzono, że za czynności podejmowane na podstawie takiego upoważnienia organizacja będzie odpowiadać jak za czynności własne. Wbrew sugestii PIIT nie jest jednak konieczne wskazywanie, które czynności mogą być objęte upoważnieniem. Przepis obejmuje bowiem wszelkie czynności z zakresu zbiorowego zarządzania, zgodnie z definicją zawartą w art. 3 pkt 1 projektu.

Duża liczba uwag do art. 2 była związana z wprowadzeniem – w ślad za dyrektywą CRM – nowej kategorii „niezależnego podmiotu zarządzającego”. Prof. J. Błeszyński, organizacje bibliotekarskie, ZAiKS, SAWP, SFP, ZASP, STOART, ZAKR, ZKP, ZZTK i ZZM RP słusznie zwrócili uwagę, iż dyrektywa wymaga, aby do tych podmiotów zastosowanie znalazły przepisy dotyczące nadzoru i sankcji. Prof. Błeszyński za niewystarczającą uznał zasadę dopuszczającą możliwość kierowania wobec niezależnych podmiotów zarządzających żądań o zobowiązanie ich na drodze sądowej do wykonania nałożonych ustawą obowiązków, wskazując, że stawia je to w uprzywilejowanej pozycji wobec organizacji zbiorowego zarządzania. Zdaniem ww. uczestników konsultacji podmioty te powinny podlegać ewidencjonowaniu (rejestracji) przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz jego nadzorowi.

Uwagi te zostały częściowo uwzględnione poprzez uznanie działalności niezależnych podmiotów zarządzających za działalność regulowaną w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, co będzie wiązać się z obowiązkiem wpisu do rejestru prowadzonego przez MKiDN oraz poddaniem ich kontroli Ministra. Problematyka niezależnych podmiotów zarządzających zostanie w całości uregulowana w nowym rozdziale 12 projektowanej ustawy.

Niejako w sprzeczności z powyższymi postulatami pozostaje propozycja prof. J. Błeszyńskiego, aby za niezależne podmioty zarządzające nie były uznawane jednostki w jakimkolwiek stopniu kontrolowane przez uprawnionych. Takie podejście – chociaż zgodne

z dyrektywą, bo realizujące wymagane przez nią minimum – oznaczałoby, że część podmiotów świadczących usługi zarządzania prawami osób trzecich nie będzie podlegać wymogom ustawy.

Brak jest natomiast uzasadnienia dla wprowadzenia wobec niezależnych podmiotów zarządzających identycznego systemu nadzoru jak w przypadku organizacji zbiorowego zarządzania. Środki nadzoru powinny być bowiem proporcjonalne do zakresu, w jakim podmioty te są objęte przepisami dyrektywy, a więc zapewniać zgodność z ogólnymi zasadami dotyczącymi zawierania umów licencyjnych oraz przejrzystości działania.

W tym kontekście nie można zgodzić się ze wyrażanymi przez ZASP, STOART i MEDIAKOM obawami jakoby ustawa otwierała możliwość powstawania nowej kategorii podmiotów, którym przyznawane są uprawnienia do zarządzania prawami. Niezależne podmioty zarządzające mogły na gruncie przepisów dotychczasowych działać bez żadnej kontroli a projektowana ustawa nie przyznaje im żadnych nowych uprawnień w stosunku do tych, z których mogą korzystać obecnie w oparciu o zasady ogólne prawa cywilnego. W dalszym ciągu swój tytuł do działania – na co trafnie zwrócił uwagę prof. Błęszyński – będą mogły wywodzić wyłącznie z umocowania uprawnionych. Jedynym *novum* jest więc wyodrębnienie takiej kategorii uczestników rynku i poddanie ich działalności pewnym regułom – jako przedsiębiorców prowadzących działalność regulowaną. Natomiast z uwagi na dużo mniejsze uprawnienia niż w przypadku organizacji zbiorowego zarządzania nie jest zasadne całkowite zrównywanie ich obowiązków z obowiązkami tych organizacji.

W sprzeczności z celem działania niezależnych podmiotów zarządzających pozostaje uwaga FNP, sugerującej, aby projektowanym przepisom poddać wszystkie podmioty skupujące prawa. Nabywca praw sam staje się bowiem uprawnionym w rozumieniu projektowanej ustawy, a nie podmiotem świadczącym usługi na rzecz uprawnionych.

Prof. Błęszyński, ZAiKS i ZKP wskazali ponadto na konieczność zastosowania wobec niezależnych podmiotów zarządzających przepisów implementujących art. 42 dyrektywy dotyczący ochrony danych osobowych. Należy jednak zauważyć, że skoro podmioty te mogą zarządzać prawami wyłącznie na podstawie upoważnienia udzielonego przez uprawnionego, przetwarzanie jego danych może – i powinno – w każdym przypadku odbywać się na podstawie udzielonej przez niego zgody. Nie jest więc w tym zakresie konieczna dodatkowa ustawowa podstawa do przetwarzania danych osobowych, w przeciwieństwie do organizacji zbiorowego zarządzania, których działalność wymaga przetwarzania danych także bez zgody uprawnionych. W konsekwencji powyższa uwaga została uwzględniona jedynie częściowo, poprzez rozszerzenie art. 107 projektu (art. 115 w aktualnej wersji projektu) na czynności kontrolne ministra podejmowane wobec niezależnych podmiotów zarządzających.

Uwzględniono natomiast zastrzeżenia ZAiKS i ZKP odnośnie „odpowiedniego” stosowania przepisów ustawy do niezależnych podmiotów zarządzających. Część wymogów dotyczących ich działalności wskazano wprost w przepisach nowego rozdziału 12, zaś w pozostałym zakresie odesłano wprost do stosowania właściwych przepisów ustawy.

Zaproponowane rozwiązanie wychodzi też naprzeciw obawom FCC i organizacji bibliotekarskich dotyczącym nieprecyzyjnego zakresu oferowanych przez te podmioty licencji. Chociaż wynika to z zasad ogólnych prawa cywilnego, projektowane przepisy wprost zobowiążą niezależne podmioty zarządzające do szczegółowego wykazania reprezentowanego repertuaru poprzez przedłożenie użytkownikowi listy utworów lub przedmiotów praw pokrewnych objętych udzielaną licencją.

Z kolei postulowane przez FCC uniemożliwienie licencjonowania utworów należących do domeny publicznej albo wykorzystywanych w sytuacjach objętych dozwolonym użytkowaniem nie jest zasadne. W przypadku domeny publicznej brak takiej możliwości wynika z przepisów obowiązujących już obecnie – nikt nie może skutecznie udzielić licencji w zakresie, w jakim nie przysługują mu prawa wyłączne. Natomiast przepisy o dozwolonym użytku stanowią samodzielną, ustawową podstawę do korzystania z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych. W tym zakresie licencja nie jest więc wymagana i użytkownik może odmówić jej zawarcia. Nie ma jednak przeciwwskazań, aby dla pewności prawnej – w ramach swobody umów – użytkownik uzyskał od uprawnionego bądź reprezentującego go podmiotu zgodę na korzystanie z utworu lub przedmiotu prawa pokrewnego np. w sytuacji, w której możliwość zastosowania przepisów o dozwolonym użytku nie jest jednoznaczna. Niezależnie od powyższego należy również zwrócić uwagę, że jakakolwiek regulacja tej materii wykraczałaby poza zakres projektowanej ustawy.

Nie uwzględniono uwagi PSWM postulującego dopuszczenie także innych niż formy prawnych dla organizacji zbiorowego zarządzania niż forma stowarzyszenia. Co prawda należy się zgodzić, że dyrektywa nie przesądza formy prawnej, w jakiej mogą działać organizacje, to jednak w ocenie projektodawcy stowarzyszenie w największym stopniu spośród dostępnych w Polsce form prowadzenia działalności odpowiada kryteriom określonym w art. 3 lit. a dyrektywy CRM. Stowarzyszenie jest co do zasady tworzone w celu niezarobkowym (art. 2 ust. 1 Prawa o stowarzyszeniach) a wewnętrzny proces decyzyjny pozostaje w gestii jego członków, co dodatkowo wyjaśniono w uzasadnieniu projektu.

Za nieadekwatne należy również uznać proponowane przez Cyfrowy Polsat, KIGEiT, PIIT, Sygnał, IAB i ZZPM objęcie organizacji zbiorowego zarządzania zasadami dotyczącymi dostępu do informacji publicznej. Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1764) są nimi objęte przede wszystkim podmioty wykonujące zadania publiczne. Takiego charakteru – pomimo ich istotnej roli – nie mają organizacje zbiorowego zarządzania, które reprezentują prywatne interesy uprawnionych. Z tych samych przyczyn trudno też uznać organizacje za posiadające informacje o sprawach publicznych w rozumieniu art. 1 ust. 1 ww. ustawy. Przejrzystość działania organizacji powinna zostać więc zapewniona poprzez wprowadzenie odpowiednich i skutecznych regulacji szczególnych, a nie stosowanie reżimów prawnych zaprojektowanych w zupełnie innym celu.

Wbrew sugestii ZZM RP nie jest też konieczne dodatkowe określanie odpowiedzialności niezależnych podmiotów zarządzających z tytułu stosowania metod nieuczciwej konkurencji.

Podlegają one bowiem na zasadach ogólnych przepisom ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 z późn. zm.).

W przypadku art. 3 projektu nie uwzględniono sugestii Cyfrowego Polsatu, KIGeIT, PIIT, Sygnału, IAB i ZZPM, aby dążyć do większej zbieżności słownictwa używanego w ustawowych definicjach ze słownictwem z dyrektywy. Definicje zostały zaprojektowane w taki sposób, aby spełniając wymogi dyrektywy były dostosowane do siatki pojęciowej obowiązującej w polskim prawie autorskim. Takie podejście ma na celu zminimalizowanie wątpliwości interpretacyjnych przy stosowaniu nowych przepisów.

Nie uwzględniono uwag ZAiKS, ZKP i FNP do definicji „zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi”. Za niezasadne uznano bowiem zarzuty dotyczące: definiowania *idem per idem* (obejmowanie praw w zarząd jest jednym z etapów zbiorowego zarządzania, a więc specyficzną czynnością, a nie treścią definiowanego pojęcia), wątpliwości co do charakteru zwrotu „takie jak” (oznacza katalog otwarty ale w przeciwieństwie do wyrażenia „w szczególności” obejmuje czynności rodzajowo zbliżone) oraz konieczności zastąpienia słowa „kontrola” pojęciem „monitorowanie” (weryfikacja faktycznego korzystania z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych nie jest kontrolą – polskie przepisy zastrzegają prawo do kontroli dla ściśle określonych organów czy służb). ZAiKS i ZKP postulowały ponadto jednoznaczne wskazanie, że zbiorowe zarządzanie nie jest działalnością gospodarczą. Nie jest to jednak ani zasadne, ani konieczne. Mogłoby bowiem prowadzić do wyłączenia stosowania wobec organizacji przepisów antymonopolowych, co byłoby sprzeczne nie tylko z ugruntowaną w tym zakresie praktyką UOKiK¹, ale także z orzecznictwem TSUE (por. wyrok z dnia 27 lutego 2014 r. w sprawie C-351/12 OSA). Natomiast art. 3 lit. a dyrektywy CRM nie stoi w sprzeczności z „zarobkowym” charakterem działalności organizacji, rozumianym jako osiągnięcie dochodów pokrywających koszty jej założenia i prowadzenia (co zresztą wydaje się oczywiste – istnienie organizacji, która realizując swój podstawowy cel, czyli wypłatę przychodów z praw uprawnionych, nie byłaby równocześnie w stanie pokryć kosztów swojego działania, byłoby bezcelowe), a jedynie zobowiązuje, aby organizacja była „nienastawiona na zysk”.

Uwzględniono natomiast sugestię prof. J. Bleszyńskiego, aby w ślad za dyrektywą wskazać, że zbiorowe zarządzanie jest wykonywane „dla zbiorowej korzyści uprawnionych” zamiast odwoływania się do niejasnego pojęcia „zbiorowego interesu”, co wychodzi też naprzeciw wątpliwościom wyrażonym przez FNP.

Nie można jednak zgodzić się z twierdzeniem Profesora, jakoby dyrektywa CRM w ogóle nie regulowała kwestii opłat od czystych nośników, ani że opłaty nie mają charakteru „wynagrodzenia autorskiego”. Zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. a i b dyrektywy 2001/29/WE stanowią one bowiem rekompensatę z tytułu zwielokrotniania dokonywanego w ramach dozwolonego użytku reprograficznego i osobistego. Środki pobierane przez organizacje zbiorowego zarządzania na rzecz uprawnionych przysługujące w ramach prawa do rekompensaty art. 3 lit. h dyrektywy CRM uznaje za „przychody z praw”, co oznacza, że muszą być do nich stosowane wszystkie przewidziane projektowaną ustawą zasady

¹ Por. wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 9 stycznia 2006 r., sygn. akt XVII Ama 84/04.

zbiorowego zarządzania. Całkowicie odrzucić należy też sugestię Profesora, jakoby uprawnienie do poboru opłat mogło wynikać wyłącznie z wyznaczenia organizacji w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 20 ust. 5 pr. aut. Wyznaczona może być bowiem jedynie organizacja zbiorowego zarządzania, a więc stowarzyszenie, któremu uprzednio zostało udzielone zezwolenie na polu eksploatacji, na którym korzystanie w ramach dozwolonego użytku jest rekompensowane opłatami od czystych nośników – czyli pole eksploatacji zwielokrotnianie. *A contrario* – stowarzyszenie nie posiadające zezwolenia na tym polu nie będzie w tym zakresie uznawane za organizację zbiorowego zarządzania, zarówno na gruncie obecnych jak i projektowanych przepisów, a więc nie może być wyznaczone w przedmiotowym rozporządzeniu.

Przychylając się do propozycji PSWM, w definicji „organizacji zbiorowego zarządzania” zrezygnowano z enumeratywnego wyliczenia kategorii uprawnionych. Możliwość uzyskania członkostwa przez uprawnionych – o ile spełnią statutowe wymogi w tym zakresie – będzie wynikać z przepisów o członkostwie (art. 13), a nie z definicji organizacji zbiorowego zarządzania. Natomiast przynależność do określonej kategorii uprawnionych ma znaczenie wyłącznie na etapie zakładania organizacji zbiorowego zarządzania (ubiegania się o zezwolenie – por. art. 6 ust. 2). Tym samym wątpliwości prof. J. Błęszyńskiego, ZAiKS, ZKP i ZAKR dotyczące użycia w tej definicji terminu „wydawca” stały się – przynajmniej w kontekście omawianej definicji – bezprzedmiotowe (stosowne zmiany i wyjaśnienia wprowadzono natomiast w odniesieniu do art. 6 ust. 2).

Uwzględniono uwagę ZAiKS i ZKP, aby w ślad za dyrektywą CRM zbiorowe zarządzanie stanowiło podstawowy cel statutowy organizacji zbiorowego zarządzania. Jednocześnie – wbrew sugestii FNP – nie musi to być jedyny przedmiot działalności. Natomiast zgodnie z dyrektywą – co znajduje odzwierciedlenie w projekcie, m.in. w przepisach dotyczących kwestii finansowych czy sprawozdawczych – zbiorowe zarządzanie musi być oddzielone od pozostałej działalności stowarzyszenia. Mając powyższe na uwadze nie można przyznać racji SAIW CP twierdzącemu, że zbiorowe zarządzanie stanowi działalność kulturalną. Twierdzenie to nie tylko abstrahuje od katalogu instytucji prowadzących taką działalność zawartego w art. 2 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 862), ale prowadziłoby do sprzecznego z dyrektywą zrównania zbiorowego zarządzania (które musi być podstawowym celem statutowym organizacji) z prowadzoną obok tego działalnością kulturalną (która może stanowić jedynie cel dodatkowy).

Z przyczyn wskazanych powyżej nie uwzględniono propozycji prof. J. Błęszyńskiego, aby za organizację zbiorowego zarządzania uznawane było także stowarzyszenie wyznaczone do poboru opłat od czystych nośników i opłat reprograficznych. Taka sytuacja nie jest w ogóle dopuszczalna – wyznaczone może być wyłącznie stowarzyszenie posiadające zezwolenie na zbiorowe zarządzanie, a więc mające już wcześniej status organizacji zbiorowego zarządzania.

Niezrozumiałe jest stanowisko ZZM RP, aby organizacjom producenckim, wydawniczym lub radiowym i telewizyjnym zablokować możliwość zawierania umów bezpośrednio z twórcami

lub artystami, z pominięciem właściwych organizacji zbiorowego zarządzania. Obowiązkowe pośrednictwo tych organizacji będzie w dalszym ciągu wynikać z przepisów pr. aut., a nie z definicji „organizacji zbiorowego zarządzania”.

Z kolei sugestia PIRC, aby definicję uzupełnić o przesłankę świadczenia usług na rzecz użytkowników jest niezgodna z dyrektywą CRM, która w art. 3 lit. a nie przewiduje takiego kryterium.

Niejasna jest propozycja prof. J. Błeszyńskiego dotycząca modyfikacji definicji „zagranicznej organizacji zbiorowego zarządzania”. Zawarta w projekcie definicja pozostawia ustawodawstwu zagranicznemu ustalenie, jakie podmioty są w danym państwie uznawane za organizacje zbiorowego zarządzania.

W ślad za omówionymi wcześniej zmianami, przepisy dotyczące niezależnych podmiotów zarządzających zostały w całości zamieszczone w nowym rozdziale projektowanej ustawy. Tym samym definicja została usunięta ze słowniczka ustawowego.

W definicji „uprawnionego”, wbrew wątpliwościom FZZ i ZAKR, nie ma potrzeby doprecyzowywania, czy chodzi o przysługujące mu prawa majątkowe czy osobiste. Zgodnie z zasadą *lege non distinguente nec nostrum est distinguere*, w braku rozróżnienia chodzi o oba rodzaje praw.

Uwzględniono słuszne spostrzeżenie ZAiKS, ZKP i IAB, zgodnie z którym organizacja zbiorowego zarządzania nie powinna być uznawana za uprawnionego. Nieuzasadnione są natomiast obawy SFP, iż szeroki charakter definicji „uprawnionego” mógłby prowadzić do uznania np. plastyka za uprawnionego tej organizacji – zakres praw reprezentowanych przez organizację zależy od zakresu zezwolenia, a nie od definicji „uprawnionego”. Podobnie należy ocenić uwagę prof. J. Błeszyńskiego – uprawnienie do partycypowania w przychodach z praw nie ma charakteru abstrakcyjnego, lecz będzie konkretyzować się w danym czasie w zależności od istnienia tytułu prawnego oraz jego treści, a więc będzie uzależnione od dokonanej eksploatacji danego utworu lub przedmiotu prawa pokrewnego, która powoduje powstanie takiego uprawnienia. Tylko w takim zakresie i przedziale czasowym dany podmiot stawać się będzie „uprawnionym” w rozumieniu projektowanej ustawy. Powyższe wyjaśnienia należy odnieść także do sytuacji licencjodawcy, nieuzasadnione są więc wątpliwości FNP w tym zakresie.

Niezasadne byłoby ponadto sugerowane przez ZZM RP umieszczanie w projektowanej ustawie przepisów ograniczających możliwości nabycia od twórcy lub wykonawcy pełnego tytułu prawnego do przychodów z praw. Cywilnoprawny obrót prawami jest bowiem regulowany przepisami pr. aut., które zresztą już obecnie przewidują pewne ograniczenia co do przenoszenia prawa do wynagrodzenia (por. art. 18 ust. 3 i 4 pr. aut.).

Tylko częściowo uwzględniono uwagi SAWP, SAiW CP, ZAiKS, SFP, SKP, KOPIPOL, ZASP, STOART i ZKP do definicji „osoby kierującej działalnością organizacji zbiorowego zarządzania”. Projektowana definicja nie stanowi wdrożenia definicji „dyrektora” zawartej w art. 3 lit. g dyrektywy, lecz została wprowadzona na potrzeby przepisów implementujących

art. 10 dyrektywy CRM, dotyczących unikania konfliktów interesów przez osoby kierujące działalnością organizacji. Katalog tych osób nie został w dyrektywie precyzyjnie zdefiniowany, zaś motyw 25 preambuły wskazuje, że chodzi tu o „kadrę kierowniczą”, w tym „kierowników wybranych na stanowisko dyrektora lub zatrudnionych przez organizację na podstawie umowy” oraz „osoby sprawujące funkcję nadzorczą”. Dyrektywa pozostawia więc pewną elastyczność, pozwalając na dopasowanie krajowych przepisów do określonej formy prawnej, w jakiej działają organizacje zbiorowego zarządzania. W związku z powyższym – chociaż w stosunku do pierwotnego projektu usunięto z definicji osoby kierujące wewnętrznymi komórkami organizacyjnymi – w żadnym wypadku nie można uznać za niezgodne z dyrektywą objęcia ustawą osób zatrudnionych na stanowiskach kierowniczych w organizacji, innych niż członkowie jej organów. Pozostawiono więc w tej kategorii osobę kierującą jednostką organizacyjną odpowiedzialną w organizacji za wykonywanie czynności z zakresu zbiorowego zarządzania, co zresztą sugeruje prof. J. Błęszyński. Takie rozwiązanie wynika – jak wspomniano – z art. 10 dyrektywy czytanego w świetle motywu 25 preambuły. Gdyby intencją unijnego ustawodawcy było ograniczenie tego przepisu wyłącznie do członków organów organizacji, użyłby w nim pojęcia „dyrektora”, a nie „osoby kierującej działalnością organizacji”.

Uwagi SAWP sugerujące wyłączenie z definicji „przychodów z praw” pożytków, jakie środki te przyniosły do czasu ich wypłaty, zmierzają do tego, aby pożytki te były przeznaczane na finansowanie kosztów zbiorowego zarządu. Takie podejście jest niezgodne z intencją dyrektywy, która w art. 11 ust. 3 i 4 stanowi, iż podziałowi i wypłacie pomiędzy uprawnionych podlegają przychody z praw wraz z wszelkimi zyskami pochodzącymi z ich inwestowania. Oznacza to, że zarówno środki zainkasowane, jak i zyski z ich inwestowania są co do zasady należne uprawnionym, po dokonaniu potrąceń. Wysokość potrąceń nie może być jednak uzależniona od wielkości zysków z inwestycji, gdyż zgodnie z art. 12 ust. 3 dyrektywy powinna wynikać z uzasadnionych i udokumentowanych kosztów zbiorowego zarządzania. Niezasadne są więc obawy FNP, iż ustawa nie określa zasad udziału uprawnionych w pożytkach z praw.

Ponadto, wbrew wątpliwościom prof. J. Błęszyńskiego, takie podejście przesądza jednoznacznie, że wszystkie przepisy dotyczące przychodów z praw i dokonywania od nich potrąceń znajdują zastosowanie do opłat od czystych nośników i opłat reprograficznych. Ponownie należy tu odrzucić tezę Profesora, jakoby opłaty nie były składnikiem autorskich praw majątkowych twórców, a uprawnienie do ich pobierania nie wymagało posiadania przez stowarzyszenie zezwolenia na zbiorowe zarządzanie. PIIT natomiast zwrócił uwagę na konieczność zachowania spójności pomiędzy projektowaną ustawą a rozporządzeniem MKiDN dotyczącym opłat. Nie ma jednak między nimi sprzeczności – przedmiotowe rozporządzenie w dalszym ciągu będzie stanowiło uszczegółowienie ogólnych zasad zbiorowego zarządu na potrzeby podziału i wypłaty przychodów z tytułu opłat. Tak więc np. przewidziany w art. 37 ust. 2 projektu i literalnie zgodny z dyrektywą termin wypłaty przychodów z praw, wynoszący 9 miesięcy od zakończenia roku obrotowego, w którym zostały pobrane, będzie w odniesieniu do opłat liczony od zakończenia roku obrotowego, w którym po podziale między „organizacje reprezentujące podmioty uprawnione” (§ 6 ust. 2

rozporządzenia) środki te zostały faktycznie przekazane tym organizacjom – dopiero bowiem od tej chwili organizacja obowiązana do ich wypłaty staje się ich faktycznym dysponentem.

Uwzględniono również zastrzeżenia prof. J. Błęszyńskiego, FZZ, ZAiKS, SFP i ZAKR dotyczące użycia w definicji terminu „rekompensata”. Termin ten został usunięty, gdyż w pr. aut. pojawia się wyłącznie w kontekście utworów osieroconych w razie zidentyfikowania i odnalezienia uprawnionego (art. 35⁸ ust. 5 pr. aut.), a więc w sytuacji, w której pośrednictwo organizacji zbiorowego zarządzania nie będzie w praktyce występować.

W definicji „podziału przychodów z praw” uwzględniono sugestię interpunkcyjną ZAiKS, tak aby z przepisu precyzyjnie wynikało, że chodzi o należne uprawnionym przychody z praw, a nie prawa. Natomiast zastrzeżenia prof. Błęszyńskiego są nieuzasadnione. Proponowane definicje podziału i wypłaty mają na celu rozróżnienie dwóch etapów repartycji środków, przy czym jest oczywiste, że ustawa nie reguluje zarządzania środkami po wypłacie uprawnionemu. Nie można też zgodzić się z Profesorem, aby zapisanie środków na koncie autora w organizacji było czynnością spełniającą przesłanki określone w definicji „wypłaty przychodów z praw”. Takie przypisanie środków konkretnemu uprawnionemu jest właśnie ich podziałem, ale organizacja nie może na tym poprzestać – jej zadaniem, zgodnie z art. 13 ust. 1 dyrektywy, jest fizyczna wypłata środków należnych uprawnionym.

Uwzględniono uwagę prof. J. Błęszyńskiego, ZAiKS i ZKP, aby w definicji „umowy o reprezentacji” wskazać, że przedmiotem jest zbiorowe zarządzanie prawami, oraz uwagę prof. J. Błęszyńskiego, aby doprecyzować, iż zakres i zasady reprezentowania innej organizacji wynikają z umowy, a nie z przepisu ustawy.

Nietrafny jest zarzut IAB, zgodnie z którym definicja „użytkownika” nie powinna obejmować konsumentów. W uzasadnieniu projektu wyjaśniono, że przenoszenie powyższego wyłączenia z dyrektywy CRM nie jest konieczne, gdyż status konsumenta nie ma znaczenia na gruncie zasad prawa autorskiego – istotne jest, czy dana osoba dokonuje eksploatacji wiążącej się z koniecznością uzyskania licencji lub zapłaty wynagrodzenia.

Uwzględniono sugestię prof. J. Błęszyńskiego, aby w definicji „repertuaru” doprecyzować, iż chodzi o utwory, do których prawa są zarządzane zbiorowo.

Nie jest jednak uzasadniona obawa prof. J. Błęszyńskiego, iż definicja „licencji wieloterytorialnej” posługuje się nieostryimi pojęciami, przez co rozwój techniki może mieć wpływ na zakres stosowania przepisów ich dotyczących. Na gruncie dyrektywy CRM przepisy o licencjach wieloterytorialnych dotyczą zwielokrotniania i publicznego komunikowania *online* utworów muzycznych, a więc ich zakres nie jest ograniczony do określonej technologii. Z powyższych przyczyn niezgodne z dyrektywą byłoby również proponowane przez FZZ, ZAiKS, ZKP i ZAKR wyłączenie z tej definicji nadań internetowych.

Nie uwzględniono także uwagi IAB, zarzucającej zawężenie pojęcia „licencji wieloterytorialnej” wyłącznie do określonego rodzaju utworów i pól eksploatacji. IAB nie

wziął bowiem pod uwagę, że dyrektywa nie używa definiowanego terminu w żadnym innym kontekście. Dlatego został on zdefiniowany wyłącznie na potrzeby projektowanej ustawy.

W przypadku art. 4 projektu z przyczyn wskazanych powyżej nie uwzględniono propozycji prof. J. Błeszyńskiego, aby art. 4 ust. 1 uzupełnić o „wskazanie do poboru wynagrodzeń lub opłat” jako jedną z podstaw do prowadzenia zbiorowego zarządu. Wyznaczenie organizacji, w drodze rozporządzenia, do inkasa określonych środków nie jest samodzielną przesłanką umożliwiającą zbiorowe zarządzanie. Wyznaczona może być tylko organizacja posiadająca uprzednio zezwolenie ministra.

ZAiKS i ZKP wyraziły wątpliwość czy zakaz odmowy podjęcia zbiorowego zarządzania, o którym mowa w art. 4 ust. 2, obejmuje łącznie wszystkie czynności składające się na pojęcie „zbiorowego zarządzania” zdefiniowane w art. 3 ust. 1 pkt 1 projektu, czy również pojedyncze z nich. Przepis został więc doprecyzowany poprzez wskazanie, że zakaz odmowy dotyczy objęcia praw w zbiorowy zarząd, a więc pierwszej z czynności wymienionych w powyższej definicji, warunkującej powstanie relacji pomiędzy organizacją a uprawnionym. Z kolei zasady wykonywania pozostałych czynności składających się na zbiorowe zarządzanie będą wynikać z innych przepisów projektowanej ustawy oraz pr. aut.

Natomiast wbrew sugestii SFP w ust. 2 utrzymano „ważne przyczyny” jako przesłankę ewentualnej odmowy. Po pierwsze interpretacja tej przesłanki jest ugruntowana na podstawie obecnego art. 106 ust. 3 pr. aut., a po drugie ma ona szerszy charakter niż „obiektywne powody”, a więc stanowi rozwiązanie korzystniejsze dla uprawnionych, co jest dopuszczalne w świetle dyrektywy CRM.

W art. 4 ust. 3 utrzymano obowiązek „jednakowego” traktowania uprawnionych, co odpowiada analogicznej zasadzie wyrażonej obecnie w art. 106 ust. 1 pr. aut. Nie uwzględniono tym samym propozycji FNP, aby sformułować go jako obowiązek „równego” traktowania. Natomiast w ślad za propozycją Cyfrowego Polsatu, KIGEiT, PIIT, Sygnału, IAB i ZZPM doprecyzowano, iż chodzi o podstawę „prawną” zbiorowego zarządzania.

W art. 4 ust. 4 uwzględniono propozycję prof. J. Błeszyńskiego i rozszerzono obowiązek staranności na wszystkie czynności zbiorowego zarządzania, wskazując jednocześnie – w ślad za art. 11 ust. 2 dyrektywy CRM, że obejmuje on w szczególności regularny podział i wypłatę przychodów z praw.

W kwestii domniemania reprezentacji, uregulowanego w projektowanym art. 5 ust. 1 w ślad za dotychczasowym art. 105 ust. 1 pr. aut., uczestnicy konsultacji wyrazili skrajnie rozbieżne opinie. Zaproponowana konstrukcja spotkała się z aprobatą prof. J. Błeszyńskiego, IWP, REPROPOL i Sygnału.

Utrzymaniu tego instrumentu prawnego sprzeciwiły się natomiast PIRC oraz jedna z osób fizycznych zgłaszających uwagi w konsultacjach.

PIRC przywołał pogląd wyrażony przez prof. Monikę Czajkowską-Dąbrowską, zgodnie z którym „(...) domniemanie legitymacji z art. 105 ust. 1 [pr. aut.] powinno być usunięte z ustawy, a co najmniej przeredagowane. W odniesieniu do praw objętych zbiorowym

zarządem z mocy przepisu ustawy niczego już nie wnosi; w odniesieniu do innych uprawnień nie może zastąpić rzeczywistych cywilnoprawnych podstaw zarządu. Jeśli chodzi natomiast o ogólne "wylegitymowanie się" wobec użytkowników jako organizacji zbiorowego zarządzania, całkowicie wystarczająca jest pod tym względem możliwość powołania się na zezwolenia udzielane przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (...)”². Odpowiadając na zarzut PIRC należy zwrócić uwagę, że w projektowanym art. 5 ust. 1 domniemanie zostało przeredagowane w stosunku do dotychczasowej regulacji. Zgodnie z sugestią zawartą w powyższym komentarzu jego zakres powiązano z zakresem udzielonego organizacji zezwolenia na zbiorowe zarządzanie.

Nie jest także konieczne – wbrew propozycji PSNK – przenoszenie do nowej ustawy przesłanki obalenia domniemanie, zawartej w dotychczasowym art. 105 ust. 1 zdanie drugie, zgodnie z którą na domniemanie nie można się powołać, gdy do tego samego utworu lub artystycznego wykonania rości sobie tytuł więcej niż jedna organizacja. Taka sytuacja mogła mieć bowiem miejsce w przypadku uprawnionych, którzy nie powierzyli praw żadnej organizacji. W projektowanej ustawie zostanie ona wyeliminowana poprzez przesądzenie, że prawami tego rodzaju uprawnionych zarządzać może wyłącznie organizacja reprezentatywna.

Jedna z osób fizycznych podniosła ponadto zarzut, iż proponowane domniemanie procesowe może stać w kolizji z domniemaniem nabycia praw przez producenta utworu audiowizualnego (art. 70 ust. 1 pr. aut.) i w rezultacie poświadczając nieprawdziwy zakres zbiorowego zarządzania. Na poparcie tego zarzutu przywołano wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 stycznia 2007 r. sygn. akt IV CSK 303/06, który jednak – wbrew obawom osoby zgłaszającej powyższą uwagę – rozstrzyga relację pomiędzy oboma domniemaniami. Sąd zwrócił bowiem uwagę, że dopóki domniemanie z art. 70 ust. 1 pr. aut. nie zostanie obalone „należy przyjmować, że to producent, a nie twórcy poszczególnych tzw. utworów wkładowych, jest uprawniony do eksploatacji utworu audiowizualnego jako całości. Twórcy, którzy przenieśli na producenta (z reguły odpłatnie) autorskie prawa majątkowe (wśród nich także prawo do wynagrodzenia, jak wynika z art. 17 pr. aut.), nie są już uprawnieni do rozporządzania tymi prawami, w tym do wyrażania zgody na ich eksploatację w ramach utworu audiowizualnego jako całości. Takiego prawa nie ma także reprezentująca ich organizacja zbiorowego zarządzania. (...) domniemanie z art. 105 pr. aut. może działać tylko na rzecz tej organizacji zbiorowego zarządzania, która reprezentuje właściwą kategorię podmiotów”. Tym samym nie jest dopuszczalne powołanie się przez organizację zbiorowego zarządzania na wspomniane domniemanie w sytuacji, gdy z przepisów pr. aut. wynika, że nie reprezentuje ona określonej grupy uprawnionych. Interpretacja ta ulegnie dodatkowemu wzmocnieniu poprzez wyraźne wskazanie w projektowanym art. 4 ust. 1, iż podstawa do zbiorowego zarządzania prawami musi wynikać także z pr. aut.

Nie uwzględniono także propozycji TVP, aby przywilej domniemanie reprezentacji i legitymacji organizacji zbiorowego zarządzania przysługiwał wyłącznie organizacji reprezentatywnej. Mogłoby to znacząco utrudnić funkcjonowanie organizacji niereprezentatywnej, przez co stałoby w sprzeczności z zasadą równego traktowania

² M. Czajkowska-Dąbrowska [w:] J. Barta, R. Markiewicz (red.), *Prawo autorskie i prawa pokrewne. Komentarz*, Warszawa 2011, komentarz do art. 115.

uprawnionych. Uprawnieni reprezentowani – zarówno na podstawie umowy jak i *ex lege* – przez organizację reprezentatywną mieliby bowiem w praktyce zapewnioną skuteczniejszą ochronę, niż ci zrzeszeni w organizacji niereprezentatywnej. TVP nie kwestionuje zresztą możliwości powoływania się na domniemanie przez organizację niereprezentatywną, co zdaje się stać w sprzeczności z treścią jej własnej propozycji, czyniąc tę uwagę nie do końca zrozumiałą.

Uwzględniając uwagi FZZ, UJ, ZAiKS, ZKP i ZAKR, przeredagowano i uporządkowano przepisy dotyczące rozszerzonego skutku licencji udzielanych przez reprezentatywną organizację zbiorowego zarządzania poprzez zamieszczenie ich w projektowanej ustawie (zamiast w pr. aut.) w kolejnych ustępach art. 5.

II. Rozdział 2. Zezwolenia na zbiorowe zarządzanie (art. 6–11 projektu z dnia 12 kwietnia 2017 r.)

Odrzucona została ogólna – dotycząca całej konstrukcji zezwoleń na zbiorowe zarządzanie – uwaga postulująca wprowadzenie zezwoleń ograniczonych w czasie (ZIPSEE). Takie rozwiązanie nie gwarantowałoby stabilności obrotu prawami autorskimi i pokrewnymi, odpowiedniego poziomu wynagradzania uprawnionych i trwałości licencji udzielanych przez organizację zbiorowego zarządzania, obciążając również użytkowników związanym z tym ryzykiem prawnym. Odrzucona została ponadto uwaga ZIPSEE sugerująca wprowadzenie obowiązku funkcjonowania organizacji zbiorowego zarządzania tylko jako organizacji pożytku publicznego. Argumentacja ZIPSEE, że takie rozwiązanie ograniczy wysokość wynagrodzeń pobieranych przez osoby zarządzające daną organizacją, abstrahuje od tego, że są inne możliwe instrumenty ich ograniczania, w szczególności kontrola ze strony uprawnionych. Ponadto nie wybiera się formy prawnej, w jakiej może być wykonywany zbiorowy zarząd, biorąc po uwagę wyłącznie jeden wąski i marginalny – w zestawieniu z ich funkcją i znaczeniem dla systemu prawa autorskiego – aspekt działalności organizacji.

W odniesieniu do art. 6 projektu uwzględniono uwagę wskazującą na konieczność przeredagowania art. 6 ust. 1 i posłużenia się w miejsce słów „może być wykonywane wyłącznie” bardziej kategoryczną formułą „jest wykonywane” (prof. J. Błeszyński). Odpowiada ona sensowi tego przepisu, który przesądza wprost, że zbiorowe zarządzanie jest wykonywane wyłącznie przez organizację zbiorowego zarządzania. Odrzucono natomiast uwagę, zgodnie z którą w art. 6 ust. 2 zbędne jest stanowienie o tym, kogo może skupiać organizacja zbiorowego zarządzania, gdyż przesądza to już art. 3 ust. 1 pkt 2 projektu (prof. J. Błeszyński). Względem pierwotnej wersji art. 3 ust. 1 pkt 2 uległ zmianie w ten sposób, że nie powtarza już, jakie kategorie uprawnionych mogą tworzyć organizację zbiorowego zarządzania, lecz odwołuje się do pojęcia „uprawnionych lub podmiotów reprezentujących podmioty uprawnione”. Tym samym art. 3 ust. 1 pkt 2 projektu stanowi jedynie definicję organizacji zbiorowego zarządzania, która może zrzeszać podmioty spełniające warunki członkostwa określone w art. 13 ust. 1–3 projektu. Natomiast art. 6 ust. 2 przecina ewentualne wątpliwości co do tego, jakie kategorie podmiotów może skupiać stowarzyszenie, które planuje wystąpić do ministra z wnioskiem o udzielenie zezwolenia. Dotychczasowa doktryna prezentowała sprzeczne stanowiska w tym względzie.

Odrzucona została również uwaga wskazująca na potrzebę doprecyzowania, że organizacja może skupiać nadawców, producentów i wydawców w odniesieniu do praw pokrewnych (prof. J. Bleszyński). Powyższa uwaga jest bezpodstawna w stosunku do nadawców, gdyż tym podmiotom art. 97 ustawy o pr. aut. przyznaje, jako pierwotnie uprawnionym, wyłącznie prawa pokrewne. Z kolei pojęcie „producentów”, co nie budziło wątpliwości w praktyce, na gruncie procedowanej ustawy jest odnoszone do producentów fonogramów lub wideogramów, o których mowa w art. 94 ust. 3 pr. aut. W przypadku wydawców powyższa uwaga stała się natomiast nieaktualna, gdyż w tym zakresie w treści projektu doprecyzowano, że pojęcie „wydawcy” jako podmiotu, który może skupiać stowarzyszenie ubiegające się o zezwolenie na zbiorowe zarządzanie, dotyczy „wydawców utworów opublikowanych drukiem”. Tym samym przesądzono, że mogą oni tworzyć organizacje w celu zarządzania prawami autorskimi do utworów opublikowanych drukiem, np. tych, o których mowa w art. 11 pr. aut.

Ponadto odrzucono propozycję określenia w udzielonym zezwoleniu dodatkowych wymogów precyzujących wykonywanie zbiorowego zarządzania np. w pewnym zakresie wykonywania wspólnego z inną organizacją działającą lub ubiegającą się o zezwolenia na danym polu eksploatacji w odniesieniu do tych samych lub różnych kategorii dóbr lub praw (prof. J. Bleszyński). Projekt podtrzymuje dotychczasową zasadę, że organizacje zbiorowego zarządzania mogą współpracować na zasadzie porozumień (art. 44 ust. 1). Do nawiązania takiej współpracy wystarczające pozostaje oparcie się na zasadzie swobody umów oraz stosowanych regulacjach ustawowych. Zbyteczne jest doprecyzowanie takich kwestii w samych zezwoleniach, które są decyzjami administracyjnymi ze wszystkimi konsekwencjami tego faktu dla ich trwałości i trybu zmiany. Uwzględnienie porozumień organizacji mogłoby prowadzić do rozbieżności między poszczególnymi zezwoleniami, powodować wątpliwości interpretacyjne, a także skutkować praktycznymi problemami, gdyby organizacje zdecydowały się na zaprzestanie takiej współpracy.

W przypadku listy dokumentów, które winny być dołączane do wniosku o udzielenie zezwolenia na zbiorowe zarządzanie, uwzględniono uwagę odnośnie zbyteczności załączania do wniosku wzorów umów przewidzianych w projektowanym art. 6 ust. 3 (SFP). Projektodawca podziela argumentację SFP, zgodnie z którą nie ma gwarancji, że przedstawione wzory będą rzeczywiście stosowane. Zrezygnowanie z powyższego wymogu konsumuje równocześnie uwagę PIIT zgłoszoną do treści art. 6 ust. 3 pkt 4 projektu, a uwagę FCC, postulującej publiczne konsultowanie wzorów umów, czyni bezprzedmiotową. Jednocześnie uwzględnienie powyższych uwag sprawiło, że odrzucono – jako zmierzającą w przeciwnym kierunku – uwagę FNP dotyczącą tej samej kwestii. Odrzucona została także uwaga dotycząca uzupełnienia listy składanych dokumentów o tabele stawek wynagrodzeń (ZAKR, ZAIKS i ZKP). Istnienie takiej tabeli pozostaje bowiem bez związku z przesłankami udzielania zezwolenia. Ewentualne tabele wynagrodzeń będą oceniane w innym postępowaniu administracyjnym prowadzonym w pierwszej instancji przez Komisję Prawa Autorskiego. Ponadto w myśl projektu tabele wynagrodzeń w wielu wypadkach będą miały charakter fakultatywny, tym bardziej jest więc niezasadne obciążanie wnioskodawców obowiązkiem ich składania w zupełnie innym postępowaniu. Uwzględniona została z kolei

uwaga, aby do wniosku była dołączana informacja o zapleczu organizacyjno-technicznym wnioskodawcy (prof. J. Błeszyński). Odrzucono natomiast uwagę zmierzającą do tego, by do wniosku o udzielenie zezwolenia wnioskodawca dołączał projekt statutu stowarzyszenia, bez wskazywania, że powinien on opowiadać warunkom przewidzianym w art. 12 projektu (prof. J. Błeszyński). Warto podkreślić, że tylko złożenie takiego fundamentalnego dla działalności organizacji zbiorowego zarządzania projektu dokumentu pozwala na ocenę stopnia przygotowania wewnętrznej struktury i procedur stowarzyszenia do wykonywania zbiorowego zarządzania. Jednocześnie wnioskodawca będzie również zobowiązany do złożenia statutu obowiązującego w dacie składania wniosku o udzielenie zezwolenia.

Odrzucono propozycję SAIW CP, aby projektowana ustawa potwierdzała możliwość zarządzania prawami przez organizację zbiorowego zarządzania poza udzielonym jej zezwoleniem. Takie podejście otwierałoby drogę do obchodzenia zezwoleń, a tym samym nadzoru ministra nad organizacjami. Jeżeli stowarzyszenie będzie chciało rozszerzyć swoją działalność poza posiadane zezwolenie, powinno najpierw wystąpić do ministra o jego zmianę. Natomiast każdy przypadek zarządzania prawami przez organizację poza udzielonym zezwoleniem będzie stanowił naruszenie zakresu tego zezwolenia, stanowiące podstawę do podjęcia przez ministra czynności nadzorczych, w tym zastosowania sankcji. Organizacja zbiorowego zarządzania nie będzie również mogła równocześnie prowadzić działalności gospodarczej jako niezależny podmiot zarządzający, co wprost potwierdzają projektowane przepisy dotyczące tych podmiotów. Uwzględniono natomiast uwagę SFP dotyczącą wskazania procedury mającej zastosowanie do zmiany zezwolenia.

W przypadku art. 7 projektu odrzucono uwagę zmierzającą do wykreślenia przepisu uzależniającego udzielenie zezwolenia od wykazania potrzeby zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub pokrewnymi odrębnie dla każdego pola eksploatacji objętego wnioskiem (STL i prof. J. Błeszyński). W ocenie projektodawcy utrzymanie powyższej przesłanki jest konieczne – istnieją pola eksploatacji lub rodzaje utworów, które nie wymagają zbiorowego zarządzania; jak dowodzi dotychczasowa praktyka ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego wielokrotnie składano wnioski, których autorzy abstrahowali od tej okoliczności. Co prawda powyższej przesłanki nie doprecyzowano zgodnie z propozycją TVP, aby podlegała ona badaniu w odniesieniu do skonkretyzowanej potrzeby zbiorowego zarządzania przez daną organizację, np. wobec istnienia innej organizacji w danym zakresie, ale w tym przypadku wnioskodawca będzie zobowiązany ustalić z tą organizacją zasady wspólnego działania (patrz nowy ust. 2).

Na odrzucenie zasługuje również uwaga odnośnie przesłanek dotyczących posiadania odpowiednich zasobów kadrowych i finansowych (KOPIPOL, SAWP i Prof. J. Błeszyński). W ocenie projektodawcy organizacja musi posiadać stałą strukturę i zatrudniać w szczególności na podstawie umowy o pracę osoby, których kwalifikacje gwarantują prawidłową prawną i rachunkową obsługę jej działalności. Nic nie stoi na przeszkodzie, by okoliczność tę wnioskodawca udowodniał w toku postępowania o udzielenie zezwolenia. Nie do zaakceptowania jest natomiast sytuacja, w której strategia działania organizacji opiera się na zlecaniu większości istotnych czynności z zakresu zbiorowego zarządzania firmom lub doradcom zewnętrznym, gdyż nie jest w stanie ich wykonywać przy pomocy własnych

zasobów. Tego rodzaju praktyka najczęściej prowadzi do braku samodzielności organizacji i obciąża kosztami reprezentowanych przez nią uprawnionych. W przypadku uwagi dotyczącej zasobów finansowych należy z kolei zauważyć, że nie jest możliwe stworzenie sprawnej organizacji zbiorowego zarządzania bez dysponowania środkami finansowymi na ten cel.

Częściowo uwzględniono uwagę dotyczącą uzależnienia udzielenia zezwolenia od przyjęcia na siebie przez wnioskodawcę określonych obowiązków współdziałania z innymi organizacjami (Prof. J. Błęszyński, Cyfrowy Polsat, KIGeIT, ZPPM, Stowarzyszenie Sygnał, IAB, PIIT i MEDIAKOM). Obowiązek ten ograniczono do sytuacji, w której wniosek o udzielenie zezwolenia dotyczy praw danej kategorii uprawnionych do danego rodzaju utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na danym polu eksploatacji, które są objęte zezwoleniem innej organizacji zbiorowego zarządzania. W tym wypadku odrzucono uwagi ZAiKS, KOPIPIOL i PSM. Projektowana ustawa nie wprowadza monopolu *de iure* tj. istnienia jednej organizacji zbiorowego zarządzania dla jednej kategorii uprawnionych lub jednej kategorii praw (za czym opowiadają się organizacje biznesowe: Cyfrowy Polsat, IAB, KIGeIT, PIIT, PIKE, Stowarzyszenie Sygnał i ZZPM). Zachowanie pluralizmu organizacji nie oznacza jednak, że jego koszty winny obciążać uprawnionych i użytkowników. Pluralizm organizacji nie może prowadzić do nieefektywności systemu zbiorowego zarządzania tylko dlatego, że tworzące go organizacje nie są w stanie w wielu wypadkach przez długi okres dojść do koniecznych porozumień co do zasad udzielania licencji lub poboru wynagrodzeń.

W przypadku art. 8 projektu nieuwzględniona została uwaga wskazująca na zbyteczność projektowanego przepisu (prof. J. Błęszyński). W ocenie projektodawcy zasadne jest określenie w samej ustawie szczególnych negatywnych przesłanek wydania zezwolenia, by zapobiec konieczności prowadzenia postępowania w przedmiocie udzielenia zezwolenia podmiotowi, którego brak rękojmi jest oczywisty lub który w praktyce wykazał w przeszłości, że nie potrafi wykonywać zbiorowego zarządzania zgodnie z obowiązującym prawem. Tego rodzaju rozwiązanie jest wykorzystywane w wielu innych aktach o randze ustawowej, które regulują udzielanie zezwoleń na prowadzenie określonego rodzaju działalności. Odrzucona została uwaga sugerująca istnienie luki prawnej w art. 8 projektu, pozwalającej członkom organizacji zbiorowego zarządzania, której cofnięto zezwolenie, na ominięcie 5-letniej karencji przez proste zarejestrowanie nowego stowarzyszenia (FNP). W takim przypadku o udzielenie zezwolenia ubiegałoby się bowiem inne stowarzyszenie, dlatego trudno wobec niego stosować swoistą sankcję związaną z działalnością innego podmiotu.

Uwzględniona została uwaga redakcyjna STOART i SFP zgłoszona do treści art. 8 pkt 3 projektu, zgodnie z którą regulacja podstaw odmowy wydania zezwolenia powinna wskazywać sposób obliczania wskazanego w przepisie 5-letniego terminu. W tym celu termin ten powiązano z datą prawomocnego cofnięcia wnioskodawcy zezwolenia.

Art. 9 projektu został doprecyzowany w ten sposób, iż zamiast używanych zamiennie i mogących budzić wątpliwości sformułowań „rodzaje” oraz „kategorie” utworów zastosowano wyłącznie pojęcie „rodzaje” utworów (ZAKR, ZKP, ZAiKS i STOART), dodatkowo ujednolicając terminologię w tym zakresie w całym projekcie. Odrzucona została

również uwaga zgłoszona do treści art. 9 ust. 2 projektu uznająca za niebezpieczną możliwość uzupełniania zezwoleń na zbiorowe zarządzanie o dodatkowe, fakultatywne elementy (FNP). Obawy te abstrahują od zawartych w projekcie regulacji porządkujących system, które odwołują się do kategorii „reprezentatywności” czy też dotyczą porozumień pomiędzy organizacjami. Projektowany przepis częściowo realizuje natomiast postulat FCC, aby ujednolicić format zezwoleń w sposób umożliwiający ich porównanie – taki jest bowiem cel określenia ich obligatoryjnych i fakultatywnych elementów.

Przepisy regulujące reprezentatywność organizacji zbiorowego zarządzania, które zostały uregulowane w art. 10 projektu, uzyskały aprobatę Cyfrowego Polsatu, IWP, KIGeIT, PIIT, REPROPOL, Sygnału, IAB i ZZPM.

Równocześnie niektórzy uczestnicy konsultacji zgłosili do nich pewne zastrzeżenia, z których większość nie mogła zostać uwzględniona. Nie sposób bowiem zgodzić się ze stanowiskiem FZZ, SAWP, ZAiKS, ZKP i ZAKR, iż reprezentatywność powinna być określana również na podstawie takich przesłanek jak prawidłowość i efektywność zarządu. Kryterium reprezentatywności ma bowiem na celu wskazanie organizacji w największym stopniu reprezentującej dane środowisko uprawnionych, a więc efektywność jej działania – choć istotna dla prawidłowości funkcjonowania systemu – nie ma tu znaczenia. Oczywiście występowanie w organizacji znaczących nieprawidłowości może skutkować „odpływem” uprawnionych do innej organizacji albo wręcz utratą zezwolenia na zbiorowe zarządzanie, a tym samym mieć pośredni wpływ na to, która organizacja będzie reprezentatywna. Nie wydaje się też realistyczna propozycja prof. J. Błęszyńskiego, PSM, SAWP, KOPIPOL i TVP, aby w ramach badania reprezentatywności minister brał pod uwagę repertuar efektywnie wykorzystywany przez użytkowników. Takie podejście w znaczący sposób przedłużyłoby postępowanie, zarówno na etapie administracyjnym jak i sądownoadministracyjnym, w dalszym ciągu utrzymując niepewność co do tego, która organizacja reprezentuje prawa niepowierzone w zbiorowy zarząd i paraliżując zaproponowany w projekcie mechanizm udzielania licencji ze skutkiem rozszerzonym. Z drugiej strony trudno wyobrazić sobie sytuację, w której organizacja zrzeszająca największą liczbę uprawnionych, zarówno na podstawie umów o zbiorowe zarządzanie jak i umów o reprezentacji, zarządza równocześnie repertuarem niewykorzystywanym powszechnie przez użytkowników. Dotychczasowa praktyka pokazała też, że pozostawienie kwestii reprezentacji praw niepowierzonych porozumieniom samych organizacji jest wysoce nieefektywne i nie gwarantuje stabilności obrotu. Jedno z zawartych dotychczas porozumień w tym zakresie (nie wyczerpujące zresztą wszystkich przypadków nakładania się zezwoleń organizacji) zostało sfinalizowane wyłącznie dzięki wielomiesięcznym staraniom MKiDN, aby wyeliminować chaos powstały w wyniku trwającego od lat sporu pomiędzy organizacjami. W tym kontekście postulat FZZ i ZAKR, aby to organizacje ustalały między sobą reprezentatywność, jest nie tylko sprzeczny z ideą reprezentatywności rozumianą jako kryterium faktyczne, ale też nie zapewniałby efektywności zbiorowego zarządu i należytego poziomu ochrony uprawnionych niereprezentowanych przez żadną z organizacji.

Nie można się ponadto zgodzić z zarzutami STL, jakoby wymóg reprezentatywności stał w sprzeczności z obowiązującą w prawie europejskim zasadą ochrony różnorodności

kulturowej. Trudno bowiem zrozumieć, w jaki sposób efektywne zarządzanie prawami uprawnionych, niereprezentowanych przez organizacje zbiorowego zarządzania, zapewniające im dostęp do przychodów z praw na zasadach równego traktowania, miałyby negatywnie wpływać na tę różnorodność. Proponowane rozwiązanie nie ogranicza też w żaden sposób swobody zrzeszania się w organizacjach zbiorowego zarządzania i wyboru organizacji przez uprawnionych, przy którym to wyborze – dzięki dalszemu zwiększeniu przejrzystości działania – będą mogli oni wybrać organizację najbardziej efektywną w zarządzaniu ich przychodami z praw. Przymiot reprezentatywności jest zaś wyłącznie odzwierciedleniem stanu faktycznego istniejącego już obecnie.

Uwzględniono natomiast uwagę SFP, aby poprzez zastąpienie w ust. 2 słowa „lub” słowem „oraz”, w ramach badania reprezentatywności organizacji uwzględnić globalną liczbę reprezentowanych uprawnionych, tj. zarówno na podstawie umowy o zbiorowe zarządzanie, jak i umowy o reprezentacji. Z kolei za bezprzedmiotowe należy uznać obawy PIIT, iż za reprezentatywną zostanie uznana nie organizacja reprezentująca repertuar krajowy, lecz legitymująca się wyłącznie umowami o reprezentacji. Umowy te mają bowiem zazwyczaj charakter wzajemny, trudno więc wyobrazić sobie sytuację – i dotychczasowa praktyka zdaje się to potwierdzać – w której zagraniczne organizacje nie byłyby zainteresowane zawarciem umów z największą pod względem reprezentowanego repertuaru organizacją krajową, a wręcz by tę organizację pominęły.

Usunięto także dostrzeżoną przez SFP niespójność przepisów dotyczących stwierdzania reprezentatywności w decyzji udzielającej zezwolenie. Co do zasady będzie więc to odrębne rozstrzygnięcie – tak jak postulowały to również ZAiKS i ZKP, przy czym w art. 9 ust. 2 pkt 2 projektu utrzymano możliwość, aby rozstrzygnięcie to było zawarte w decyzji w przedmiocie zezwolenia. Nie zaakceptowano jednak propozycji SFP, aby stwierdzanie reprezentatywności następowało na wniosek organizacji. Dla zapewnienia prawidłowego reprezentowania praw niepowierzonych żadnej organizacji, stwierdzanie reprezentatywności musi następować z urzędu w każdym przypadku, gdy dwie organizacje posiadają zezwolenie w tym samym zakresie, co wprost wskazano w projektowanym przepisie. Natomiast dla wyeliminowania wątpliwości zgłoszonych przez FZZ, UJ, ZAiKS, SFP, ZKP i ZAKR projektowany przepis będzie zobowiązywał ministra do zmiany lub uchylecia z urzędu decyzji w przedmiocie reprezentatywności w każdym przypadku istotnej zmiany przesłanki, która stanowiła podstawę jej wydania, a więc np. gdy organizacja dotychczas reprezentatywna przestanie spełniać przesłankę reprezentowania największej liczbę uprawnionych na rzecz innej organizacji. Wbrew obawom UJ stwierdzenie reprezentatywności nie będzie więc uzależnione od arbitralnej decyzji ministra, ale od zaistnienia określonego stanu faktycznego, który minister będzie zobowiązany z urzędu ustalić.

Nie ma natomiast potrzeby wprowadzania szczególnych regulacji dotyczących skutków zmiany lub uchylecia decyzji o reprezentatywności, czego domagał się STOART. Wynikać to będzie bowiem z treści samej decyzji – z chwilą utraty przymiotu reprezentatywności organizacja przestanie być uprawniona do zarządzania prawami niepowierzonymi żadnej organizacji. Wpływ takiej zmiany na relacje z użytkownikami powinien być oceniany

indywidualnie, w zależności od tego, w jakim stopniu dany użytkownik jest zainteresowany eksploatacją repertuaru własnego danej organizacji.

Nie zgłoszono – poza pozytywną oceną tego przepisu – uwag do treści art. 11 projektu.

III. Rozdział 3. Statut, członkostwo i organy organizacji zbiorowego zarządzania (art. 12–26 projektu z dnia 12 kwietnia 2017 r.)

W odniesieniu do art. 12 projektu uwzględniona została częściowo uwaga postulująca usunięcie z treści przepisu obowiązku określania w statucie zasad i trybu zaskarżania uchwał podjętych na walnym zebraniu członków ze względu na nieobligatoryjny w świetle dyrektywy CRM charakter takiego rozwiązania (SAiW CP).

Uwzględniona została także uwaga PSNK zgłoszona do art. 12 ust. 2 projektu, zgodnie z którą wpis dotyczący zmiany statutu do Krajowego Rejestru Sądowego winien mieć charakter konstytutywny. Takie rozwiązanie wydaje się uzasadnione ze względu na podstawowe znaczenie tego dokumentu dla funkcjonowania organizacji zbiorowego zarządzania. Konstytutywny charakter wpisu ułatwi ocenę prawidłowości statutu przez sąd rejestrowy i pozwoli uniknąć negatywnych skutków prawnych związanych z odmową zarejestrowania przez taki sąd ewentualnych zmian.

Odrzucona została uwaga SAiW CP postulująca dopisanie do art. 12 ust. 3 projektu sformułowania: „z zastrzeżeniem brzmienia art. 112”. Uzasadniając powyższą propozycję SAiW CP podniosło, że w braku takiego zastrzeżenia – ze względu na trwające postępowanie o zmianę zezwolenia na wykonywanie zbiorowego zarządu – organizacja nie będzie w stanie złożyć w Krajowym Rejestrze Sądowym wniosku o dokonanie wpisu zmian statutowych dokonanych zgodnie z art. 113 projektu. Projektodawca nie podziela jednak tych wątpliwości. Postępowanie, o którym mowa w art. 112 (obecnie art. 122) projektu, jest niezależne od obowiązku dostosowania statutu do wymogów nowej ustawy, o którym mowa w art. 113 (obecnie art. 123). W ramach tego postępowania ocenie nie podlega statut organizacji, a jedynie zakres jej zezwolenia na zbiorowe zarządzanie. Z kolei w postępowaniu ws. dostosowania statutu do wymogów nowej ustawy organizacja winna dołączyć wyłącznie prawomocne zezwolenie, które posiada na dzień składania wniosku o zmianę statutu, a nie decyzję wyznaczającą zakres zezwolenia po zakończeniu procedury przeglądowej.

W przypadku art. 13 ust. 1 projektu uwzględniona została uwaga SFP, ZASP i STOART postulująca zawężenie obligatoryjnego prawa do uzyskania członkostwa w organizacjach zbiorowego zarządzania do uprawnionych mających obywatelstwo, miejsce zamieszkania lub siedzibę na terenie państwa będącego częścią Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Konsekwentnie – w celu dostosowania treści przepisu do opisanej powyżej uwagi – uwzględniona została również uwaga postulująca wykreślenie z treści przepisu słów: „niezależnie od ich obywatelstwa, formy prawnej, miejsca zamieszkania lub siedziby” (ZAiKS, ZKP), będącego kalką sformułowania zawartego w dyrektywie CRM. Nałożony na organizacje obowiązek przyjmowania uprawnionych w poczet członków, który każde państwo członkowskie UE winno zapewnić, dotyczy wyłącznie podmiotów mających obywatelstwo, miejsce zamieszkania lub siedzibę na terenie państwa będącego częścią

Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Inne podmioty mogą uzyskać członkostwo w organizacji, o ile pozwala na to jej statut.

Natomiast – wbrew postulatowi SFP – pozostawiony został obowiązek niezwłocznego przyjmowania uprawnionych w poczet członków. Takie rozwiązanie z jednej strony ma mobilizować organizacje do szybkiego rozpatrywania wniosków o członkostwo (bez takiej gwarancji prawo do uzyskania członkostwa mogłoby w wielu przypadkach pozostać uprawnieniem pustym). Z drugiej zaś strony jest to rozwiązanie elastyczne, nienarzucające zbyt krótkiego, ustawowego terminu w tym względzie w sytuacji, gdy poszczególne wnioski powinny być rozpoznawane indywidualnie. Pozostałe uwagi SFP zgłoszone do tego przepisu zostały także odrzucone jako sprzeczne z treścią implementowanego art. 6 dyrektywy CRM. Z tych samych względów nieuwzględniona została również uwaga ZASP, zgodnie z którą przepis nie powinien mieć zastosowania do organizacji zbiorowego zarządzania realizujących również inne cele niż zbiorowy zarząd. Ponadto nie została uwzględniona uwaga ZAKR i FZZ, zgłoszona do art. 13 ust. 1 projektu, sugerująca, że wykracza on poza przepisy dyrektywy CRM narzucając organizacjom zbiorowego zarządzania kryteria mające ukształtować członkostwo. Uwaga ta jest niezrozumiała – przepis projektu literalnie przenosi do polskiego porządku prawnego kryteria zawarte w treści art. 6 dyrektywy CRM, nakazując ukształtowanie warunków członkostwa na obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminujących kryteriach, doprecyzowanych w treści statutowych poszczególnych organizacji.

Nieuwzględniona została również uwaga prof. J. Błęszyńskiego, by w art. 13 ust. 1 projektu dokonać zmiany zwrotu „niezwłocznie przyjmuje” na „bez nieuzasadnionej zwłoki podejmuje decyzję w sprawie przyjęcia na członka”. Jeżeli dany uprawniony spełnia warunki członkostwa określone w statucie danej organizacji, winien być przyjęty w poczet członków, co nie powinno podlegać dyskrejonalnej decyzji organizacji, która dodatkowo mogłaby być podjęta w bliżej niesprecyzowanym okresie. Za abstrahując od treści art. 6 dyrektywy CRM należy uznać uwagi odnośnie członków zwyczajnych oraz nadzwyczajnych w organizacjach zbiorowego zarządzania (prof. J. Błęszyński). Dyrektywa CRM w ogóle nie przewiduje takiego różnicowania członków. Odrzucona również została – jako sprzeczna z art. 6 ust. 2 implementowanej dyrektywy – uwaga, zgodnie z którą inne organizacje zbiorowego zarządzania nie powinny być członkami organizacji zbiorowego zarządzania (PSNK).

Uwzględniono uwagi redakcyjne postulujące korektę art. 13 ust. 3 projektu (obecnie ust. 5), poprzez zastąpienie zwrotu: „w elektronicznej” zwrotem w „formie elektronicznej” (IAB, SFP i PIIT), a także art. 13 ust. 4 projektu (obecnie ust. 6) przez skreślenie słowa: „należyte” oraz dodanie słowa: „treści” przed zwrotem: „dokonywanych czynności związanych z członkostwem w organizacji” (IAB, ZAiKS i ZKP). Odrzucona została z kolei uwaga zgłoszona do art. 13 ust. 3 (obecny ust. 5), zgodnie z którą nie ma powodu, aby uzasadnienie było „szczegółowe” (ZAiKS, ZKP). W tym przypadku należy wskazać, że art. 6 ust. 2 *in fine* dyrektywy CRM mówi o „wyraźnym” – a nie jakimkolwiek – wyjaśnieniu przez organizację powodów nieuwzględnienia wniosku o członkostwo.

Odrzucona została również uwaga, zgłoszona do art. 13 ust. 4 (obecny ust. 6), a odnosząca się do udostępniania środków komunikacji elektronicznej (prof. J. Błęszyński). Należy wyjaśnić, że środki te mają służyć wykonywaniu odpowiednich czynności prawnych i faktycznych w relacji organizacja zbiorowego zarządzania – uprawniony, w konsekwencji środki te powinny mieć zapewniony odpowiedni standard, co jest korzystne dla bezpieczeństwa prawnego wszystkich korzystających z nich podmiotów.

Nie została uwzględniona uwaga prof. J. Błęszyńskiego, zgłoszona do art. 13 ust. 5 projektu (obecny ust. 7) odnosząca się do dostępności danych, o których mowa w tym przepisie dla osób trzecich. Należy wyjaśnić, że projektowany przepis implementuje art. 6 ust. 5 dyrektywy CRM, który nakłada jedynie obowiązek prowadzenia ewidencji członkowskiej – kwestie ochrony i podstaw przetwarzania danych osobowych członków organizacji zostały uregulowane w innych częściach projektowanej regulacji. Uwzględniona z kolei została uwaga prof. J. Błęszyńskiego do ww. przepisu, podnosząca, że dane w nim wymienione są niewystarczające. Z tych względów wykaz danych został zmieniony na otwarty poprzez użycie zwrotu: „co najmniej”. Uwzględniona została również uwaga wskazująca na możliwość uwzględniania w wykazie danych członków adresu ich poczty elektronicznej tylko wówczas, gdy został on organizacji przekazany (SAiW CP).

W przypadku art. 14 projektu uwzględniono postulat SAiW CP dotyczący zmiany terminu „walne zgromadzenie” na „walne zebranie”, który jest zgodny z terminologią używaną w Prawie o stowarzyszeniach.

Uwzględniona ponadto została uwaga prof. J. Błęszyńskiego, który zwrócił uwagę, że użyty w art. 14 ust. 2 zd. 1 projektu zwrot „organy wewnętrzne” jest niezrozumiały. W konsekwencji przymiotnik „wewnętrzne” został wykreślony. Nie została natomiast uwzględniona uwaga prof. J. Błęszyńskiego, zgłoszona do art. 14 ust. 2 zd. 2 projektu, zgodnie z którą wyłącznie statut winien określać tryb dokonywania wyboru członków, uzupełniania składu oraz kompetencje wszystkich wymienionych w nim organów. Zakres regulacji statutowej w tym wypadku został określony w art. 12 projektu, a niektóre kompetencje obligatoryjnych organów organizacji zbiorowego zarządzania i podstawowe zasady kształtowania ich składu wynikają z projektowanej ustawy, jako konieczny element implementacji dyrektywy CRM.

Odrzucone zostały uwagi prof. J. Błęszyńskiego zgłoszone do art. 14 ust. 3 projektu dotyczące w szczególności kręgu podmiotów, które mogą być członkiem zarządu i komisji rewizyjnej. Rozwiązanie przyjęte w projekcie jest zgodne z dyrektywą CRM, przy czym ostateczna decyzja odnośnie kręgu osób, które będą mogły pełnić funkcje członka zarządu i komisji rewizyjnej, będzie należała do walnego zebrania członków (zebrania delegatów) organizacji. Nie wydaje się zasadne ograniczanie powyższego kręgu wyłącznie do członków organizacji zbiorowego zarządzania, gdyż sami członkowie mogą uznać, że wybór określonej osoby fizycznej, niebędącej członkiem organizacji, ale posiadającej określone kompetencje i kwalifikacje, jest dla organizacji korzystny.

W przypadku art. 15 ust. 1 projektu odrzucone zostały uwagi ZAiKS, ZAKR, ZKP i prof. J. Błęszyńskiego postulujące określenie kompetencji walnego zebrania członków na minimalnym poziomie określonym w implementowanej dyrektywie CRM przy ewentualnym

pozostawieniu możliwości określenia szerszych uprawnień w statutach organizacji, a także zagwarantowanie zarządowi – zamiast walnemu zebraniu członków – kompetencji nieprzypisanych przez statut innym organom. Odnosząc się do tych uwag, należy wskazać, że art 8 ust. 5 dyrektywy CRM ma charakter harmonizacji minimalnej i rozszerzenie kompetencji walnego zebrania członków jest na gruncie dyrektywy CRM w pełni dopuszczalne. Państwa członkowskie mogą ustanowić w prawie krajowym bardziej rygorystyczne czy też bardziej szczegółowe normy niż określone w rozdziale II tej dyrektywy. W polskich warunkach (przy wyborze stowarzyszenia jako formy organizacyjnej, w której ma być wykonywane zbiorowe zarządzanie) takie rozwiązanie jest wręcz konieczne, aby zagwarantować podejmowanie najważniejszych decyzji najwyższej władzy organizacji, jaką jest walne zebranie członków (zebranie delegatów). Elastyczność działania organizacji w tym wypadku zapewnia możliwość przeniesienia części kompetencji, zwłaszcza dotyczących bieżącej działalności finansowej, na komisję rewizyjną. Żaden przepis ustawy nie stoi na przeszkodzie, aby walne zebranie członków (zebranie delegatów) określiło – kształtując statut – kompetencje zarządu czy komisji rewizyjnej bardziej precyzyjnie czy przyznało im kompetencje dodatkowe. Nie mogą to być jednak kompetencje domniemane. Powyższe rozwiązanie odpowiada zresztą treści obecnie obowiązującego art. 11 zd. 2 ustawy Prawo o stowarzyszeniach, zgodnie z którym: „w sprawach, w których statut nie określa właściwości władz stowarzyszenia, podejmowanie uchwał należy do walnego zebrania członków.” Projekt ustawy pozwala na tworzenie innych organów niż obligatoryjne (vide art. 14 ust. 2 projektu) i swobodne kształtowanie ich kompetencji pod warunkiem ich zgodności z powszechnie obowiązującym prawem. Nie oznacza to jednak, że tego rodzaju swoboda w przypadku kształtowania treści statutu winna doprowadzić do zastrzeżenia kompetencji zarządu do podejmowania wszystkich uchwał w sprawach nieprzypisanych innym władzom stowarzyszenia. W ocenie projektodawcy byłoby to sprzeczne z celem dyrektywy CRM, która wyraźnie preferuje podejmowanie najważniejszych decyzji przez reprezentację uprawnionych, oraz wielokrotnie przywoływaną przez samych wnioskodawców zasadą samorządności organizacji. Najwyższym wyrazem samorządności jest przecież podejmowanie decyzji przez osoby, których one dotyczą. Zarząd ani inne organy nie powinny mieć charakteru nadrzędnego w samorządnej organizacji, a do tego prowadziłoby przypisanie im kompetencji decydowania o sprawach, w których nie są wyraźnie umocowane inne organy organizacji.

W przypadku art. 15 ust. 2 projektu uwzględniono uwagi zmierzające do zapewnienia realizacji – w możliwie szerokim zakresie – uprawnień członkowskich wszystkim członkom organizacji zbiorowego zarządzania, w tym osobom niebędącym uprawnionymi w rozumieniu projektowanej ustawy (ZASP, SFP, SAIW CP i prof. J. Błęszyński). Wyłącznie członkom, którzy zawarli z organizacją umowę o zbiorowe zarządzanie – zgodnie z art. 15 ust. 3 projektu – przypisano uprawnienia do decydowania o sprawach bezpośrednio związanych ze zbiorowym zarządzaniem, a więc dotyczących określania zasad podziału, przeznaczania, zarządzania i wypłaty należnych im przychodów z praw, w tym zasad dokonywania potrąceń. Tego rodzaju rozwiązanie jest zgodne z duchem dyrektywy CRM i powinno skłaniać członków organizacji do zawierania z nią umów o zbiorowe zarządzanie.

Nie została uwzględniona uwaga, aby – podobnie jak w przypadku zebrania delegatów – nałożyć na organizacje zbiorowego zarządzania obowiązek zapewnienia, aby poszczególne kategorie członków były reprezentowane w procesie decyzyjnym w sposób sprawiedliwy i wyważony na walnym zebraniu członków (PSWM i ZPAV). Należy wskazać, że zgodnie z projektowanym art. 15 ust. 2 prawo udziału w walnym zebraniu członków i głosowania na nim będzie przysługiwało co do zasady wszystkim członkom organizacji zbiorowego zarządzania. W tym zakresie projektowana ustawa nie przewiduje więc reprezentacji w walnym zebraniu członków poszczególnych ich kategorii, lecz zapewnia prawo udziału każdemu członkowi. W takim przypadku nie ma potrzeby określania systemu ważenia głosów w celu zapewnienia sprawiedliwego i wyważonego udziału członków w procesie decyzyjnym. Jednocześnie, w ślad za dyrektywą CRM, projekt ustawy przewiduje, że statut organizacji zbiorowego zarządzania może, w określonych przypadkach, przewidywać zastąpienie walnego zebrania członków zebraniem delegatów. W takim przypadku postulat PSWM w zakresie, w jakim stanowi implementację art. 6 ust. 3 dyrektywy CRM, jest już zrealizowany.

Odrzucone co do istoty zostały uwagi, zgłoszone do art. 15 ust. 3 (obecnie ust. 4) projektu w wersji skierowanej do konsultacji publicznych, sprzeciwiające się możliwości przyznania w statucie uprawionym, którzy nie są członkami danej organizacji zbiorowego zarządzania, ale zawarli z nią umowę o zbiorowe zarządzanie, prawa do udziału i głosowania na walnym zebraniu członków (ZAiKS, ZKP i ZAKR). Kwestionowany przepis został częściowo zmieniony w ten sposób, że możliwy zakres uprawnień takich podmiotów został ograniczony do decydowania o sprawach bezpośrednio związanych ze zbiorowym zarządzaniem, a więc dotyczących określania zasad podziału, przeznaczania, zarządzania i wypłaty należnych im przychodów z praw, w tym zasad dokonywania potrąceń. W ten sposób zapewniono spójność tego przepisu z rozwiązaniem zawartym w nowym art. 15 ust. 3 projektu w wersji po konsultacjach społecznych, również odnoszącym się do sfery uprawnień osób, które zawarły z organizacją umowę o zbiorowe zarządzanie, ale jednocześnie są też członkami organizacji. Poza tym należy przypomnieć, że kwestionowany art. 15 ust. 3 (obecnie ust. 4) stanowi implementację fakultatywnego art. 7 ust. 2 dyrektywy CRM, który umożliwia państwom członkowskim zastosowanie wobec uprawnionych niebędących członkami organizacji innych regulacji niż obligatoryjnie się do nich odnoszące przepisy wskazane w treści art. 7 ust. 1 dyrektywy CRM. Projektodawca w tym przypadku niczego nie narzuca, lecz jedynie daje organizacjom swobodę podjęcia decyzji w tym względzie. W świetle uwag zgłaszanych w toku konsultacji publicznych, niektóre z nich są zainteresowane skorzystaniem z tej możliwości. Niezależnie od powyższego odrzucona została również uwaga ZZM RP, zgłoszona do analizowanego ustępu, postulująca pozostawienie dla uprawnionych niebędących członkami prawa do udziału w walnym zebraniu, jednak bez prawa głosu. W ocenie projektodawcy oznaczałoby to de facto pozbawienie tych podmiotów jakichkolwiek praw. Nie wiadomo, czemu miałyby służyć obserwowanie walnych zebrań członków z prawem zabierania na nich głosu, ale bez prawa wpływania na podejmowane na nich decyzje.

Odrzucona została także ogólna uwaga SFP postulująca, by w projektowanym art. 15 ograniczyć prawa członków do głosowania na walnym zebraniu członków na podstawie kryteriów przewidzianych w art. 8 ust. 9 dyrektywy CRM (tj. ze względu na okres trwania członkostwa lub należne kwoty przychodów z praw). Dyrektywa przewiduje wprowadzenie takiego ograniczenia na poziomie ustawy jedynie jako rozwiązania fakultatywnego. Podstawowa zasada została wyrażona w art. 8 ust. 9 zd. 1 dyrektywy CRM i zgodnie z nią „wszyscy członkowie organizacji zbiorowego zarządzania mają prawo do udziału w walnym zgromadzeniu członków i prawo do głosowania na walnym zgromadzeniu członków”. Wprowadzenia proponowanych ograniczeń jest trudne do zaakceptowania w przypadku stowarzyszeń.

W przypadku art. 16 projektu uwzględniono sugestię prof. J. Błęszyńskiego, aby wskazać, iż w sytuacji istnienia zebrania delegatów posiada ono kompetencje walnego zgromadzenia. W celu przesądzenia tej kwestii w analizowanym przepisie dodano nowy ustęp 6. Uwzględniona została także częściowo uwaga redakcyjna prof. J. Błęszyńskiego, zgłoszona do art. 16 ust. 2 projektu, zgodnie z którą w ww. ustępie po zwrocie „być każdy” powinno być dodane słowo „wybrany”. Zapewnia to większą precyzję tego przepisu.

Odrzucona została natomiast propozycja, aby minimalną liczbę delegatów na zebranie delegatów regulował wyłącznie statut organizacji zbiorowego zarządzania, a nie ustawa (STOART, ZAKR, ZAiKS, ZAKR, ZPAP, ZPAF i ZASP). Celem projektowanego art. 16 ust. 3 jest zapewnienie, aby zebranie delegatów było reprezentatywne, a nie zawężone do wąskiego grona osób w części składającego się ponadto z osób łączących np. funkcje delegata i członka zarządu albo komisji rewizyjnej. Konieczność zapewniania przez prawo krajowe sprawiedliwej i wyważonej reprezentacji uprawnionych wynika bezpośrednio z dyrektywy CRM, a właściwym miejscem przesądzenia tej kwestii są przepisy prawa powszechnie obowiązującego. Odrzucona została również uwaga postulująca zrezygnowanie z art. 16 ust. 4 pkt 1–3 projektu i pozostawienie kwestii kryteriów wyborów delegatów do uregulowania w statucie ze względu na to, że zaproponowane w ustawie kryteria często wzajemnie się wykluczają (SFP). Należy jednak zauważyć, że użyty pomiędzy kryteriami wskazanymi w przepisie spójnik „lub” oznacza, że zasady wyboru delegatów mogą być oparte o jedno, dwa lub trzy kryteria w zależności od treści statutu danej organizacji.

Podzielono zastrzeżenie Prof. J. Błęszyńskiego, iż zawarte w art. 16 ust. 4 sformułowanie „poszczególne kategorie członków” jest niejasne. W konsekwencji sformułowanie „poszczególnych kategorii” został usunięty z tego ustępu.

Bezpodstawne są obawy ZZM RP, iż art. 16 ust. 4 projektu doprowadzi do marginalizacji polskich twórców przez „polskie filie wydawców zagranicznych”. W rzeczywistości taka marginalizacja nie może mieć miejsca, ponieważ zgodnie z powyższym przepisem „zasady wyboru delegatów określone w statucie zapewniają sprawiedliwy i wyważony sposób reprezentacji w zebraniu delegatów członków organizacji zbiorowego zarządzania, którzy należą do różnych kategorii uprawnionych, ze względu na (...)”. W konsekwencji tego rodzaju marginalizacja nie byłaby ani sprawiedliwa, ani wyważona. Ponadto należy wskazać, że zmianie uległ art. 13 projektu, który zawęził – w sposób dozwolony przez dyrektywę CRM

– prawo do obligatoryjnego uzyskania członkostwa do podmiotów z państw Unii Europejskiej i Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Obawa ZZM RP w świetle powyższego jest tym bardziej nieuzasadniona.

W odniesieniu do art. 17 projektu odrzucono wątpliwości SPAK dotyczące pozbawienia zarządów decyzyjności wpływającej na sprawność funkcjonowania organizacji, jako całkowicie abstrahujące od treści dyrektywy CRM, która wyraźnie przesądza uprawnienia zastrzeżone dla walnego zebrania członków organizacji. Z tych samych względów nie została uwzględniona uwaga, aby kompetencje walnego zebrania członków określone w art. 17 pkt 2 projektu powierzyć komisji rewizyjnej (PSWM). Oba postulaty całkowicie pomijają, że w zakresie, na jaki pozwala dyrektywa CRM, kompetencje walnego zebrania członków mogą być poprzez stosowne postanowienia statutu przekazane komisji rewizyjnej (vide art. 23 ust. 2 projektu).

Uwzględniona została uwaga SFP zmierzająca do wykreślenia z projektu art. 17 pkt 2 fragmentu dotyczącego określania „warunków pracy” członków zarządu organizacji zbiorowego zarządzania. Projektodawca podzielił argumentację SFP, zgodnie z którą członek zarządu organizacji zbiorowego zarządzania nie musi być zatrudniony wyłącznie na podstawie umowy o pracę. Odnośnie określania przez walne zebrania członków „świadczeń i warunków emerytalnych” dla członków zarządu, z uwagi na wątpliwości SFP w tym zakresie, należy wyjaśnić, że chodzi tutaj o możliwość określenia dodatkowych (umownych) świadczeń na rzecz takich członków przez organizację, innych niż wynikających z powszechnie obowiązujących przepisów dotyczących ubezpieczeń społecznych. W tym wypadku projektowany przepis stanowi implementację art. 8 ust. 4 zd. 1 dyrektywy CRM.

Odrzucono natomiast uwagę SFP, zgodnie z którą nie znajduje uzasadnienia przyznanie walnemu zgromadzeniu (obecnie walnemu zebraniu członków) kompetencji do zatwierdzania w szczególności regulaminu repartycji, gdyż dyrektywa CRM wskazuje w art. 8 ust. 5 lit. a, że walne zgromadzenie ma podejmować decyzję jedynie w kwestii ogólnego podejścia do podziału między podmioty uprawnione należnych im kwot. W ocenie SFP, z uwagi na fakt, że regulaminy repartycji są szczegółowymi aktami, które dość często z uwagi na potrzeby praktyki są zmieniane, winny być ustalane przez zarząd organizacji zbiorowego zarządzania. Projektodawca nie podziela argumentacji SFP, a przyznanie walnemu zebraniu członków kompetencji do zatwierdzania kwestionowanych regulaminów jest zgodne z implementowaną dyrektywą, co wynika m.in. z motywu 9 zdania 2 dyrektywy CRM. Należy zauważyć, że regulaminy repartycji czy też zasady dokonywania potrąceń z przychodów z praw w sposób bezpośredni wpływają na wysokość przychodów z praw uzyskiwanych przez uprawnionych. Dokumenty te powinny być omawiane i przyjmowane przez najwyższą władzę organizacji zbiorowego zarządzania, jaką jest walne zebranie członków. Trudno również zrozumieć, czym miałyby być – nieznane w polskim porządku prawnym – „ogólne podejścia”, np. dotyczące zasad podziału przychodów z praw między uprawnionych i jak różniłyby się od regulaminów repartycji, w których dotychczas tego rodzaju kwestie były ustalane. Nie ulega przy tym wątpliwości, że w praktyce projekty regulaminów repartycji i innych dokumentów określonych w projektowanym art. 17 będą przygotowywane przez zarząd organizacji. Natomiast ich zatwierdzenie (z możliwością zmian) winno należeć do kompetencji walnych

zebrań członków. Z podobnych względów odrzucono uwagi SFP kontestujące przyznanie walnym zebraniom członków uprawnień do przyjmowania innych regulaminów wskazanych w treści art. 17 projektu oraz tożsame w treści lub celu uwagi ZAiKS, ZKP, ZAKR, STOART, ZZM RP, ZASP i prof. J. Błęszyńskiego. Wnioskodawcy niewątpliwie zgodzą się, że przyznanie takich uprawnień najwyższej władzy organizacji stanowi najlepszy praktyczny wyraz wielokrotnie postulowanego przez nich samych zachowania samorządności polskich organizacji zbiorowego zarządzania.

Odrzucona została propozycja ZASP, aby umożliwić przekazanie kompetencji, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2 (powoływanie i odwoływanie członków zarządu), innemu organowi wybieranemu bezpośrednio przez walne zebranie. Jednak w ocenie projektodawców prawo powoływania i odwoływania członków zarządu organizacji powinno zostać zapewnione najwyższej władzy organizacji, jaką jest walne zebranie członków, a nie jej organowi kontrolnemu. Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że wbrew propozycji ZASP art. 8 ust. 4 akapit 2 dyrektywy CRM nie daje możliwości powierzenia kompetencji do powoływania i odwoływania członków zarządu organizacji niedookreślonego „organowi wewnętrznemu” wybieranemu bezpośrednio przez walne zgromadzenie członków, lecz wyłącznie radzie nadzorczej (komisji rewizyjnej), a więc organowi ściśle wskazanemu w treści dyrektywy CRM.

W przypadku art. 18 projektu odrzucona zostało stanowisko SAIW CP i ZZM RP, zgłoszona do art. 18 ust. 1 pkt 3 projektu, stwierdzające, że konieczność dokonywania wyboru biegłego rewidenta przez walne zebranie członków utrudni sprawne działanie organizacji. Powyższy przepis stanowi implementację art. 8 ust. 8 zd. 1 dyrektywy CRM i jako taki jest koniecznym elementem projektowanej ustawy.

W odniesieniu do art. 19 projektu nie zostały uwzględnione uwagi STOART, ZAKR, ZAiKS, ZKP i ZASP, postulujące pozostawienie szczegółowej regulacji odnośnie pełnomocnictw statutom organizacji zbiorowego zarządzania. Należy zauważyć, że art. 19 ust. 1 stanowi implementację art. 8 ust. 10 dyrektywy CRM, a podstawowe regulacje dotyczące pełnomocnictw winny być ujęte – podobnie jak w przypadku wielu innych rodzajów osób prawnych – w akcie powszechnie obowiązującym. Możliwość wprowadzenia ograniczeń w zakresie zasad wyznaczania pełnomocników, w tym ich liczby, zostało wprost przewidziane w art. 8 ust. 10 zdaniu 2 dyrektywy CRM. Zatem nie można zgodzić się z argumentacją, np. STOART, że projektowana regulacja może znacznie utrudnić sprawne prowadzenie walnych zgromadzeń.

Odrzucona została również uwaga SAWP i prof. J. Błęszyńskiego, postulująca wskazanie, że pełnomocnikiem podczas walnego zgromadzenia może być wyłącznie inny członek stowarzyszenia. Odnosząc się do powyższego postulatu, należy wskazać, po pierwsze, że takiego ograniczenia nie przewiduje dyrektywa CRM, wyraźnie stanowiąca w art. 8 ust. 10, że „każdy członek organizacji zbiorowego zarządzania ma prawo do udzielenia dowolnej osobie lub podmiotowi pełnomocnictwa do uczestniczenia w walnym zgromadzeniu członków i głosowania podczas walnego zgromadzenia członków w jego imieniu (...)”, po drugie, nie wiadomo z jakich powodów członek organizacji zbiorowego zarządzania nie

mógłby udzielić pełnomocnictwa np. profesjonalnemu pełnomocnikowi, jeżeli uważa, że taki pełnomocnik będzie w lepszy sposób wykonywał w praktyce przysługujące mu uprawnienia członkowskie.

Nie znajduje uzasadnienia postulat ZAKR (podobnie ZMZ RP i prof. J. Błęszyńskiego) sugerujący ograniczenie liczby pełnomocników poniżej limitu określonego w ustawie. W ocenie projektodawcy ograniczenia w powyższym zakresie przewidziane w art. 19 ust. 4 są wystarczające, a postulat ZAKR zbyt rygorystyczny. Nie znajduje uzasadnienia również postulat tej organizacji zmierzający do usunięcia z projektu możliwości udzielania pełnomocnictwa przez wybranych delegatów. W ocenie projektodawcy możliwość ustanowienia pełnomocnika powinna być przyznana również delegatom, w celu zapewnienia im należytej reprezentacji np. w postaci profesjonalnego pełnomocnika na zebraniu delegatów. Ponadto powyższy postulat ZAKR jest sprzeczny z art. 8 ust. 11 zd. 2 dyrektywy CRM.

W świetle powyższego odrzucono także postulat ZMZ RP (podobnie prof. J. Błęszyński), aby w zebraniu delegatów delegat musiał uczestniczyć osobiście, jako sprzeczny z art. 8 ust. 10 w zw. z art. 8 ust. 11 zd. 2 dyrektywy CRM.

Odnosnie art. 19 ust. 3 prof. J. Błęszyński postawił pytanie, czy zakaz bycia pełnomocnikiem powinien dotyczyć czasu wykonywania funkcji członka zarządu lub komisji rewizyjnej, czy także kandydowania do tych władz. Z art. 15 ust. 3 wynika, że dotyczy on wyłącznie czasu wykonywania powyższych funkcji.

W odniesieniu do art. 20 ust. 3 projektu uwzględniona została uwaga SFP wskazująca na potrzebę doprecyzowania zasad prowadzenia spraw i reprezentacji przez zarząd w statucie organizacji. Odrzucone zostały natomiast uwagi, zgodnie z którymi ograniczenie maksymalnej liczby członków zarządu organizacji zbiorowego zarządzania nie powinno być przedmiotem regulacji ustawowej (SFP, STOART, ZAKR, ZAiKS, ZKP, SPAK, ZASP i ZMZ RP). Takie ograniczenie nie stoi w sprzeczności z postanowieniami dyrektywy CRM. Służy ono zapewnieniu efektywności prac zarządu, jasnemu podziałowi obowiązków i odpowiedzialności między jego członków oraz ograniczeniu kosztów działalności organizacji w sytuacji, gdy koszty działalności zarządu są co do zasady pokrywane z potrąceń z przychodów z praw należnych uprawnionym. Zaproponowana w art. 20 ust. 2 maksymalna liczba 7 członków zarządu i tak pozwala na skonstruowanie większego składu zarządu niż w wielu, zdecydowanie większych niż organizacje, spółkach prawa handlowego. Na nieporozumieniu, bądź nieznajomości dyrektywy CRM, polegają uwagi wskazujące na to, że ograniczony do 7 osób zarząd byłby niereprezentatywny. Dyrektywa CRM nakazuje kształtować skład zebrania delegatów i władzy nadzorczej organizacji w sposób zapewniający sprawiedliwą i wyważoną reprezentację uprawnionych, ale nie odnosi tej zasady w ogóle do zarządu, który z racji wykonywanych funkcji ma być efektywny, a nie reprezentatywny.

Odrzucona została uwaga prof. J. Błęszyńskiego, zgodnie z którą określenie: „zarząd prowadzi sprawy organizacji” jest nieprecyzyjne. Pojęcie to od wielu lat wykorzystywane jest w regulacjach dotyczących spółek prawa handlowego, jego rozumienie jest ugruntowane w doktrynie i wielokrotnie było przedmiotem wyjaśnień orzecznictwa sądowego.

Ponadto podniesiono (prof. J. Błęszyński, ZASP), że regulaminy władz organizacji powinny być przygotowywane przez dane organy i podlegać zatwierdzeniu przez walne zebranie. Powyższe uwagi uwzględniono w art. 20 ust. 4 i 26 ust. 3 projektu poprzez przyznanie możliwości przyjęcia takiego uregulowania w statucie.

W przypadku art. 20 projektu ZPAV podniósł dodatkowo, że doprecyzowaniu powinien ulec ust. 2 w zakresie tego, kto może być członkiem zarządu, tj. osoba fizyczna, czy też osoba prawna działająca przez pełnomocnika. Należy jednak zauważyć, że powyższą kwestię rozstrzyga już jednoznacznie art. 14 ust. 3 projektu.

W przypadku art. 21 ust. 2 pkt 1 projektu uwzględniona została uwaga IAB i prof. J. Błęszyńskiego, wskazująca na potrzebę wykreślenia z tego przepisu słowa „osobistych”. W ten sposób oświadczenia, które miałyby składać osoba kierująca działalnością organizacji dotyczyłyby wszelkich interesów, jakie taka osoba ma w organizacji zbiorowego zarządzania. Uwaga ta – jako służąca pełnemu dostosowaniu treści projektu do dyrektywy CRM – została uwzględniona. Projektodawcy podzielają ponadto obserwację prof. J. Błęszyńskiego, że użyte w art. 21 ust. 2 pkt 4 pojęcie „rzeczywistych lub potencjalnych konfliktów” może być nie do końca precyzyjne, jednak takimi właśnie pojęciami posługuje się art. 10 dyrektywy CRM. W świetle powyższego zasadne jest wierne odwzorowanie treści tego przepisu w art. 21 projektu, gdyż w przyszłości – w przypadku sporów interpretacyjnych – pojęcia te będą interpretowane przez TSUE, który nada im autonomiczne, lecz jednolite brzmienie na poziomie UE. Z tych samych względów uwzględniona została uwaga PIIT, zgodnie z którą zakaz podejmowania działań, które mogłyby negatywnie wpływać na wizerunek organizacji nie wynika z dyrektywy, i w konsekwencji usunięta została z treści art. 21 ust. 1 projektu. Podobnie potraktowano uwagę ZAiKS, ZKP i ZZM RP, zgłoszoną do art. 21 ust. 2 pkt 3 projektu, zgodnie z którą brak jest uzasadnienia dla wskazywania przez osoby kierujące działalnością organizacji podstawy prawnej uzyskania przez nie przychodów z praw.

W przypadku art. 22 ust. 1 projektu uwzględniona została uwaga SAIW CP poprzez jego wykreślenie. Wnioskodawca wskazał, że członek zarządu nie powinien być pozbawiony możliwości głosowania w sprawach, które mogą go bezpośrednio dotyczyć. W ocenie wnioskodawcy takie ograniczenie może prowadzić do sytuacji, w której członek organu organizacji i jednocześnie uprawniony byłby zawsze pozbawiony możliwości decydowania o zasad podziału i wypłaty należnych mu przychodów z praw. Tego rodzaju rozwiązanie byłby zbyt daleko idące, a regulacje zawarte w treści obecnego art. 22 (poprzednio art. 22 ust 2) projektu są wystarczającą gwarancją zabezpieczenia interesów organizacji.

W przypadku art. 23 ust. 1 projektu uwzględniona została uwaga prof. J. Błęszyńskiego, wskazująca, że termin „wewnętrzny nadzór” jest niezrozumiały. Przymiotnik „wewnętrzny” został wykreślony.

Odrzucona została uwaga SFP postulująca dopuszczenie w projekcie ustawy możliwości przeniesienia na komisję rewizyjną uprawnień w zakresie określonym w art. 8 ust. 4 zd. 2 dyrektywy CRM. W ocenie projektodawcy to jednak walne zebranie członków – a nie jak proponuje wnioskodawca komisja rewizyjna – winno decydować o mianowaniu lub odwołaniu członków zarządu oraz o zatwierdzaniu zasady ich wynagradzania. Tego rodzaju

decyzja winna być bowiem podejmowana przez najważniejszą władzę organizacji, stanowiąc właśnie prawdziwy wyraz jej samorządności, na którą wnioskodawcy wielokrotnie się w swoich wywodach powołują. Warto zaznaczyć przy tym, że art. 8 ust. 4 zd. 2 dyrektywy CRM ma charakter fakultatywny, a zawarte w nim rozwiązanie jest sprzeczne z dotychczasową praktyką funkcjonowania polskich organizacji zbiorowego zarządzania.

Odrzucona została propozycja ZPAP i ZPAF dotycząca art. 23 ust. 2 projektu. Dyrektywa nie przewiduje możliwości powierzenia kompetencji zastrzeżonych dla walnego zebrania lub komisji rewizyjnej innemu organowi.

Wyjaśnienia wymagają wyrażone przez SPAK wątpliwości dotyczące zgodności z Prawem o stowarzyszeniach przewidzianej w art. 23 ust. 2 możliwości przyznania komisji rewizyjnej uprawnień decyzyjnych. Przepisy projektowanej ustawy, w zakresie w jakim modyfikują przepisy Prawa o stowarzyszeniach, stanowią *lex specialis* wobec tej regulacji. Odnoszą się bowiem do stowarzyszenia o specyficznym przedmiocie działalności, kompetencjach i odpowiedzialności – organizacji zbiorowego zarządzania. Dotyczy to także przepisów projektu regulujących działalność komisji rewizyjnej ustanowionej w organizacji – przepisy ustawy Prawa o stowarzyszeniach w tym zakresie nie znajdują po prostu zastosowania.

W przypadku art. 24 ust. 2 projektu odrzucone zostały uwagi SFP, prof. J. Błęszyńskiego, ZAiKS i ZKP, zmierzające w istocie do ograniczenia zakresu kompetencji komisji rewizyjnej. Organ ten – w celu należytego wykonywania swoich funkcji – musi mieć zagwarantowane prawo badania całokształtu działalności organizacji zbiorowego zarządzania. Powinien mieć także prawo wglądu do wszelkich dokumentów organizacji oraz uzyskiwania informacji od jej pracowników. Pojęcie rewizji majątku organizacji – wbrew uwagom wnioskodawcy – jest znane prawu polskiemu. Występuje np. w Kodeksie spółek handlowych. Nie budzi wątpliwości przedstawiceli doktryny, że w jego zakresie mieści się m.in. ocena stanu majątku organizacji, poziomu środków pieniężnych na jej kontach, stanu wymagalnych zobowiązań itp. Tego rodzaju uprawnienie jest typowe dla organów sprawujących nadzór nad działalnością podmiotu, w którym zostały ustanowione. W tym kontekście sugerowane ograniczenie uprawnień komisji rewizyjnej do możliwości uzyskania wyjaśnień od pracowników wyłącznie za pośrednictwem osoby kierującej działalnością danej organizacji spowodowałoby, że w praktyce uprawnienie przewidziane w art. 23 ust. 1 byłoby częściowo puste, a komisja nie mogłaby w zdecydowanej większości wypadków zapoznać się z wyjaśnieniami „z pierwszej ręki”. Trudno też pogodzić takie ograniczenie z zasadą samorządności organizacji zbiorowego zarządzania.

Z podobnych względów odrzucona została uwaga ZAKR, ZAiKS i ZKP zgłoszona do art. 24 ust. 2 i 3, zgodnie z którą projektowane przepisy dotyczące działania komisji rewizyjnej są nadmiernie rozbudowane i zbyt szczegółowe, a zasady jej działania powinny być określone wyłącznie w statucie i regulaminach. Zasadnicza część przepisów projektu dotyczących komisji rewizyjnej stanowi implementację art. 9 dyrektywy CRM. Nieznaczną nadregulacją jest dopuszczalna zgodnie z motywem 9 zdaniem 2 dyrektywy CRM i uzasadniona celem regulacji. Co więcej, projekt wprost przewiduje, że zasady działania komisji rewizyjnej niewynikające wprost z projektu ustawy będą mogły być uregulowane w statucie

i regulaminie komisji (vide art. 17 i 26 projektu). Spełnia więc postulaty wnioskodawców. Zdziwienie przy tym budzi brak zaufania samych organizacji do działających w nich od dawna i skupiających członków organizacji komisji rewizyjnych. Warto przypomnieć, że kompetencje komisji winny być doprecyzowane w treści ustawy także po to, by unikać w przyszłości konfliktów związanych z działalnością komisji i zakresem ich kompetencji, które miały miejsce w niektórych organizacjach.

Z kolei ZPAV sprzeciwia się wynikającemu z art. 24 ust. 3 „obowiązkowi informacyjnemu”, który uznaje za sprzeczny z ustawą – Prawo o stowarzyszeniach. Dlatego ponownie należy przypomnieć, że projektowane przepisy stanowią *lex specialis* wobec tej ustawy, a kwestionowane przez ZPAV rozwiązanie ma zapewnić realny nadzór komisji rewizyjnej nad działalnością organizacji zbiorowego zarządzania, przewidziany w dyrektywie CRM. Organizacja winna sama zapewnić komisji realne możliwości działania. Informowanie ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego przez komisję rewizyjną o utrudnieniu wykonywania jej funkcji stanowi wyłącznie konsekwencję niepodjęcia skutecznych działań w tym względzie przez zarząd. Takie zaniechania zarządu mogą mieć negatywne skutki zarówno dla organizacji, jak i samych uprawnionych.

W tym kontekście odrzucona została uwaga STOART i prof. J. Błęszyńskiego postulująca zastąpienie obowiązku informowania ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego o zaniechaniach zarządu, które uniemożliwiają działanie komisji rewizyjnej, obowiązkiem informowania o tym walnego zebrania członków. Obowiązek informowania ministra wynika z jego roli jako organu nadzoru, który powinien odpowiednio szybko zareagować na informacje uzyskane od komisji rewizyjnej dla dobra samej organizacji. Informowanie walnego zebrania członków, które co do zasady będzie zwoływane raz w roku, mogłoby być mechanizmem zbyt powolnym, a jego reakcja mogłaby być mocno opóźniona, a tym samym nieefektywna. Niezależnie od powyższego twierdzenie prof. J. Błęszyńskiego, który za niedopuszczalne uznaje umocowanie komisji rewizyjnej do samodzielnego występowania na zewnątrz, należy uznać za sprzeczne z interesem samej organizacji, w przypadku, gdy zarząd uniemożliwia komisji *de facto* wykonywanie realnego nadzoru. Nic nie stoi przy tym na przeszkodzie, by zarząd organizacji po prostu zapewnił komisji rewizyjnej warunki do sprawnej działalności i z nią współpracował dla dobra organizacji. Wówczas komisja rewizyjna nie będzie miała potrzeby informować ministra o czymkolwiek.

W przypadku art. 25 projektu odrzucona została uwaga ZAKR (podobnie ZAiKS i ZKP), postulująca, aby regulacja nie wykraczała poza art. 9 dyrektywy CRM. Zdaniem ZAKR nie ma podstaw do stosowania wobec stowarzyszeń przepisów analogicznych do regulacji z Kodeksu spółek handlowych. W ocenie projektodawcy regulacja przewidziana w art. 25 projektu jest zasadna i służy unikaniu konfliktu interesów wewnątrz organizacji (w tym wypadku w łonie komisji rewizyjnej), co powinno być istotne także dla wnioskodawców. Lista osób, które nie mogą być członkami komisji rewizyjnej, jest wprawdzie wzorowana na analogicznych regulacjach przewidzianych w Kodeksie spółek handlowych, przy czym to rozwiązanie nie wiąże się w żaden sposób ze specyfiką działania spółek, ale raczej zdrowym

rozsądkiem, zgodnie z którym osoby, które wykonują pracę na rzecz organizacji, nie powinny same kontrolować jakości i prawidłowości własnej pracy.

Odrzucona została uwaga ZZM RP, wskazująca, że dyrektywa CRM nie określa liczby członków komisji rewizyjnej, natomiast uwzględniono postulat usunięcia z art. 25 ust. 3 projektu fragmentu dotyczącego uprawnionych, którzy zawarli umowę o zbiorowe zarządzanie, a nie są członkami organizacji. Wbrew sugestiom ZMM RP projekt nie narzuca określonej liczby członków komisji rewizyjnej, lecz określa ich minimalną liczbę, co wynika wprost z art. 25 ust. 1 projektu. Z kolei fragment zawarty w treści art. 25 ust. 3 został usunięty w wyniku zmiany art. 15 ust. 3 i 4 projektu i pozostawienia takim uprawnionym wyłącznie, o ile statut tak stanowi, możliwości decydowania o zasadach przeznaczenia, podziału i wypłaty przychodów z ich praw. W tej sytuacji uwzględnienie ich przy kształtowaniu składu komisji rewizyjnej straciło rację bytu.

Nie można podzielić zastrzeżeń prof. J. Błeszyńskiego wobec art. 25 ust. 3, dotyczących wpływu poszczególnych kategorii członków na skład komisji rewizyjnej. Wskazać należy, że przepis stanowi implementację art. 9 ust. 2 dyrektywy CRM, zgodnie z którym „w organie sprawującym funkcję nadzorczą zapewnia się sprawiedliwą i wyważoną reprezentację poszczególnych kategorii członków organizacji zbiorowego zarządzania”. Komisja rewizyjna nie jest ciałem przedstawicielskim, jej skład nie jest prostą kalką składu osobowego organizacji. Co do zasady nie ma ona innych uprawnień niż polegające na nadzorze nad prawidłowością działania organizacji – jej członkowie w poszczególnych grupach powinni mieć wpływ na wybór składu komisji, ale niekoniecznie muszą być w niej reprezentowani bezpośrednio przez uprawnionego należącego do tej samej grupy.

Zdecydowano się nie uwzględniać postulatu PSWM dotyczącego doprecyzowania w ustawie kryteriów wskazanych w treści art. 9 ust. 2 dyrektywy CRM, pozostawiając to regulacji statutowej. Winno to zapobiegać wprowadzeniu przepisów zbyt kazuistycznych, w szczególności, gdy weźmie się pod uwagę duże różnice dotyczące składu i praktyki funkcjonowania organów nadzorczych w poszczególnych organizacjach. Jednakże, gdyby postanowienia statutu w powyższym zakresie nie spełniały ustawowych wymagań, mogą zostać zakwestionowane przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego w toku jego rejestracji.

IV. Rozdział 4. Relacje z uprawnionymi i zarządzanie przychodami z praw zarządzania (art. 27–40 projektu z dnia 12 kwietnia 2017 r.)

W art. 27 nie uwzględniono uwagi SKP i ZPAV, aby zobowiązać uprawnionego do przekazania danych o jego repertuarze, niezależnie czy umowa o zbiorowe zarządzanie dotyczy całego jego repertuaru czy tylko jego części – kwestia ta powinna zostać uregulowana w umowie lub regulacjach wewnętrznych poszczególnych organizacji zbiorowego zarządzania. W ust. 2 uwzględniono uwagę prof. J. Błeszyńskiego, ZAiKS i ZKP, aby zakres praw obejmowanych umową o zbiorowe zarządzanie określał nie sam uprawniony (odmienne stanowisko zaprezentowała PIIT), ale aby było to pozostawione uzgodnieniom stron. Doprecyzowano też, że umowa dotyczy praw „danego uprawnionego”, co powinno usunąć ewentualne wątpliwości, że jej zawarcie jest możliwe także przez następców

prawnych. Nie uwzględniono zastrzeżeń UJ, że objęcie umową wszystkich utworów mogących powstać w przyszłości może kolidować z art. 41 ust. 3 pr. aut. – projektowana regulacja dotyczy wyłącznie relacji uprawnionego z organizacją i stanowić będzie *lex specialis* względem ww. art. 41 ust. 3. W ust. 3 uwzględniono uwagę SFP, IAB i UJ, że dyrektywa nie zastrzega określonej formy dla umowy o zbiorowe zarządzanie, a wymaga jedynie jej „udokumentowania”, dlatego przepis ten został uzupełniony w taki sposób, że uwzględnia teraz wszystkie formy przewidziane w art. 77²–78¹ Kodeksu cywilnego, a więc także formę elektroniczną i dokumentową (za formą pisemną jako wyłączną opowiedziały się ZAiKS i ZKP). W rezultacie umowa o zbiorowe zarządzanie będzie mogła być zawarta również z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej, o ile nastąpi utrwalenie dokonywanej czynności na dowolnym nośniku (w ten sposób ujednolicono kwestię formy umowy i formy składanych oświadczeń woli, na potrzebę czego zwróciły uwagę STOART i PIIT). Nie uwzględniono uwagi PIIT, aby forma pisemna została zastrzeżona pod rygorem nieważności. Wbrew propozycji SAIW CP, SFP i SKP w ust. 1 pozostawiono jednak bardziej rygorystyczny wymóg formy pisemnej lub elektronicznej dla odmowy zawarcia przez organizację umowy o zbiorowe zarządzanie niż wymagana dla zawarcia tej umowy. Uwzględniając uwagę SFP wprowadzono nowy ust. 6, zgodnie z którym umowa o zbiorowe zarządzanie jest skuteczna względem następców prawnych uprawnionego, chyba że sama stanowi inaczej – następca prawny będzie w takim przypadku mógł wypowiedzieć tę umowę na takich samych zasadach jak dotychczasowy uprawniony. Uwzględniono uwagę ZAKR i FZZ, aby ujednolicić terminologię „rodzaje utworów” i „kategorie utworów” – w projekcie pozostawiono termin „rodzaje utworów”, nie ma natomiast potrzeby definiowania tego pojęcia, gdyż kryteria podziału utworów na te „rodzaje” mogą być bardzo rozmaite. Uwzględniono uwagę prof. J. Błęszyńskiego, aby wyraźnie przesądzić, że organizacja obowiązana jest przekazać uprawnionemu określone informacje o jego prawach i obowiązkach wynikających z faktu zawarcia umowy o zbiorowe zarządzanie przed jej zawarciem, a także aby rozdzielić do osobnych ustępów tę materię oraz materię związaną *stricte* z zawieraniem, zmianą i rozwiązaniem umowy o zbiorowe zarządzanie, pierwotnie zamieszczoną w jednym ust. 3. Nie uwzględniono uwagi PIIT, aby ww. informacje były przekazywane przez organizację „w formie pisemnej lub formie dokumentowej”, zamiast tego określono, że powinny być przekazane w sposób umożliwiający ich utrwalenie.

W art. 28 nie uwzględniono mało konkretnej uwagi UJ, że sformułowanie przepisu jest „niefortunne” i jest „literalną kalką z dyrektywy”. Przepis wydaje się jasny, dokonano jedynie drobnej zmiany redakcyjnej zaproponowanej przez PIIT, zgodnie z którą uprawniony nie „zachowuje” prawa do udzielania samodzielnych licencji na określone w tym przepisie korzystanie ze swojego repertuaru, ale że „ma” to prawo. Nie uwzględniono uwagi ZZM RP, aby przepis ten usunąć z projektowanej ustawy, gdyż „podważa on sens istnienia organizacji zbiorowego zarządzania” – przepis stanowi implementację art. 5 ust. 3 dyrektywy, który ma charakter obligatoryjny. Nie uwzględniono uwagi SFP, aby uregulować sytuację zbiegu licencji, gdy uprawniony udzieli jej samodzielnie użytkownikowi, który już ją uprzednio uzyskał od organizacji. Taka sytuacja może wystąpić również w aktualnym stanie prawnym i jest możliwa do rozwiązania na gruncie obowiązujących przepisów, będzie też możliwa do rozwiązania na gruncie przepisów projektowanej ustawy stosowanych wraz z przepisami

Kodeksu cywilnego. Jako sprzecznej z dyrektywą nie uwzględniono uwagi ZAKR, FZZ, ZAiKS, ZKP, SPAK i ZZM RP, aby warunki korzystania przez uprawnionych z tego prawa były określone w statutach organizacji lub (SPAK, ZZM RP) aby organizacje udzielały zgody na takie korzystanie. Z tych samych powodów nie uwzględniono też postulatu KOED, aby z uwagi na potrzebę stosowania tzw. wolnych licencji z przepisu usunąć przesłankę nieosiągania korzyści majątkowych. Nie uwzględniono uwagi prof. J. Błęszyńskiego, aby dostosować ten przepis do brzmienia art. 5 ust. 3 dyrektywy poprzez dodanie przesłanki, że działalność użytkownika powinna pozostawać poza zakresem jego działalności gospodarczej – należy uznać, że „nieosiąganie korzyści majątkowych” jest formułą bardziej pojemną i obejmuje także szereg przypadków eksploatacji utworów w ramach przedsięwzięć niekwalifikowanych jako działalność gospodarcza, jak najbardziej obejmuje natomiast również przypadki prowadzenia działalności gospodarczej. Uwaga tego ostatniego oraz STOART dotycząca potrzeby notyfikowania organizacji zbiorowego zarządzania przypadków udzielania tych licencji jest o tyle niezasadna, że jest już realizowana poprzez art. 29 ust. 1 pkt 1, zgodnie z którym uprawniony obowiązany jest poinformować organizację o każdym przypadku udzielenia licencji w zakresie repertuaru objętego zbiorowym zarządzaniem, a więc także licencji, o której mowa w art. 28. Nie uwzględniono uwagi FNP, że przepis nie precyzuje, po czyjej stronie ma wystąpić przesłanka nieosiągania korzyści majątkowych, jak też uwagi FNP i organizacji bibliotekarskich że powinien on wyraźnie dopuszczać możliwość udzielania „wolnych licencji”, tak aby licencjobiorca mógł „zarabiać na utworze udostępnionym na takiej licencji” – uwagi są niezasadne, gdyż z przepisu wyraźnie wynika, że zakaz osiągania korzyści majątkowych dotyczy korzystania z utworu przez użytkownika, natomiast przepis nie ustanawia innych ograniczeń co do treści udzielanej licencji, dlatego nie ma potrzeby, aby akurat w tym przypadku wyraźnie dopuszczać stosowanie określonych ich konstrukcji (np. tzw. „wolnych licencji”). Nie uwzględniono uwagi FCC, aby przepis dopuszczał udzielanie przez uprawnionych także licencji na działania komercyjne, gdyż art. 5 ust. 3 dyrektywy literalnie ogranicza omawiany wyjątek do działań niekomercyjnych. Uwzględniając natomiast uwagi organizacji zbiorowego zarządzania odnoszące się do ryzyka gospodarczego występującego po stronie użytkownika i możliwość ponoszenia przez niego strat w prowadzonej działalności, przepis doprecyzowano wskazując, że korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych nie może „mieć na celu” osiągania korzyści majątkowych, co eliminuje problem występowania lub nie zysku po stronie użytkownika.

W art. 29 nie uwzględniono uwagi SFP, aby obowiązki uprawnionego w zakresie przekazywania danych nabywcy praw określić bardziej elastycznie – aktualne brzmienie przepisu przewiduje przekazanie najbardziej podstawowych danych, nie jest więc nadmiernie obciążające. Uwzględniono uwagę UJ i PIIT, aby doprecyzować, że przepisy ust. 1 i zwłaszcza ust. 2 stosują się jedynie do tych uprawnionych, którzy zawarli z organizacją umowę o zbiorowe zarządzanie. Nie podzielono natomiast zastrzeżeń UJ, że kwestia uregulowana w ust. 2 powinna być uregulowana w umowie oraz że jej aktualna regulacja budzi zastrzeżenia natury słusznościowej – otóż należy uznać, że uprawniony, który zawarł umowę o zbiorowe zarządzanie, słusznie został obciążony obowiązkiem informowania organizacji o dokonanych dyspozycjach prawami objętymi zbiorowym zarządzeniem, a zatem powinien także być obciążony konsekwencjami określonymi w ust. 2. Nie uwzględniono

zatem również uwagi FCC, która z tych samych powodów co UJ postuluje całkowite wykreślenie ust. 2. ZAKR i FZZ zgłosiły uwagę, że umożliwienie uprawnionemu samodzielnego udzielania licencji w zakresie praw objętych zbiorowym zarządzaniem, w zakresie wykraczającym poza wymagany dyrektywą art. 28, jak również swobodnego przenoszenia tych praw na osoby trzecie „utrudniłoby czy wręcz uniemożliwiłoby zbiorowy zarząd” i wykracza poza dyspozycje dyrektywy, która taką swobodę gwarantuje uprawnionym jedynie w zakresie ww. art. 28. Uwaga ta nie została uwzględniona, gdyż projektowana regulacja jest zgodna z dyrektywą – poza art. 5 ust. 3 dyrektywa nie rozstrzyga kwestii zakresu dopuszczalnych dyspozycji prawami objętymi zbiorowym zarządzaniem, dlatego ustawodawca krajowy ma w tym zakresie pewną swobodę. Projektowana regulacja przewiduje rozwiązanie stanowiące pewnego rodzaju kompromis między interesem uprawnionych i użytkowników a interesem organizacji, przewidując prawo uprawnionego do swobodnego przenoszenia praw na osoby trzecie, z zastrzeżeniem art. 27 ust. 6 projektu oraz pozostawiając w nowym art. 29 ust. 3 kwestię możliwości określenia w umowie o zbiorowe zarządzanie odmiennych (w tym także bardziej rygorystycznych) skutków dla uprawnionego samodzielnego udzielenia przez niego licencji w zakresie praw objętych zbiorowym zarządzaniem. Nie uwzględniono uwagi SAIW CP, aby przewidziany w ust. 1 pkt 3 i 4 obowiązek aktualizacji danych przez uprawnionego został rozszerzony na uprawnionych objętych przez organizację repartycją na podstawie innej niż umowa o zbiorowe zarządzanie, gdyż ci uprawnieni mogą również zawrzeć z organizacją umowę o zbiorowe zarządzanie, gdzie precyzyjnie zostaną określone wzajemne prawa i obowiązki stron. Obok umów o reprezentacji umowa o zbiorowe zarządzanie powinna bowiem stać się podstawowym instrumentem prawnym łączącym uprawnionych z organizacją. Nie uwzględniono uwagi ZZM RP, aby wyraźnie wyeliminować możliwość przenoszenia przez uprawnionych na osoby trzecie praw w zakresie objętym umową o zbiorowe zarządzanie – majątkowe prawa autorskie i prawa pokrewne są co do zasady zbywalne, dlatego ograniczenie ich zbywalności nie wydaje się zasadne nawet wtedy, gdy są zarządzane przez organizację zbiorowego zarządzania. Zgodnie z art. 27 ust. 6 umowa o zbiorowe zarządzanie może przewidywać swoją skuteczność względem następców prawnych uprawnionego, co wydaje się wystarczająco kompromisowym rozwiązaniem.

W art. 30 ust. 1 uwzględniono uwagę UJ i PIIT i z korzyścią dla uprawnionych skrócono termin wypowiedzenia umowy o zbiorowe zarządzanie do 3 miesięcy ze skutkiem na koniec półrocza kalendarzowego, zaś w ust. 3 skrócono termin dalszego trwania umowy licencyjnej po upływie terminu wypowiedzenia przez uprawnionego umowy o zbiorowe zarządzanie do 2 lat. Za skróceniem terminu wypowiedzenia umowy o zbiorowe zarządzanie opowiedziała się jedna z osób fizycznych biorących udział w konsultacjach, powołując się m. in. na wynik postępowania antymonopolowego przed Prezesem UOKiK, w wyniku którego ZAiKS przyjął zasadę jak w nowym brzmieniu omawianego przepisu, z kolei pierwotny termin 6 miesięcy za bardzo krótki uznał prof. J. Błęszyński. Nie uwzględniono uwagi PIIT, aby doprecyzować, że wypowiedzenia może dokonać ten uprawniony, który zawarł umowę o zbiorowe zarządzanie – jest oczywiste, że wypowiedzenia umowy może dokonać tylko ten, który ją zawarł, ew. jego następca prawny (zob. art. 27 ust. 6). Nie uwzględniono uwagi ZASP, aby doprecyzować skutki wypowiedzenia umowy przez uprawnionego na zakres umocowania procesowego

organizacji – skutki wynikają z zasad prawa cywilnego i będą zależne od zakresu wypowiedzenia, zasad wykonywania zbiorowego zarządzania na danym polu eksploatacji, podstawy prawnej dla reprezentowania uprawnionego przez organizację itd., dlatego nie jest możliwe ani celowe opisywanie wszystkich możliwych sytuacji w projektowanej ustawie. Nie uwzględniono propozycji organizacji bibliotecznych, aby z uwagi na długość trwania projektów digitalizacyjnych w ust. 3 wydłużyć termin skuteczności już zawartych umów licencyjnych do 5 lat po upływie terminu wypowiedzenia umowy o zbiorowe zarządzanie – nawet termin 3 letni okazał się zbyt długi, dlatego został skrócony do 2 lat. Nie uwzględniono też uwagi tych środowisk, aby wprowadzić w omawianym przepisie obowiązek poinformowania użytkownika, gdyż obowiązek taki już wynika z art. 48 ust. 1 projektowanej ustawy. Odnośnie ust. 2 uwzględniono uwagi STOART, ZAKR, FZZ, ZAiKS, ZKP i prof. J. Błęszyńskiego, że wypowiedzenie umowy o zbiorowe zarządzanie nie powinno dotyczyć pojedynczych utworów, ale jedynie ich rodzajów, pól eksploatacji i terytoriów. Wprowadzono zatem zdanie drugie, zgodnie z którym w przypadku, gdy umowa o zbiorowe zarządzanie dotyczy nie indywidualnie oznaczonych utworów, ale ich rodzajów (zob. art. 27 ust. 2 zdanie drugie), wypowiedzenie może również dotyczyć jedynie tych rodzajów. Przepis ust. 3 został pozytywnie oceniony przez szereg organizacji biznesowych (Cyfrowy Polsat, KIGEiT, ZPPM, IAB, PIIT, Stowarzyszenie Sygnał i TVP), przy czym część z nich wyraziła wątpliwość co do jego zgodności z art. 5 ust. 4 i 5 dyrektywy. Te przepisy dyrektywy dotyczą jednak jedynie terminów wypowiedzenia umowy o zbiorowe zarządzanie i praw uprawnionego w okresie wypowiedzenia, dlatego należy uznać, że ustawodawca krajowy ma pewną swobodę w określeniu skutków tego wypowiedzenia dla użytkownika. STOART wyraziło wątpliwość co do podmiotu uprawnionego do dokonywania czynności na rzecz uprawnionego w okresie tak przedłużonej licencji – zdanie drugie omawianego ustępu zostało zatem poprawione w taki sposób, że organizacja również w tym okresie obowiązana jest realizować wszystkie swoje obowiązki względem uprawnionego, co wydaje się rozstrzygać także wątpliwości zgłoszone w tym zakresie przez FNP. Dodano jednakże nowy przepis, zgodnie z którym w okresie tym organizacja nie może co do zasady (wyjątek – art. 5 ust. 2) zawierać umów na korzystanie z praw, których dotyczy wypowiedzenie. Nie uwzględniono tym samym propozycji prof. J. Błęszyńskiego, aby konstrukcję przedłużonej licencji zastąpić uprawnieniem następcy prawnego do wypowiedzenia umowy z użytkownikiem w zakresie nabytego repertuaru na zasadach przewidzianych w umowie zawartej z tym użytkownikiem przez organizację.

Odnośnie art. 31 nie uwzględniono uwagi ZASP, że termin „ważne powody” jest nieprecyzyjny – jest to klauzula generalna często stosowana przez ustawodawcę, w tym kilkakrotnie w pr. aut. (zob. art. 106 ust. 2 i 3, art. 110² ust. 9 i w liczbie pojedynczej – art. 41 ust. 5). W projekcie posłużono się natomiast tożsamym znaczeniowo terminem „ważne przyczyny”.

Art. 32 został pozytywnie oceniony przez szereg organizacji biznesowych (Cyfrowy Polsat, KIGEiT, ZPPM, IAB, PIIT i Stowarzyszenie Sygnał), w ocenie których „stanowi krok w kierunku przejrzystości i pewności prawnej dla użytkowników”. W art. 32 pkt 1 (ew. art. 27) nie uwzględniono uwagi IWP i SW REPROPOL, aby zobowiązać uprawnionego

do bieżącej aktualizacji repertuaru objętego umową o zbiorowe zarządzanie – kwestia ta powinna zostać uregulowana w umowie lub regulacjach wewnętrznych poszczególnych organizacji. W pkt 2 uwzględniono uwagę SFP, aby obowiązek prowadzenia wykazu uprawnionych reprezentowanych przez organizacje na podstawie innej niż umowa o zbiorowe zarządzanie został ograniczony do uprawnionych objętych kiedykolwiek repartycją, a więc uprawnionych już „ustalonych”. Tym samym wydaje się, że uwzględnione zostały uwagi ZAKR, FZZ, ZAiKS, ZKP i prof. J. Bleszyńskiego, że dyrektywa nie nakazuje organizacjom prowadzenia ewidencji innych uprawnionych niż członkowie i że zrealizowanie ww. obowiązku w odniesieniu do uprawnionych, którzy nie zawarli umowy o zbiorowe zarządzanie, jest możliwe tylko wtedy, gdy ci pozostali uprawnieni przekażą organizacji stosowne dane.

W przypadku art. 33 projektu należy wskazać, że wątpliwości prof. J. Bleszyńskiego dotyczące zakresu, w jakim organizacje zbiorowego zarządzania podlegają przepisom ustawy o rachunkowości, są nieuzasadnione. Wynika to bowiem bezpośrednio z tej ustawy, natomiast jedyną modyfikację, polegającą na odrębnym uwzględnianiu poszczególnych kategorii środków w księgach rachunkowych, przewiduje właśnie projektowany art. 33.

Nie ma również potrzeby, aby w księgach rachunkowych uwzględniać podział na poszczególne pola eksploatacji oraz kraj pochodzenia utworu, jak proponuje PSNK. Należy bowiem odróżnić badanie zgodności z przepisami o rachunkowości oraz przepisami o zbiorowym zarządzaniu. Prawidłowość działania organizacji w tym drugim obszarze powinna być oceniana przez uprawnionych oraz organ nadzoru w oparciu o informacje udzielane przez organizacje na podstawie projektowanych przepisów szczegółowych, a nie wyłącznie na podstawie ksiąg rachunkowych, do których zresztą indywidualni uprawnieni mogą nie mieć dostępu.

Z kolei ZASP ma wątpliwość, jak należy traktować środki finansowe przeznaczone na „repartycję zbiorową”. Nowa ustawa – zgodnie zresztą z dyrektywą CRM – nie przewiduje innego rodzaju repartycji niż bezpośrednia wypłata na rzecz uprawnionych, a więc środki przeznaczane na ten cel będą podlegały art. 33 pkt 1. Natomiast przychody z praw nieprzeznaczone do podziału lub wypłaty, przeznaczone na inne dopuszczalne ustawą cele, a więc potrącenia na koszty zbiorowego zarządu oraz działalność socjalną, kulturalną lub edukacyjną, powinny być kwalifikowane jako „pozostałe składniki majątku własnego”, o których mowa w art. 33 pkt 3. Należy w tym miejscu przypomnieć, że wszystkie kategorie środków zainkasowanych przez organizację, wymienione w art. 33, wchodzi – zgodnie z ogólnymi zasadami rachunkowości – do majątku własnego organizacji, a projektowany przepis ma jedynie na celu zapewnienie ich odrębnego ujmowania w księgach rachunkowych.

W przypadku art. 34 projektu nie uwzględniono propozycji FCC, PSNK i ZIPSEE, aby projektowana ustawa zawierała szczegółowe wytyczne dotyczące regulaminów repartycji (taki postulat sformułowały również TVP i ZPAV w kontekście art. 17) oraz zasad dokonywania potrąceń, w tym określała ich maksymalną wysokość. Organizacja zbiorowego zarządzania powinna mieć bowiem możliwość samodzielnego ustalania pewnych parametrów w tym regulaminie, przy czym powinno to odbywać się przy realnym udziale uprawnionych

w ramach walnego zebrania członków organizacji. Ponadto należy zwrócić uwagę, że celem regulaminu jest kształtowanie interesów uprawnionych ujmowanych zbiorowo, a nie indywidualnie. Dlatego indywidualne zaskarżanie regulaminu, co proponuje ZIPSEE, mogłoby doprowadzić do paraliżu organizacji. Natomiast regulamin repartycji jest oczywiście przedmiotem oceny organu nadzoru, a także może być na zasadach ogólnych przedmiotem oceny UOKiK.

Równocześnie nie uwzględniono zmierzającego w przeciwnym kierunku postulatu SAiW CP i SKP, aby organizacje miały możliwość dokonywania innych potrąceń niż na pokrycie kosztów zbiorowego zarządzania (zdefiniowanego w art. 3 ust. 1 pkt 1) oraz na działalność socjalną kulturalną lub edukacyjną. Kategorie tych potrąceń są ukształtowane na tyle szeroko, że przyznanie organizacjom dalszych możliwości w tym zakresie mogłoby prowadzić do nadużyć i nieuzasadnionego ograniczenia przychodów z praw podlegających bezpośredniej wypłacie uprawnionym, co – jak należy przypomnieć – powinno być podstawowym celem organizacji. Ograniczenia dotyczące celów potrąceń nie uniemożliwiają jednak – wbrew obawom SAiW CP i SKP – rozwoju organizacji zbiorowego zarządzania. Jeżeli ponoszone w tym zakresie koszty są obiektywnie uzasadnione działalnością organizacji w obszarze zbiorowego zarządu, mogą mieścić się w jednej z tych kategorii. Możliwość dokonywania potrąceń na ich pokrycie powinna jednak – co zresztą słusznie dostrzegły SAiW CP i SKP – wynikać z regulaminów przyjętych przez członków organizacji.

Z podobnych przyczyn odrzucono także propozycję ZPAF i ZPAP, aby wprowadzić odrębną kategorię potrąceń od przychodów praw dotyczącą „kosztów poniesionych w celu ich dochodzenia oraz podziału”. Koszty te mieszczą się w kategorii potrąceń na pokrycie kosztów zbiorowego zarządzania, o której mowa w art. 34 pkt 2. Należy też zwrócić uwagę, że działalność organizacji oparta na zasadzie prowadzenia cudzych praw bez zlecenia nie będzie dopuszczalna na gruncie projektowanych przepisów. Tylko organizacja reprezentatywna będzie upoważniona do reprezentowania praw niepowierzonych żadnej organizacji i to wyłącznie w zakresie obowiązkowego zbiorowego zarządzania, a odbywać się to będzie na zasadach określonych w projektowanej ustawie. Tym samym powoływanie się przez organizację na przepisy Kodeksu cywilnego o prowadzeniu cudzych spraw bez zlecenia – szczególnie jako podstawa do zawyżania potrąceń – może być uznane przez organ nadzoru za naruszenie przepisów projektowanej ustawy.

W przypadku art. 35 projektu odrzucono propozycję ZAiKS i ZKP, aby w ust. 1 skreślić słowa „na rzecz których te przychody zostały pobrane”. Inwestycje z przychodów z praw – skoro dotyczy to przychodów przeznaczonych do wypłaty – powinny być dokonywane przede wszystkim w interesie uprawnionych, którym są one należne.

Nie można też zgodzić się z zarzutami ZAiKS i ZKP, iż projekt nie uwzględnia ryzyka inwestycyjnego związanego z sektorem bankowym, skoro celem projektowanego art. 35 ust. 2 jest właśnie ograniczenie możliwości dokonywania ryzykownych inwestycji. Zastrzeżenia te są ponadto sprzeczne z postulatem przyznania organizacjom większej swobody w wyborze instrumentów finansowych. Dyrektywa pozwala na stworzenie restrykcyjnych reguł zarządzania przez organizacje zbiorowego zarządzania przychodami z praw (por. motyw 23

preambuły), w szczególności biorąc pod uwagę, że organizacje te nie są instytucjami finansowymi i nie jest ich celem inwestycyjne zarządzanie środkami uprawnionych, ale jak najszybsza ich wypłata. Dlatego podstawowym sposobem przechowywania środków powinny być rachunki bankowe, ewentualnie papiery wartościowe Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego jako najbardziej bezpieczne instrumenty. Inwestowanie środków należnych uprawnionym w różne instrumenty oferowane przez podmioty komercyjne stanowi niepotrzebne ryzyko, nieporównywalne z ogólnym ryzykiem dla sektora bankowego. Wychodząc naprzeciw postulatowi większej dywersyfikacji inwestycji projektowany przepis uzupełniono więc jedynie o obligacje emitowane przez jednostki samorządu terytorialnego.

W przypadku art. 36 projektu nie uwzględniono postulatu Agory i ZIPSEE, aby określić maksymalny poziom potrąceń od przychodów z praw. Przyjęta w ślad za art. 12 ust. 3 dyrektywy CRM zasada, zgodnie z którą potrącenia na pokrycie kosztów zbiorowego zarządzania powinny być uzasadnione i udokumentowane, ma na celu zapewnienie, aby potrącenia te nie wykraczały ponad to co jest konieczne, ale z drugiej strony – pozwalały na sfinansowanie działań podejmowanych w zakresie zbiorowego zarządu. Prawdliwość stosowania tych zasad będzie przedmiotem kontroli członków organizacji oraz organu nadzoru. Natomiast określenie maksymalnego pułapu potrąceń mogłoby oznaczać, że potrącenia będą dokonywane ryczałtowo, na tym maksymalnym poziomie, co byłoby sprzeczne z zasadą wyrażoną w dyrektywie.

Z podobnych przyczyn za niezgodną z dyrektywą należy uznać propozycję prof. J. Błęszyńskiego, aby potrącenia na pokrycie kosztów zbiorowego zarządzania były ustalane na podstawie przewidywanych uzasadnionych nakładów ponoszonych przez organizacje z tego tytułu, a ewentualna nadwyżka była przeznaczana na cele wskazane przez walne zgromadzenie. W takim mechanizmie kwota przeznaczana na pokrycie kosztów nie byłaby bowiem limitowana faktycznymi działaniami podejmowanymi przez organizacje.

Jest również oczywiste, że koszty zbiorowego zarządzania mogą być różne w zależności od pola eksploatacji. Dyrektywa bierze to pod uwagę, wymagając uwzględnienia tego podziału w rocznym sprawozdaniu organizacji (pkt 2 lit. b ppkt v załącznika). Wbrew zastrzeżeniom prof. J. Błęszyńskiego, SAWP, ZAiKS, SFP, KOPIPOL i ZKP zasadne jest więc, aby organizacja dostosowywała wysokość potrąceń do kosztów ponoszonych na poszczególnych polach eksploatacji, w przeciwnym razie trudno będzie zastosować wymóg uzasadnionego poziomu potrąceń, o którym mowa w art. 12 ust. 3 dyrektywy, jak również ocenić ich zasadność. Równocześnie, wbrew obawom SFP, projektowany art. 36 ust. 2 ustawy nie wymaga ustalania kosztów odrębnie w odniesieniu do szczegółowych podkategorii pól eksploatacji wymienionych w art. 50 pr. aut. (np. poszczególnych sposobów zwielokrotniania) ale do pól określonych taki sposób w jaki zostały one ujęte w zezwoleniu organizacji. Nie jest też wykluczone wyodrębnienie pewnych kosztów stałych, w odniesieniu do których nie będzie możliwe ich przypisanie do określonego pola eksploatacji, takich jak np. koszty utrzymania biura organizacji czy wynagrodzenia pracowników.

Nie można więc zgodzić się ze stanowiskiem Agory, iż powyższe zasady nie spełniają wymogów art. 12 dyrektywy. Przepis ten, określając pewne ogólne zasady dokonywania

potrąceń, które w opisany powyżej sposób zostały odzwierciedlone w projektowanej ustawie, pozostawia jednak ich szczegółowe ustalenie samym zainteresowanym, tj. członkom organizacji.

Natomiast przyjęte w projektowanym art. 36 ust. 3 rozwiązanie, dotyczące dostępu o usług socjalnych, kulturalnych i edukacyjnych świadczonych przez organizację, jest zgodne ze stanowiskiem ZIPSEE i ZPAV. Dostęp do tych usług powinien być zapewniony w szczególności uprawnionym danej kategorii, reprezentowanym przez organizację na podstawie udzielonego jej zezwolenia. Równocześnie jednak, uwzględniając postulat prof. J. Błeszyńskiego, ZASP, ZAiKS i ZKP, przepis nie będzie wykluczał możliwości zapewnienia dostępu do tych usług innym osobom, niebędącym uprawnionymi w rozumieniu projektowanej ustawy.

W odniesieniu do art. 37 projektu w ust. 1 uwzględniono poprawkę redakcyjną zgłoszoną przez ZAiKS i ZKP, precyzującą, że uprawnionym powinny być zapewnione określone standardy podziału i wypłaty przychodów z praw.

Wbrew opinii FCC i ZIPSEE nie ma potrzeby skracania – w stosunku do regulacji przewidzianej dyrektywą – terminu wypłaty przychodów z praw uprawnionym. Maksymalny 9-miesięczny termin nie uchyla bowiem ogólnej zasady, zgodnie z którą przychody z praw powinny być podzielone (a więc przypisane indywidualnym uprawnionym) i wypłacone w terminach określonych w regulaminie repartycji. Nieuzasadnione przetrzymywanie środków przez organizację bez podejmowania tych czynności, niezależnie od braku upływu ww. terminu, może więc stanowić naruszenie ustawy, a tym samym podstawę do podjęcia działań przez organ nadzoru.

Tym bardziej nie mogą więc zostać uwzględnione uwagi IWP, REPROPOL, SKP i ZPAV zmierzające do osiągnięcia przeciwnego skutku – tj. możliwości niedochowania 9-miesięcznego terminu z uwagi na przyjęty w danej organizacji sposób obliczania udziałów poszczególnych uprawnionych w zebranych środkach, tj. korzystanie z wskaźników pochodzących od innych podmiotów niż użytkownicy. Taka zmiana byłaby niezgodna z dyrektywą CRM, gdyż dopuszczałaby wydłużenie terminu wypłaty środków jako zasadę, a nie wyjątek. Organizacja musi przyjąć taki sposób podziału i wypłaty przychodów z praw, który nie tylko pozwoli zmieścić się w ustawowym terminie, ale też zapewni dokonanie podziału i wypłaty bez zbędnej zwłoki, przy zachowaniu zasad regularności, staranności, prawidłowości i przejrzystości. Uwzględniono natomiast propozycję prof. J. Błeszyńskiego, SFP, ZAiKS, STOART i ZKP, aby zamieszczona w art. 37 ust. 3 lista obiektywnych przyczyn opóźnienia podziału i wypłaty miała charakter otwarty.

Nieuzasadnione są wątpliwości UJ dotyczące tego czy brak informacji ze strony użytkownika powinien być uznany za obiektywną przyczynę w rozumieniu dyrektywy CRM. Pomimo wyposażenia organizacji w instrumenty pomagające wyegzekwować niezbędne dane od użytkownika, żaden przepis nie zapewni automatyzmu przekazywania tych informacji, a więc w dalszym ciągu mogą wystąpić opóźnienia, które – w przypadku ich obiektywnego charakteru – powinny uzasadniać zawieszenie terminu. Doprecyzowano natomiast – zgodnie ze słuszną sugestią FNP i UJ – że zawieszenie terminu wypłaty powinno odnosić się jedynie

do przychodów z praw należnych tym uprawnionym, wobec których wystąpiła obiektywna przyczyna, a nie wszystkich wypłat w danej organizacji. Nie ma jednak potrzeby zwalniania w takim przypadku organizacji z odpowiedzialności deliktowej z tytułu opóźnienia, skoro regulacja odpowiedzialności cywilnoprawnej organizacji pozostaje poza zakresem projektowanej ustawy, zaś dyrektywa wymaga określenia skutków opóźnienia wyłącznie w relacji do 9-miesięcznego terminu wypłaty. Trudno więc mówić o wystąpieniu deliktu, w przypadku, gdy termin wypłaty środków nie upływa, lecz ulega zawieszeniu z mocy prawa.

Natomiast w celu wyeliminowania wątpliwości SAIW CP i SKP, dotyczących potencjalnych trudności w zakwalifikowaniu danych środków jako „niepodlegających podziałowi”, w art. 37 ust. 3 doprecyzowano, że zawieszenie 9-miesięcznego terminu następuje wówczas, gdy brak możliwości dokonania podziału lub wypłaty przychodów z praw wynika z obiektywnych przyczyn innych niż nieustalenie lub nieodnalezienie uprawnionego. Tym samym precyzyjnie rozgraniczono przesłanki zawieszenia 9-miesięcznego terminu oraz przesłanki uznania środków za niepodlegające podziałowi.

W przypadku art. 38 projektu w ust. 1 uwzględniono poprawkę redakcyjną zgłoszoną przez ZAiKS i ZKP poprzez skreślenie niefortunnego słowa „niemożności”. Z kolei prof. J. Błęszyński wyraził wątpliwości co do zasadności wprowadzania zawartej w tym przepisie normy, konkludując je jednak słusznym stwierdzeniem, że wynika ona z dyrektywy. Profesor zwrócił jednocześnie uwagę na aspekt dotyczący ochrony danych osobowych poszukiwanych uprawnionych. Podstawa do ich przetwarzania przez organizacje zbiorowego zarządzania jest zawarta w rozdziale 13, określającym zasady stosowania przez te organizacje rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych).

Uwzględniono propozycję SAWP, aby obowiązek informacyjny obejmował także wymianę informacji pomiędzy krajowymi organizacjami posiadającymi zezwolenie na zbiorowe zarządzanie prawami tej samej kategorii uprawnionych.

Nie ma natomiast podstaw do wprowadzenia, co sugeruje PSNK, szczegółowych reguł dotyczących wypłaty przychodów z praw należnych współtwórcom utworu audiowizualnego – projektowane przepisy zobowiążą organizacje do poszukiwania informacji we wszystkich stosownych dla danego przypadku źródłach, określając równocześnie sposób przeznaczenia środków, które nie mogą zostać wypłacone. Stosowanie tych reguł pozostaje bez wpływu na wynikający z przepisów pr. aut. obowiązek zapłaty wynagrodzenia za pośrednictwem organizacji zbiorowego zarządzania, który jest warunkiem legalnej eksploatacji utworu. Analogiczne stanowisko należy zająć wobec jeszcze dalej idącej propozycji zgłoszonej przez jedną z osób fizycznych biorącą udział w konsultacjach, zgodnie z którą brak wypłaty wszystkich zainkasowanych środków w danym roku obrotowym powinien wpływać na zmniejszenie stawek wynagrodzeń uiszczanych przez użytkowników w latach kolejnych.

Zgodnie z postulatem FNP informacje dotyczące poszukiwanych uprawnionych będą zamieszczane na stronach internetowych organizacji niezwłocznie z chwilą podjęcia

czynności zmierzających do ich ustalenia lub odnalezienia, a nie po upływie roku. Polska regulacja w tym zakresie zapewni więc większą efektywność poszukiwania uprawnionych niż przewidziana w dyrektywie.

W przypadku art. 39 projektu częściowo uwzględniono uwagi prof. J. Błęszyńskiego, FCC, IWP, SAWP, SAIW CP, REPROPOL, SFP, SKP, KOPIPOL, ZASP, STOART i ZPAV dotyczące roszczeń uprawnionych zgłaszanych po upływie 3-letniego terminu na podział i wypłatę, po którym niewypłacone środki powinny być przeznaczane na sfinansowanie działalności socjalnej, kulturalnej lub edukacyjnej prowadzonej przez organizację. Co prawda dyrektywa CRM nie pozwala na tworzenie funduszy gwarancyjnych (byłoby to niezgodne z przyświecającą unijnemu ustawodawcy zasadą nieprzetrzymania środków w organizacji), ale w projekcie wskazano sposób pokrycia tych roszczeń. Wypłata powinna następować z przychodów z praw pobranych w kolejnych latach obrotowych, które nie zostały wypłacone uprawnionym z powodu ich ustalenia lub nieodnalezienia. Taka sytuacja występuje w organizacjach praktycznie zawsze (*vide* roczne sprawozdania z działalności), a więc nie ma przeszkód, aby z tych środków na bieżąco – dopóki nie upłynie ustawowy 3-letni termin – zaspokajać roszczenia o wypłatę przychodów z praw, wobec których termin ten upłynął w latach poprzednich. Należy tu podkreślić, że tego rodzaju praktyka jest już przyjęta i funkcjonuje z powodzeniem w niektórych organizacjach.

Nie ma natomiast potrzeby, aby przepis zawierał odwołanie do zasad przedawnienia roszczeń, co sugerują ZAiKS i ZKP. Zastosowanie tych zasad jest oczywiste i taki zapis stanowiłby superfluum ustawowe. Także wbrew obawom FNP przekształcenie roszczenia uprawnionego w zobowiązanie naturalne wynika z zasad ogólnych prawa cywilnego i nastąpi dopiero po upływie terminu przedawnienia.

Propozycja FNP, ZIPSEE i ZPAV, aby niewypłacone w 3-letnim terminie środki były przeznaczane na zewnętrzny (państwowy) fundusz zarządzany przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego jest potencjalnie niebezpieczna dla stabilności działania organizacji zbiorowego zarządzania biorąc pod uwagę, że – zgodnie z art. 13 ust. 4 i 5 dyrektywy CRM – pomimo przyznania tym środkom specjalnego statusu, uprawniony, któremu są one należne, w dalszym ciągu zachowuje roszczenie wobec organizacji. Dlatego część z tych środków powinna być na bieżąco wykorzystywana na zaspokajanie roszczeń uprawnionych.

Nie uwzględniono ponadto uwagi FNP, aby 3-letni termin był liczony od daty publikacji ogłoszenia o poszukiwaniu uprawnionych, a nie od końca roku obrotowego, w którym środki zostały pobrane. Sposób liczenia tego terminu wynika z art. 13 ust. 4 dyrektywy.

Całkowicie należy odrzucić też tok rozumowania SAWP, który zakłada, że organizacja reprezentatywna, z racji zarządzania prawami niepowierzonymi żadnej organizacji, będzie na podstawie art. 39 ust. 1 kumulować środki w znacznej wysokości i finansować dzięki temu własną działalność socjalną lub kulturalną z „krzywdą” dla organizacji niereprezentatywnej. Organizacja, która jest przede wszystkim nastawiona na kumulowanie przychodów z praw na własnych funduszach, zamiast efektywnej ich wypłaty uprawnionym, i jako regułę w swoim działaniu będzie wykorzystywać instrument, który powinien mieć zastosowanie w sytuacjach

wyjątkowych, będzie z pewnością obiektem szczegółowego zainteresowania organu nadzoru. Oczywistym jest też, że organizacja reprezentatywna, z racji inkasowania środków na rzecz uprawnionych, z którymi nie ma nawiązanej bezpośrednio ani pośrednio relacji umownej, będzie musiała wykazać się szczególną starannością w procesie podziału i wypłaty przychodów z praw.

W przypadku art. 40 projektu odrzucenia wymaga również uwaga ZAiKS i ZKP, dotycząca konieczności uzupełnienia art. 34 o „inne potrącenia” dokonywane w relacjach pomiędzy organizacjami na podstawie art. 40 ust. 1. Wynika ona bowiem z błędu, jaki znalazł się w tym przepisie w projekcie będącym przedmiotem konsultacji, który sugerował, że dopuszczalne są inne potrącenia, niż wymienione w art. 34 pkt 2 i 4. Tymczasem intencją projektodawcy, zgodną zresztą z art. 15 ust. 1 dyrektywy CRM i wyrażoną w uzasadnieniu, było, aby zgody drugiej organizacji wymagały potrącenia inne niż na pokrycie kosztów zbiorowego zarządzania, a więc potrącenia na działalność socjalną, kulturalną lub edukacyjną. Dyrektywa nie pozwala jednak na dokonywanie dodatkowych, nieprzewidzianych przepisami potrąceń tylko dlatego, że przychody z praw są wypłacane uprawnionym za pośrednictwem innej organizacji. Tym samym art. 40 ust. 1 został skorygowany, tak aby prawidłowo oddawał powyższą intencję.

Zgodnie natomiast z sugestią prof. J. Błęszyńskiego doprecyzowano, że przepis ten znajduje zastosowanie zarówno wobec krajowej jak i zagranicznej organizacji (z siedzibą w państwie członkowskim EOG).

VI. Rozdział 5. Relacje z użytkownikami (art. 41–49 projektu z dnia 12 kwietnia 2017 r.)

W art. 41 ust. 2 uwzględniono uwagę SFP, SKP, STOART, ZASP i ZPAV, aby wysokość wynagrodzenia dochodzonego przez organizacje zbiorowego zarządzania od użytkowników uwzględniała całość wpływów osiągniętych z korzystania z repertuaru danej organizacji, a nie tylko wpływy osiągnięte przez tego konkretnego użytkownika. Tym samym pod uwagę będą też brane wpływy osiągnięte przez podmioty pozostające w powiązaniach kapitałowych z użytkownikiem lub różnego rodzaju związkach kontraktowych (grupy kapitałowe, przedsięwzięcia koprodukcyjne itp.). Słusznie bowiem zauważa się, że nie zawsze wpływy będzie bezpośrednio uzyskiwał użytkownik dokonujący eksploatacji utworów lub przedmiotów praw pokrewnych. ZAKR i FZZ słusznie przy tym zauważyły, że ewentualny brak wpływów po stronie użytkownika może być rezultatem źle prowadzonej działalności, co nie powinno wpływać na wysokość wynagrodzeń należnych uprawnionym – kryterium to jest jednak tylko jednym z trzech kryteriów dla określenia należnego wynagrodzenia, już istniejące i stosowane w obecnym stanie prawnym i dlatego jako takie powinno pozostać. Nie uwzględniono uwagi PIRC, aby kryteria służące określeniu wysokości dochodzonych wynagrodzeń uzupełnić o „korzyści osiągnięte z eksploatacji praw autorskich lub pokrewnych i rodzaj dochodzonego wynagrodzenia”, gdyż są to kryteria nieostre i po części pokrywające się z kryterium wpływów osiągniętych z korzystania z utworu. Podobną uwagę zgłosiły SAWP, ZAiKS i ZKP. Prof. J. Błęszyński i ZZTK zaproponowali dodatkowo jeszcze kryterium „społecznej wartości twórczości”, co nie zostało uwzględnione z tych samych powodów. Nie uwzględniono też uwagi zgłoszonej przez Cyfrowy Polsat, KIGEiT, ZPPM,

IAB, Stowarzyszenie Sygnał i PIIT, aby zgodnie z literalnym brzmieniem dyrektywy jednym z kryteriów była ekonomiczna wartość usług świadczonych przez organizacje – kwestia ta została już wyjaśniona w uzasadnieniu do projektowanej ustawy, z uwzględnieniem orzecznictwa TSUE. Nie podzielono też zgłoszonego przez te podmioty zastrzeżenia do sformułowania „wynagrodzenia dochodzone przez organizację zbiorowego zarządzania” – dyrektywa dotyczy bowiem działalności organizacji i wynagrodzenia należne za eksploatację reprezentowanego przez nie repertuaru są przez te organizacje „dochodzone” – najpierw poprzez roszczenia kierowane bezpośrednio do danego użytkownika, a następnie na drodze sądowej. Nie uwzględniono uwagi IWP i SKP, aby termin „wpływy” zastąpić przez „przychody” – termin „wpływy” oznacza to samo i jest od dawna stosowany na gruncie przepisów prawa autorskiego. Dlatego też nie uwzględniono sugestii PIRC, aby termin ten zdefiniować. Mają rację IWP i SKP, że przepis znajdzie zastosowanie w sytuacji, gdy nie ma zatwierdzonych tabel wynagrodzeń na danym polu eksploatacji, natomiast o tym, czy organizacja ma obowiązek przedstawić tabele do zatwierdzenia i w jakim zakresie rozstrzygają inne przepisy projektowanej ustawy.

Odnosnie art. 42 nie uwzględniono uwagi STOART, aby kwestie negocjacji pozostawić stronom zainteresowanym i nie regulować ich w projektowanej ustawie, gdyż celem tych przepisów jest implementacja art. 16 dyrektywy i celu tego nie da się osiągnąć w inny sposób. SFP zgłosiło uwagę, aby wskazać w ustawie przykładowe okoliczności uzasadniające odmowę przez organizację zawarcia umowy z użytkownikiem. Uwaga ta nie została uwzględniona, gdyż takich okoliczności może być wiele, a i tak każdorazowo konieczna jest ich ocena w kontekście danej sprawy. Nie należy też podzielić obaw PIRC, że projektowane przepisy nie zobowiązują organizacji do podawania prawdziwych, tj. ważnych powodów odmowy zawarcia umowy. Jeżeli bowiem, zgodnie z ust. 1, odmowa może nastąpić tylko z „ważnej przyczyny”, to jest oczywiste, że jej uzasadnienie musi te powody wskazywać. Aby jednakże uniknąć wszelkich wątpliwości dokonano zmiany redakcyjnej poprzez wprowadzenie w ust. 1 i 2 jednego terminu „przyczyny” odmowy oraz wprowadzono w ust. 2 bezpośrednie odesłanie do przyczyn odmowy, o których mowa w ust. 1. Nie uwzględniono uwagi PIIT, aby odmowa następowała w formie pisemnej, gdyż byłoby to zbytnim sformalizowaniem obrotu. Nie uwzględniono uwagi ZAiKS i ZKP, aby organizacje dysponowały swobodą decyzji co do zawarcia umowy z użytkownikiem – projektowana regulacja jest w tym zakresie co do zasady utrzymaniem obecnie obowiązujących przepisów i nie ma powodu, aby z niej rezygnować, nawet jeżeli implementowana dyrektywa przewiduje rozwiązania bardziej liberalne (dozwolona nadregulacja). W ust. 3 uwzględniono uwagę SFP, aby obowiązek udzielenia informacji niezbędnych do zawarcia umowy dotyczył nie tylko organizacji, ale też użytkownika. Nowa redakcja ust. 3 wprowadza równowagę stron negocjujących w zakresie obowiązków informacyjnych, na brak której zwracały uwagę też PIRC, ZAiKS i ZKP, a na wady wcześniejszej redakcji także prof. J. Błęszyński. Brak ze strony użytkownika należytej współpracy w tym zakresie będzie oczywiście uzasadnionym powodem odmowy przez organizację dalszego prowadzenia negocjacji i zawarcia umowy, o co słusznie postulują ZAKR i FZZ. Uwzględniono uwagę SFP, SKP, ZAiKS, ZKP i prof. J. Błęszyńskiego, aby w przypadku zatwierdzonej tabeli wynagrodzeń organizacja nie była obowiązana do wykazywania spełnienia kryteriów, o których mowa w art. 41 ust. 2

projektowanej ustawy. Powinna jednak mieć taki obowiązek, gdy stosuje stawki niezatwierdzone – uwagi ZAiKS i ZKP, że wystarczającym uzasadnieniem jest fakt ich przyjęcia przez organy organizacji zbiorowego zarządzania, nie zasługują na uwzględnienie, podobnie jak stanowisko prof. J. Błęszyńskiego, że to użytkownik jako profesjonalista powinien wykazać okoliczności uzasadniające inną wysokość wynagrodzenia niż proponowana przez organizację. Obowiązek prowadzenia negocjacji w dobrej wierze, wbrew sugestiom SFP, powinien dotyczyć też sytuacji, gdy na danym polu eksploatacji obowiązują zatwierdzone tabele wynagrodzeń, jednakże możliwość obniżenia tak zatwierdzonych stawek musi wtedy wynikać z treści tabeli lub przepisu ustawy. Nieuzasadnione są przy tym obawy ZASP, że obowiązek prowadzenia negocjacji nie jest ograniczony czasowo i że ograniczy on możliwość sądowego dochodzenia przez organizację roszczeń o zapłatę – negocjacje kończą się uzgodnieniem wszystkich negocjowanych kwestii (art. 72 § 1 Kodeksu cywilnego), nie mogą też być uzasadnieniem (obawy ZZM RP) dla bezumownego korzystania z repertuaru organizacji w sytuacji, gdy taka umowa jest wymagana. W ocenie SAWP i prof. J. Błęszyńskiego prowadzenie negocjacji z użytkownikiem, który odmawia przyjęcia oferty organizacji, jest nieracjonalne i może prowadzić do sprzecznego z zasadą równego traktowania stosowania różnych warunków umów dla różnych użytkowników, jednakże dyrektywa wprowadza w art. 16 właśnie jako podstawowy negocjacyjny tryb zawierania umów przez organizacje. Należy też mieć na uwadze, że w przypadku zatwierdzonych tabel wynagrodzeń wysokość wynagrodzenia nie będzie już mogła być przedmiotem negocjacji z uwagi na związanie organizacji stawkami z takiej tabeli, natomiast w przypadku braku tabel warunki umowy oferowane przez organizacje w toku negocjacji nie mogą naruszać zasady równego traktowania użytkowników – w praktyce zatem pole do negocjacji w razie odrzucenia oferty przez użytkownika może często okazać się niewielkie. Wychodząc naprzeciw obawom Cyfrowego Polsatu, KIGeIT, ZZPM, IAB, PIIT, PIRC i Stowarzyszenia Sygnał o brak instrumentów ochrony użytkownika przed nieuzasadnioną odmową przez organizację zawarcia umowy lub dalszego prowadzenia negocjacji wprowadzono w ust. 6 nowy instrument – roszczenie o ukształtowanie przez sąd stosunku prawnego z organizacją, z którego to instrumentu będzie mógł skorzystać zainteresowany użytkownik.

Odnosnie art. 43 ust. 1 nie uwzględniono uwagi KOED, FCC i organizacji bibliotekarskich, aby to na organizacji zbiorowego zarządzania spoczywał ciężar dowodu, że dane korzystanie objęte tym przepisem nie mieści się w granicach dozwolonego użytku, gdyż nie ma podstaw do tego, aby akurat w tych sytuacjach zmieniać ogólne zasady rozkładu ciężaru dowodu. Nie uwzględniono też propozycji rozszerzenia zakresu podmiotowego tego przepisu, w tym na wszystkich użytkowników niekomercyjnych i wyraźnego upoważnienia organizacji do całkowitego zwolnienia danego użytkownika z obowiązku uiszczania wynagrodzenia. Nie ma bowiem uzasadnienia, aby każdy użytkownik niekomercyjny mógł korzystać z ustawowo zagwarantowanego uprzywilejowanego traktowania w relacjach z organizacjami – nawet niekomercyjne korzystanie z utworu lub przedmiotu prawa pokrewnego jest eksploatacją cudzych praw wyłącznych, zaś wśród użytkowników niekomercyjnych występuje ogromna różnorodność podmiotów, także np. pod względem statusu majątkowego. Przepis ogranicza się zatem do użytkowników prowadzących działalność kulturalną, co nie stoi na przeszkodzie, aby organizacje z własnej inicjatywy rozszerzyły zakres tak uprzywilejowanie traktowanych

podmiotów na inne kategorie, oczywiście z zachowaniem zasady równego traktowania. Przepis nie stoi też na przeszkodzie, aby organizacje stosowały w odniesieniu do niektórych z tych podmiotów lub nawet wszystkich całkowite zwolnienie z obowiązku zapłaty wynagrodzenia. Powinna być to jednak dobrowolna decyzja danej organizacji. Nie uwzględniono też propozycji FCC, aby prowadzić ustawowy próg procentowy dla tych obniżonych stawek w relacji do stawek dla użytkowników komercyjnych – to także powinna być dobrowolna decyzja danej organizacji, podjęta z uwzględnieniem jej sytuacji finansowej oraz sytuacji reprezentowanych przez nią uprawnionych. Nie uwzględniono też uwag krytycznie odnoszących się do samego faktu istnienia tej regulacji w projektowanej ustawie – ZAKR, FZZ, ZAiKS i ZKP wskazują na brak podobnych zapisów w dyrektywie, a także na ryzyko konfliktu z zobowiązaniami międzynarodowymi co do dopuszczalnych przypadków wyłączeń i ograniczeń w zakresie ochrony praw autorskich i praw pokrewnych. Podmioty te wskazują też na zbyt szeroki w ich ocenie katalog podmiotów objętych tą regulacją – zakres podmiotowy tego przepisu został ograniczony do użytkowników prowadzących działalność kulturalną, z wyłączeniem oświatowej. Proponują też (ZAiKS i ZKP), aby w ostateczności pozostawić tę regulację, ale o charakterze fakultatywnym. Uwag tych nie uwzględniono, gdyż wydaje się, że w zestawieniu z uwagami i postulatami zgłoszonymi przez środowisko użytkowników regulacja zawarta w projektowanej ustawie ma charakter kompromisowy, należy też pamiętać, że o zakresie uprzywilejowania na podstawie omawianego przepisu będą decydować same organizacje. Uwzględniono uwagę STOART, aby doprecyzować termin „instytucje prowadzące działalność kulturalną” – wprowadzono odesłanie do przepisów ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, która w art. 1 zawiera definicję działalności kulturalnej. Zgodnie z postulatem prof. J. Bleszyńskiego doprecyzowano też, że korzystanie z repertuaru danej organizacji na podstawie tego przepisu nie może łączyć się z uzyskiwaniem korzyści majątkowych – „bezpośrednich lub pośrednich”. Nie uwzględniono uwagi ZZM RP, aby wykreślić odwołanie do działalności kulturalnej z uwagi na jej szeroki zakres znaczeniowy i ryzyko rozszerzającej wykładni – definicja działalności kulturalnej jest rzeczywiście dość szeroka, jednakże obowiązuje od 1991 r. i przez ten czas wykształciła się określona wykładnia i praktyka stosowania tej definicji. Na pewno nie każda „impreza muzyczna lub kulturalna” wchodzi w zakres tej definicji, zwłaszcza gdy jest np. biletowana lub z innych względów ma charakter komercyjny.

Odnosnie art. 43 ust. 2 uwzględniono uwagę Cyfrowego Polsatu, KIGEiT, ZPPM, IAB, PIIT i Stowarzyszenia Sygnał i usunięto błędne odwołanie do art. 41 ust. 1 – przepis został zmieniony także w ten sposób (uwaga ZAiKS i ZKP), że warunki umów stosowane przez organizację zbiorowego zarządzania na jego podstawie będą mogły być odmienne od tych, które organizacja stosuje wobec pozostałych użytkowników „świadczących usługi drogą elektroniczną”. Uwzględniono uwagę PIIT, aby termin „powszechnie dostępna” zastąpić prawidłowym terminem „publicznie dostępna” (ang. „*available to the public*”), natomiast pomimo wątpliwości zgłoszonych w tym zakresie przez tę organizację podtrzymano założenie, że użyty w dyrektywie termin „*online services*” może być implementowany poprzez posłużenie się konstrukcją usług świadczonych „drogą elektroniczną”. Odrzucono krytykę SPAK, że przepis ten jest wynikiem „lobbingu” zainteresowanych organizacji

biznesowych – przepis jest implementacją art. 16 ust. 2 dyrektywy, która w tym zakresie nie dopuszcza odmiennych rozwiązań.

W art. 44 ust. 1 uwzględniono uwagę SFP, aby wykreślić z przepisu fragment mówiący o tym, że umowy zawierane między organizacjami co do wspólnego wykonywania zbiorowego zarządu określają sposób wykonywania tego zarządu „na zasadach określonych w tych porozumieniach” – jako zbędny i traktujący o kwestii oczywistej. Za bezzasadną należy uznać uwagę SFP, że treść ust. 1 budzi wątpliwości co do tego, czy porozumienia zawierane przez organizacje mogą dotyczyć innych pól eksploatacji niż odtwarzanie – z redakcji przepisu wynika wyraźnie, że nie ma w tym zakresie żadnego ograniczenia. W odpowiedzi na uwagi prof. J. Błęszyńskiego doprecyzowano, że umowy te organizacje mogą zawierać tylko „między sobą”. Nie uwzględniono jego uwagi, jak również ZAiKS, ZKP, ZAKR i FZZ, aby przywrócić regulację, zgodnie z którą wydanie decyzji wyznaczającej jedną organizację do poboru wynagrodzeń za publiczne odtwarzanie praw pokrewnych powinno być poprzedzone negocjacjami między organizacjami – na mocy przepisów przejściowych wyznaczenie tej organizacji nastąpi w już wszczętym postępowaniu administracyjnym. Także wbrew jego zastrzeżeniom („zbędny”) utrzymano a nawet wzmocniono (poprzez obowiązek wspólnego działania) przepis wyraźnie przesadzający, że organizacja wyznaczona do wspólnego kontraktowania, na podstawie ust. 3, zawiera porozumienia o wspólnym kontraktowaniu z organizacjami zarządzającymi prawami autorskimi (ust. 4) – brak takiego przepisu mógłby prowadzić do wniosku, że organizacja wyznaczona i upoważniająca inną organizację (zarządzającą prawami autorskimi) do działania w jej imieniu na podstawie porozumienia zawartego zgodnie z ust. 1, nie realizuje obowiązków wynikających z decyzji o jej wyznaczeniu. Tym samym uwzględniono uwagę MEDIAKOM, PRCH, SKP, ZPAV i FCC (FCC co do działalności niekomercyjnej), aby obowiązek „wspólnego kontraktowania” dotyczył też praw autorskich. Dotyczy to jednak tylko publicznego odtwarzania. Odnośnie pozostałych pól eksploatacji realizacja zasady „jednego okienka” zostaje uzależniona od woli użytkownika – wprowadza się odrębny przepis (ust. 2), zgodnie z którym w zakresie, w jakim zezwolenie na zbiorowe zarządzanie prawami danej kategorii uprawnionych do danego rodzaju utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na danym polu eksploatacji posiada więcej niż jedna organizacja na żądanie użytkownika umowę z nim zawierają wszystkie te organizacje „działając wspólnie”. Postulaty „jednego okienka” („one stop shop”) rozumianego jako możliwość nabycia od jednej organizacji licencji na całość praw autorskich i pokrewnych na każdym polu eksploatacji są mocno podnoszone przez szereg organizacji biznesowych, wskazujących na sprawne funkcjonowanie takiej instytucji np. w Niemczech i Austrii – postulaty Cyfrowego Polsatu, KIGeIT, ZPPM, IAB, PIIT i Stowarzyszenia Sygnał. Podobne stanowisko zajęły też organizacje bibliotekarskie. STOART i SAWP wskazały z kolei na niewystarczającą w ich ocenie regulację w zakresie uprawnień i obowiązków organizacji wyznaczonej względem pozostałych organizacji – uwagi te nie zostały uwzględnione, gdyż kwestionowany przepis stanowi co do zasady powtórzenie regulacji obecnie obowiązującej z tym zastrzeżeniem, że odpowiada aktualnej sytuacji faktycznej, w której nie doszło do porozumienia pomiędzy organizacjami co do wyłonienia jednej organizacji kontraktującej i trwa postępowanie administracyjne celem wyznaczenia tej organizacji decyzją administracyjną.

Odnosnie art. 45 nie uwzględniono uwagi SFP i SKP, aby roszczenie informacyjne było rozpatrywane w trybie art. 80 pr. aut. Tak jak w dotychczasowym stanie prawnym roszczenie informacyjne powinno pozostać odrębnym uprawnieniem organizacji zbiorowego zarządzania, dochodzonym niezależnie od ewentualnych roszczeń wynikających z już dokonanego naruszenia praw autorskich lub pokrewnych. Uwzględniono natomiast uwagę SAIW CP, SKP i prof. J. Błęszyńskiego, aby zakres jego zastosowania wyznaczała nie treść zezwolenia na zbiorowe zarządzanie, a zakres „wykonywanego zbiorowego zarządzania”, co obejmuje również uprawnienia organizacji wynikające z innych tytułów (wyznaczenie w rozporządzeniu, wyznaczenie w decyzji innej niż zezwolenie, porozumienia między organizacjami itd.). Zgodnie z uwagą tego ostatniego oraz SAIW CP doprecyzowano też, że celem tego roszczenia może być nie tylko ustalenie wysokości ewentualnego roszczenia, ale w ogóle samego jego istnienia. Uwzględniając uwagę PRCH doprecyzowano, że adresatem roszczenia może być tylko użytkownik. Nie uwzględniono natomiast uwagi PRCH, aby ustawowo doprecyzować, jakich informacji i dokumentów to roszczenie może dotyczyć, gdyż są to szczegółowe zagadnienia wynikające z okoliczności danej sprawy, poza tym w tym zakresie omawiany przepis jest powtórzeniem regulacji obecnie obowiązującej. Nie uwzględniono uwagi Cyfrowego Polsatu, KIGEiT, IAB, PIIT i Stowarzyszenia Sygnał, aby całkowicie usunąć z projektowanej ustawy ten przepis, gdyż wykracza on poza implementowaną dyrektywę, a ponadto jego cel może być w ocenie tych podmiotów realizowany poprzez art. 80 pr. aut. oraz odpowiednie postanowienia umowy użytkownika z organizacją zbiorowego zarządzania. Stanowisko to jest niezasadne, gdyż art. 80 pr. aut. znajduje zastosowanie dopiero na etapie postępowania sądowego o naruszenie praw, zaś postanowienia umowy nie będą mogły być zastosowane, gdy żadna umowa nie została zawarta – roszczenie informacyjne często jest kierowane do użytkowników, co do których istnieje jedynie przypuszczenie lub podejrzenie, że prowadzą działalność wymagającą uzyskania licencji lub uiszczenia wynagrodzenia lub opłaty na rzecz organizacji. Jako idących zdecydowanie za daleko nie uwzględniono uwag ZAiKS i ZKP, aby roszczenie informacyjne mogło być kierowane do każdego podmiotu oraz aby na jego potrzeby wykluczyć stosowanie przepisów o rachunkowości, przewidujących 5-letni termin przechowywania ksiąg rachunkowych. Nie uwzględniono uwagi PSNK, aby z zakresu roszczenia informacyjnego wyłączyć informacje stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa – takie wyłączenie pozbawiłoby roszczenie informacyjne praktycznego znaczenia, gdyż często chodzi w nim o dane finansowe pozwalające ustalić kwotę należnego wynagrodzenia lub należnej opłaty, a te niemal zawsze stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa. Z podobnych powodów nie uwzględniono uwagi PIRC, aby roszczenie informacyjne zostało powiązane z istnieniem roszczenia podstawowego i mogło służyć jedynie dochodzeniu wysokości roszczeń, a nie także samemu ustaleniu, czy roszczenie w ogóle istnieje. Nie uwzględniono też uwagi PIRC, aby „nałożyć na organizacje zbiorowego zarządzania obowiązek analizowania pozyskanych informacji w sposób uwzględniający przyjęte powszechnie standardy rachunkowości, co powinno być ustalane z udziałem wszystkich zainteresowanych stron – czyli również użytkowników” – sposób analizy zbieranych danych jest sprawą organizacji zbiorowego zarządzania, a ewentualne błędy w tym zakresie, wynikające też z braku konsultacji z użytkownikiem, również powinny obciążać organizację. Nie uwzględniono uwagi SAIW CP, aby obok roszczenia informacyjnego wprowadzić dla producentów i importerów urządzeń i czystych nośników

objętych opłatami, o których mowa w art. 20 pr. aut., ustawowy obowiązek raportowania do organizacji o rodzaju i ilości towarów wprowadzanych do obrotu na terytorium RP, pod rygorem zastosowania podwójnej stawki opłaty – wydaje się, że skuteczne egzekwowanie opłat powinno być obowiązkiem organizacji, czemu służy m. in. omawiane roszczenie informacyjne. Narzucanie prywatnym podmiotom obowiązków przekazywania regularnych sprawozdań dla organizacji zbiorowego zarządzania wydaje się wykraczać poza rozsądne granice.

Nie uwzględniono propozycji SAIW CP, aby w tym rozdziale dodać przepisy uprawniające organizacje zbiorowego zarządzania do uzyskiwania od organów administracji skarbowej „danych jednostkowych” niezbędnych do poboru opłat, o których mowa w art. 20 pr. aut. Uprawnienia takie byłyby zbyt daleko idące i godzące w zasadę tajemnicy skarbowej. Dochodzenie opłat tak jak i wynagrodzeń powinno być realizowane przez organizacje na tych samych zasadach – poprzez roszczenie informacyjne i cywilne roszczenie o zapłatę.

W art. 46 nie uwzględniono uwagi SKP, aby brak współpracy ze strony użytkownika, gdy chodzi o obowiązek przekazywania określonych informacji i danych do organizacji zbiorowego zarządzania, był sankcjonowany w inny sposób niż poprzez możliwość wypowiedzenia przez organizację zawartej z nim umowy – należy uznać, że wypowiedzenie takiej umowy jest sankcją dostatecznie dokuczliwą, co w praktyce powinno skutecznie skłaniać użytkowników do wykonywania umów w tym zakresie. Wbrew stanowisku ZAIKS, ZKP, ZAKR i FZZ przepis ten nie jest nieprawidłową implementacją art. 17 dyrektywy dlatego, że obowiązki sprawozdawcze użytkowników będą wynikać z umowy a nie z przepisów prawa – przepis wskazuje, że obowiązki te są obligatoryjnym elementem umowy z użytkownikiem, a zatem cel dyrektywy zostaje spełniony. Nie można też podzielić stanowiska tych podmiotów, że przepis nakłada na organizacje kolejne obowiązki i „daje podstawę użytkownikom do odmowy wypełniania obowiązku informacyjnego” – informacje i dane, o których mowa, są często niezbędne organizacjom i dlatego jest oczywiste, że to one powinny te kwestie szczegółowo uregulować w umowie z użytkownikiem, natomiast odmowa wypełnienia obowiązku informacyjnego przez użytkownika jest sankcjonowana jak wyżej. Uwzględniono uwagę prof. J. Błęszyńskiego, aby przekazywanie przez użytkownika danych dotyczących wykorzystania praw było zawsze obligatoryjne, a nie „o ile jest to konieczne”. Nie uwzględniono uwagi ZPPM i UJ, aby w procesie uzgadniania jednakowego formatu informacji i danych uczestniczył też użytkownik – propozycja ta byłaby trudna do realizacji z uwagi na wielość użytkowników na niektórych polach eksploatacji oraz ryzyko braku jednakowego stanowiska samych tych użytkowników – wydaje się natomiast, że w interesie samych organizacji jest uwzględnienie dotychczasowej praktyki w tym zakresie i tym samym uwzględnienie aktualnych możliwości użytkowników. PIIT ocenił, że przepis ust. 2 nie jest jasny co do tego, czy kreuje jedynie uprawnienie po stronie organizacji zbiorowego zarządzania do stworzenia „jednakowego formatu informacji i danych” czy też obowiązek – redakcja przepisu wydaje się jasna, chodzi o obowiązek. Izba ta wyraziła też obawę, że nie wszyscy użytkownicy mogą dysponować danymi, które obowiązani będą przekazywać w ramach tego jednakowego formatu i dlatego w jej ocenie taki format powinien być stosowany na wniosek użytkowników i na potrzeby tego samego pola eksploatacji.

Uwzględniono zastrzeżenia PIIT co do zasadności pominięcia pola eksploatacji publicznej odtwarzanie w omawianej regulacji – te przepisy będą teraz stosowane do wszystkich pól eksploatacji. Również uwzględniając uwagę PIIT w całym projekcie wprowadzono bardziej poprawną nazwę pola eksploatacji „reemitowanie” zamiast „reemisji”. Nie uwzględniono uwagi UJ i ZPPM, aby w ust. 2 (dotychczasowy ust. 3) wprowadzić ustawowy termin, w jakim użytkownik będzie obowiązany przekazać wymagane informacje zanim organizacja zbiorowego zarządzania będzie mogła dokonać sanacyjnego wypowiedzenia umowy – termin przekazywania przez użytkownika tych informacji powinien być określony w umowie, a dopiero w razie bezskutecznego upływu tego terminu organizacja będzie obowiązana wyznaczyć drugi, „stosowny” termin, dopiero po upływie którego będzie uprawniona do wypowiedzenia umowy z użytkownikiem. Nie wydaje się też zasadne, aby w wezwaniu do wykonania przez użytkownika jego obowiązków organizacja musiała być obligowana do wskazywania przewidzianego w ust. 2 skutku dla użytkownika – skutek ten jest wyraźnie wskazany w ustawie. Wg ZAiKS, ZKP i prof. J. Błęszyńskiego wymaganie, aby użytkownik „istotnie” naruszył obowiązek udostępniania informacji, by organizacja mogła mu wypowiedzieć umowę, nie jest jednoznaczne i w ten sposób ogranicza organizacjom możliwości egzekwowania tych obowiązków, dlatego należy to ograniczenie usunąć. Uwaga ta nie została uwzględniona – wypowiedzenie umowy przez organizację jest daleko idącym środkiem, który powinien być stosowany wyłącznie w szczególnie uzasadnionych przypadkach – należy też pamiętać, że strony mogą w umowie określić inne mechanizmy egzekwowania tych obowiązków, np. kary umowne. Z kolei zdaniem PIIT omawiany przepis nie ma oparcia w dyrektywie, ogranicza swobodę kontraktowania i wprowadza sankcję zbyt daleko idącą, której zastosowanie może nawet uniemożliwić prowadzenie dalszej działalności przez niektórych użytkowników – uwaga ta nie została uwzględniona – informacje o sposobie eksploatacji repertuaru mają ogromne znaczenie dla organizacji zbiorowego zarządzania i często są niezbędne do dokonania podziału wynagrodzeń dla poszczególnych uprawnionych, dlatego zasadne jest, aby ustawa przewidywała skuteczny instrument egzekwowania przez organizację tych obowiązków użytkowników.

Nie uwzględniono propozycji FCC i PIRC, aby stworzyć „ustawowe ramy prawne” dla tworzenia standardów branżowych, o których mowa w art. 47 i 49 ust. 2 projektowanej ustawy, tak aby zapewnić udział w tym procesie wszystkich zainteresowanych, a nie tylko organizacji zbiorowego zarządzania. Cechą i wartością tych standardów jest bowiem to, że powstają one wskutek dobrowolnej współpracy podmiotów zainteresowanych i jakakolwiek legislacyjna ingerencja nie wydaje się w tym obszarze wskazana.

W ocenie PIIT art. 46 i 47 nie do końca dobrze implementują art. 17 dyrektywy, gdyż użyty w dyrektywie termin „*at disposal*” różni się od „dostępne dla użytkownika” – uwaga ta nie została uwzględniona. Terminologia zastosowana w art. 47 projektowanej ustawy odpowiada dyrektywie, ponadto zawiera dodatkowe kryteria dopuszczalności stosowania danego formatu (ZAiKS, ZKP i prof. J. Błęszyński to rozszerzenie oceniają negatywnie), co jest akurat korzystne z punktu widzenia użytkowników i będzie stosowane np. w powołanej przez PIIT sytuacji, gdy konieczne będzie „długotrwałe przetwarzanie” informacji przez użytkownika.

Odnosnie art. 47 STOART, ZAiKS, ZKP, ZAKR i FZZ postulują, aby doprecyzować, o jakie standardy branżowe chodzi i czy w ogóle takie standardy istnieją. Uwaga ta nie została uwzględniona, gdyż przepis stanowi jasno, że takie standardy stosuje się wtedy, gdy „jest to możliwe”, zaś z uwagi na dynamiczny proces powstawania i ewolucji różnych standardów branżowych nie byłoby właściwe wskazywanie w ustawie konkretnych standardów. Nie uwzględniono też propozycji ZAiKS i ZKP, aby z art. 47 wykreślić odwołanie do art. 45 – kryteria określone w art. 47 powinno się stosować zarówno do roszczenia informacyjnego, o którym mowa w art. 45, jak i do informacji i danych raportowanych przez użytkownika, o których mowa w art. 46. Nie uwzględniono uwagi STOART, aby wykreślić z przepisu kryterium „dostępności dla użytkownika” – jest to kryterium wyraźnie wskazane w dyrektywie.

Odnosnie art. 48 ZAiKS i ZKP proponują jego wykreślenie, wskazując, że nie ma on oparcia w dyrektywie, a ponadto jest „niewykonalny”. Prof. J. Bleszyński proponuje natomiast ograniczenie tego obowiązku informacyjnego do podmiotów, które mają interes prawny w uzyskaniu takiej informacji, ponadto powinien być on realizowany poprzez umożliwienie tym podmiotom dostępu do aktualizowanej na bieżąco bazy repertuaru reprezentowanego przez daną organizację zbiorowego zarządzania. Pozytywnie z kolei oceniły ten przepis Cyfrowy Polsat, KIGeIT, ZPPM, IAB, PIIT i Stowarzyszenie Sygnał. Ostatecznie przepis został złagodzony w taki sposób, że obowiązek informacyjny organizacji zostaje ograniczony do przypadków, gdy wypowiedzenie umowy o zbiorowe zarządzanie lub zaistnienie innych okoliczności wpływa na zakres praw objętych umową z użytkownikiem. Odnosnie ust. 2 ZPPM i UJ krytycznie oceniły zwolnienie organizacji z odpowiedzialności względem użytkownika, proponując odpowiednie wykorzystanie konstrukcji (UJ proponuje „synchronizację”) art. 30 ust. 3 projektowanej ustawy. Uwaga ta nie została uwzględniona, opiera się bowiem prawdopodobnie na nieporozumieniu – wypowiedzenie umowy o zbiorowe zarządzanie przez uprawnionego nie powoduje natychmiastowego skutku względem użytkownika, który dokonuje eksploatacji repertuaru tego uprawnionego na podstawie umowy z organizacją zbiorowego zarządzania. Zastosowanie znajduje bowiem ww. art. 30 ust. 3, który przewiduje dość długi okres ważności umów licencyjnych zawartych przez organizację przed upływem terminu wypowiedzenia. Jest to rozwiązanie chroniące użytkowników, a więc cel wskazywany przez ZPPM i UJ zostaje osiągnięty. Przedmiotowy art. 48 ust. 2 jedynie zwalnia organizację z odpowiedzialności względem użytkownika za ewentualne wady w zakresie reprezentacji uprawnionego, który wypowiedział umowę o zbiorowe zarządzanie, jeżeli go o tym fakcie poinformuje. W praktyce zaś skutki dla użytkownika takie wypowiedzenie odniesie dopiero po upływie terminu określonego w art. 30 ust. 3. Nie uwzględniono uwagi PIIT, aby omawiana zmiana w zakresie repertuaru danej organizacji uzasadniała wypowiedzenie umowy przez użytkownika lub roszczenie o obniżenie wynagrodzenia, gdyż pomimo takiej zmiany zastosowanie i tak znajduje ww. art. 30 ust. 3, w dalszym ciągu także obowiązują stawki z zatwierdzonych tabel wynagrodzeń. Jedynie w przypadku stawek negocjowanych przez użytkownika może zatem powstać roszczenie o obniżenie wynagrodzenia, realizowane w trybie art. 42 ust. 6 projektowanej ustawy. Prof. J. Bleszyński stosowanie konstrukcji art. 30 ust. 3 uznaje za „wątpliwe”, w zamian proponując związanie uprawnionego licencją udzieloną przez

organizację przed upływem terminu wypowiedzenia przez okres jej obowiązywania, z możliwością jej wypowiedzenia przez uprawnionego w zakresie jego repertuaru na zasadach określonych w tej umowie licencyjnej. Należy jednak uznać, że taki mechanizm stanowiłby zbytne obciążenie uprawnionych biorąc pod uwagę liczbę umów licencyjnych zawieranych przez organizacje zbiorowego zarządzania na eksploatację całego ich repertuaru. Dlatego bardziej sprawiedliwym rozwiązaniem jest projektowana regulacja, zakładająca przerzucenie odpowiednich obowiązków w tym zakresie na organizacje jako podmioty wyspecjalizowane w zbiorowym zarządzaniu prawami.

Art. 49 ZAiKS i ZKP oceniają jako wykraczający poza dyrektywę i nakładający na organizacje zbiorowego zarządzania dodatkowe obowiązki, gdy chodzi o działania inne niż zgłaszanie zamiaru zawarcia umowy. Należy jednak uznać, że w dobie szeroko stosowanej komunikacji elektronicznej nakładanie na podmioty profesjonalne tego typu obowiązków jest jak najbardziej uzasadnione. Przepis został jednak doprecyzowany w taki sposób, że usunięto kryterium „należytego” utrwalenia, przekazywania, przechowywania i zabezpieczenia dokonywanych czynności, jak również że dotyczy to „treści” tych czynności.

VI. Rozdział 6. Udzielanie licencji wieloterytorialnych (art. 50–60 projektu z dnia 12 kwietnia 2017 r.)

W odniesieniu do art. 50 prof. J. Błęszyński zwrócił uwagę na wątpliwości co do relacji między ust. 1 i 2, które w jego ocenie regulują tę samą kwestię. Uwzględniając częściowo tę uwagę, zamieniono kolejność wspomnianych ustępów, traktując ust. 1 jako definiujący, jakie cechy musi posiadać organizacja udzielająca licencji wieloterytorialnych, a ust. 2 jako określający, jakie narzędzia techniczne w praktyce winny służyć realizacji zadań organizacji udzielającej takich licencji. Sugerowane poprzestanie na regulacji ujętej w dotychczasowym ust. 2 mogłoby prowadzić do zarzutu niepełnej implementacji dyrektywy CRM. Uwzględniono także uwagi zmierzające do przecięcia wątpliwości, czy art. 50 ustawy implementuje stosowny przepis dyrektywy CRM w pełni zgodny z nią sposób (ZAiKS, ZAKR i FZZ). W szczególności wskazano, że przepis winien dotyczyć nie tylko zdolności poprawnego identyfikowania nie tylko całości, ale także części każdego utworu muzycznego i słowno-muzycznego, a także odnosić tę zdolność do repertuaru, wobec którego organizacja ma upoważnienie do udzielania licencji wieloterytorialnych (por. treść art. 50 ust. 1 pkt 2 zmienionego projektu). Pełne zestrojenie przepisów polskich i unijnych jest w tym wypadku tym ważniejsze, że w przypadku przepisów zawartych w rozdziale III dyrektywy CRM przyjęto model pełnej wspólnotowej harmonizacji.

W odniesieniu do art. 51 projektu odrzucono uwagę ZZM RP zmierzającą do usunięcia z treści projektu obowiązku udzielania przez organizacje zbiorowego zarządzania informacji o licencjonowanym repertuarze jako prowadzącą do niezgodności z dyrektywą CRM (brak implementacji art. 25 dyrektywy CRM). Uwaga ta abstrahuje również od oczywistego faktu, że organizacja winna wiedzieć, co może licencjonować. Odrzucono również uwagę zmierzającą do obarczenia takim obowiązkiem organizacji w przypadku poboru wynagrodzeń uregulowanych w treści art. 70 pr. aut. Uwaga ta nie uwzględnia faktu, że regulacja zawarta w rozdziale 6 projektu dotyczy wyłącznie jednego specyficznego rodzaju licencji

wieloterytorialnych. Ponadto obowiązek informowania przez organizacje o licencjonowanym repertuarze na wniosek użytkownika jest już uregulowany w treści art. 86 projektu. Z podobnych względów odrzucono uwagę PIRC. Odrzucono także uwagę ZAiKS i ZKP zmierzającą do posłużenia się w przepisie pojęciem „ochrona szczególnie chronionych informacji handlowych” jako nieznajującym odpowiednika w polskich regulacjach dotyczących ochrony tego rodzaju informacji. Nie wiadomo, czym różnią się one od „tajemnicy przedsiębiorstwa” i jakiemu reżimowi ochrony winny podlegać? W tym wypadku – w celu zachowania spójności systemu prawnego – posłużono się znanym w systemie prawnym pojęciem „tajemnica przedsiębiorstwa”. Nie uwzględniono też uwagi FCC, aby obowiązek udostępniania przedmiotowych informacji „na wniosek”, który to warunek „jest zbyt dyskrejonalny i wprowadza niepewność prawną dla użytkowników” zastąpić obowiązkiem ich udostępniania „automatycznie w sposób ciągły” – tryb wnioskowy jest przewidziany w art. 25 ust. 1 dyrektywy CRM i projektowana regulacja stanowi literalne wdrożenie tego przepisu.

W odniesieniu do art. 52 projektu odrzucono uwagę ZAiKS i ZKP zmierzającą do ograniczenia możliwości zgłaszania konieczności poprawienia danych wyłącznie do przypadków, gdy jest to uzasadnione. Dodatkowo postulowano, aby uprawnienie do wnioskowania o korektę danych dotyczyło tylko danych bezpośrednio dotyczących wnioskodawców. W ocenie projektodawcy oczywistym jest, że podmioty uprawnione do zgłaszania korekt nie będą tego robiły w zakresie, których ich bezpośrednio nie dotyczy (nie wiadomo zresztą, po co miałyby to robić). Dodatkowo, jeśli nie ma uzasadnionych powodów do korekty danych lub informacji, organizacja nie ma obowiązku dokonywania tego rodzaju operacji. Przepis pozwala jedynie na zgłaszanie potrzeby dokonania poprawek i w tym zakresie nie nakazuje organizacji podjęcia jakiegokolwiek aktywności, gdy nie ma takiej potrzeby.

W odniesieniu do art. 53 ust. 1 projektu uwzględniono uwagę wskazującą na to, że dyrektywa CRM nie nakazuje, by organizacja zbiorowego zarządzania umożliwiała zgłaszanie utworów, ale by umożliwiała przekazywanie w formie elektronicznej informacji o tych utworach i posiadanych do nich prawach (ZAiKS, ZKP, ZAKR, FZZ i prof. J. Błeszyński). Uwagę uwzględniono w celu wyeliminowania ewentualnych wątpliwości co do prawidłowości implementacji fragmentu dyrektywy CRM dokonanej w art. 53 ust. 1 projektu. Z tych samych względów uwzględniono także uwagę odnoszącą się do art. 53 ust. 2 projektu wskazującą na potrzebę doprecyzowania zakresu, w jakim ust. 1 tego przepisu znajduje zastosowanie wobec repertuaru zarządzanego przez organizację zbiorowego zarządzania, która udziela licencji wieloterytorialnych na podstawie upoważnienia udzielonego przez inną organizację. (ZAiKS, ZKP, ZAKR i FZZ).

W odniesieniu do art. 54 ust. 1 projektu uwzględniono – w celu przecięcia ewentualnych wątpliwości co do zgodności polskiej regulacji z dyrektywą CRM – uwagę zmierzającą do zawężenia obowiązku monitorowania korzystania z repertuaru objętego licencją wieloterytorialną wyłącznie do utworów reprezentowanych przez daną organizację zbiorowego zarządzania (ZAiKS i ZKP).

W odniesieniu do art. 55 ust. 2 projektu odrzucono uwagi zmierzające do ograniczenia – w stosunku do art. 27 ust. 3 dyrektywy CRM – zakresu danych, jakie winny być zawarte na fakturze. Tego rodzaju ograniczenie mogłoby prowadzić do niezgodności polskiej regulacji z dyrektywą. Jednocześnie przyjęte rozwiązanie jest zgodne ze stosownymi przepisami dotyczącymi VAT, które pozwalają na zamieszczanie w treści faktury – poza obligatoryjnymi jej elementami – także dodatków, które są konieczne dla rozliczenia płatności za świadczenie danego rodzaju usługi. Elementem zawężającym zakres dodatków umieszczanych na fakturze jest – zgodna z art. 27 ust. 3 dyrektywy CRM – przesłanka pozwalająca na zamieszczanie dodatkowych danych na fakturze, o ile jest to możliwe ze względu na zakres informacji posiadanych przez organizację zbiorowego zarządzania (ZAiKS i PIIT). Odrzucono także uwagi zmierzające do usunięcia odwołania do „standardów branżowych” (ZAiKS) oraz możliwości zgłaszania zastrzeżeń do treści wystawionej faktury (ZZM RP), jako abstrahujących od brzmienia i celu art. 27 dyrektywy CRM.

W odniesieniu do art. 56 projektu odrzucono propozycję zmierzającą do nałożenia na organizację zbiorowego zarządzania wyłącznie obowiązku natychmiastowego podziału przychodów z praw należnych uprawnionym (a więc przypisania konkretnym uprawnionym należnych im kwot) z pominięciem zawartego w projekcie i wynikającego z treści art. 28 ust. 1 dyrektywy CRM obowiązku natychmiastowej wypłaty takich przychodów z praw (ZAiKS, ZKP i prof. J. Błęszyński). „Podział” w dyrektywie CRM obejmuje też wypłatę kwot należnych uprawnionym – potwierdza to art. 28 ust. 1 dyrektywy w jej wersji angielskiej, posługujący się sformułowaniem: *„distribute amounts due to rightholders”*. W projekcie procedowanej ustawy obie fazy rozliczeń między organizacją zbiorowego zarządzania a uprawnionym rozdzielono w celu zapewnienia większej przejrzystości działania organizacji w toku ich rozliczeń z uprawnionymi. Prawidłowa transpozycja dyrektywy CRM wymaga więc, w konsekwencji, posłużenia się oboma sformułowaniami („podział” i „wypłata”) w treści art. 56 ust. 1 projektu. Odrzucono także uwagę zmierzającą do wykreślenia obowiązku informowania uprawnionych z każdą dokonywaną na ich rzecz płatnością o tym, z jakimi korzyściami ta płatność się wiąże i jaki jest stan ich wzajemnych rozliczeń z organizacją (ZZM RP). Uwzględnienie tej uwagi doprowadziłoby do niezgodności art. 56 projektu z art. 28 dyrektywy CRM, a także do ograniczenia uprawnień uprawnionych, których podmiot zgłaszający tę uwagę zdaje się reprezentować.

W odniesieniu do art. 57 projektu uwzględniono uwagę ZAiKS, ZAKR i ZKP zmierzającą do doprecyzowania, że obowiązek informowania organizacji upoważniającej o wysokości kosztów ponoszonych przez organizację upoważnioną do udzielania licencji wieloterytorialnych winien dotyczyć tylko kosztów związanych z ich udzielaniem, a nie całości jej kosztów.

W przypadku art. 58 ust. 1 projektu uwzględniono – w celu przecięcia ewentualnych wątpliwości, co do zgodności ustawy z dyrektywą CRM – uwagę wskazującą na to, że obowiązek zawarcia umowy z organizacją zbiorowego zarządzania wnioskującą o zawarcie umowy na udzielanie licencji wieloterytorialnych dotyczy jedynie sytuacji, gdy organizacja, która ma upoważnienie do ich udzielania, licencjonuje już, poza repertuarem własnym, repertuar choćby jednej innej organizacji (ZAiKS, ZKP i prof. J. Błęszyński). Z tego samego

względu oraz mając na względzie ponadgraniczny wymiar tej regulacji uwzględniono także uwagę korygującą treść ust. 4 poprzez zastąpienie pojęcia kosztów „udokumentowanych” pojęciem „uzasadnionych kosztów poniesionych” (ZAiKS, ZKP, ZAKR i prof. J. Bleszyński). Odrzucono natomiast uwagę zgłoszoną przez prof. J. Bleszyńskiego do treści ust. 5, która zmierza do wyłączenia możliwości dokonywania przez organizację upoważnioną do udzielania licencji wieloterytorialnych potrąceń na pokrycie dodatkowych uzasadnionych kosztów poniesionych w celu ich udzielenia oraz możliwości wyłączenia przez nią z zakresu licencji utworów, których dotyczą niewystarczające lub niemożliwe do wykorzystania informacje przekazane przez organizację upoważniającą. Uwaga ta abstrahuje od jednoznacznej treści art. 30 ust. 6 dyrektywy CRM.

W odniesieniu do art. 59 projektu uwzględniono uwagę prof. J. Bleszyńskiego zmierzającą do doprecyzowania treści przepisu w sposób jednoznacznie wskazujący, że wypowiedzenie umowy o zbiorowe zarządzanie w zakresie reprezentacji wieloterytorialnej nie narusza uprawnienia do udzielania licencji monoterytorialnych. Taką intencję ma art. 31 dyrektywy CRM.

W odniesieniu do art. 60 projektu uwzględniono – w celu zapewnienia pełnej transpozycji art. 32 dyrektywy CRM – uwagę, która zmierzała do odniesienia wyjątku zawartego w tym przepisie nie tylko do licencji niezbędnej organizacji radiowej lub telewizyjnej na potrzeby nadawania własnego programu, ale także do rozpowszechniania go w inny sposób (PIRC, Cyfrowy Polsat, KIGeIT, ZPPM, Stowarzyszenie Sygnał, IAB i PIIT).

W ramach całego rozdziału 6 projektu (art. 50 ust. 1 pkt 3, art. 53 ust. 1, art. 54 ust. 3, art. 55 ust. 2 zaktualizowanego projektu) uwzględniono redakcyjną uwagę dotyczącą zastąpienia słowa „europejskie” słowem „unijne”, jako lepiej oddającym literalne brzmienie dyrektywy CRM (ZAiKS i ZKP).

VII. Rozdział 7. Komisja Prawa Autorskiego (art. 61–83 projektu z dnia 12 kwietnia 2017 r.)

W przypadku rozwiązań dotyczących Komisji Prawa Autorskiego prof. J. Bleszyński zgłosił uwagi będące *de facto* całkowicie odmienną koncepcją uregulowania kwestii postępowań przed Komisją niż zaproponowane w projekcie.

Uwagi zgłoszone przez prof. J. Bleszyńskiego, które częściowo popierają SAWP, ZAiKS i ZKP, zmierzają do zastąpienia Komisji Prawa Autorskiego obligatoryjnym postępowaniem mediacyjnym. Miałoby być one prowadzone przez stałego, bezstronnego i profesjonalnego mediatora wyznaczonego przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, który co do zasady po upływie 6 miesięcy miałby przedstawić propozycję tabeli wynagrodzeń lub rozwiązania sporu poddanego mediacji. W wypadku zgłoszenia zastrzeżeń (sprzeciwu) mediator przekazywałby wniosek o zatwierdzenie tabel oraz swoje stanowisko z uzasadnieniem i sprzeciw ministrowi właściwemu do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, który dokonywałby rozstrzygnięcia w drodze decyzji. Decyzja taka podlegałaby zaskarżeniu na zasadach ogólnych postępowania administracyjnego.

Powyższa propozycja nie może być przyjęta. Po pierwsze, całkowicie pomija ona niezależny wkład ekspercki, który powinien nadać zatwierdzanym stawkom wynagrodzeń walor rynkowej adekwatności. Nie wiadomo, jak taki wkład miałby być zapewniony przez jednego mediatora. Sprowadza to całą procedurę wstępną zatwierdzania tabel do salomonowego sądu bez udziału Salomona. Z kolei minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego nie jest organem, który dysponuje zapleczem odpowiednim do przeprowadzania takiego rodzaju analiz, byłby więc – już na etapie postępowania administracyjnego – zmuszony do korzystania z opinii biegłych. Nic przy tym nie stoi na przeszkodzie, by strony prowadziły samodzielnie negocjacje co do stawek wynagrodzeń i nadawały im charakter umów obowiązujących w przeważającej większości rynku (zwłaszcza, gdy dotyczą one największych obecnych na nim organizacji i użytkowników) lub nawet *de facto* generalnych po przetransponowaniu ustalonych warunków w tabelę wynagrodzeń złożoną do zatwierdzenia. Jak do tej pory nikt z tego rodzaju możliwości nie korzystał. Po drugie, warto podkreślić, że w przypadku, gdy inne organy regulacyjne mają kompetencje do władczego ustalania wysokości opłat za określone dobra (np. energię elektryczną), opierają się w tym względzie na algorytmach zawartych w przepisach powszechnie obowiązującego prawa. Ze względu na specyfikę wyceny i eksploatacji utworów lub przedmiotów praw pokrewnych bardzo trudne jest ukształtowanie podobnych rozwiązań odpowiednich dla rynku zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub pokrewnymi. Trudność ta wynika m.in. z konieczności odzwierciedlenia w ramach ustalonej stawki dość ogólnych kryteriów takich jak charakter i zakres tego korzystania czy uzasadniony interes społeczny. Nie wiadomo, jak tego rodzaju wyzwaniu – bezpośrednio po postępowaniu mediacyjnym – miałyby sprostać organ nadzoru. Po trzecie, możliwość zaskarżania decyzji ministra na zasadach ogólnych postępowania administracyjnego sprawia, że minister jako organ II instancji rozpoznawałby odwołania od własnych decyzji. Już połączenie funkcji Przewodniczącego Komisji i ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego zostało dość powszechnie skrytykowane jako mogące nie gwarantować niezależności kontroli instancyjnej zatwierdzonej tabeli. Przyjęcie koncepcji Pana Profesora prowadziłoby do rozpatrywania tej samej sprawy dwa razy przez ten sam organ, jest więc rozwiązaniem idącym w zupełnie innym kierunku niż sformułowany przez wyraźną większość uczestników konsultacji publicznych.

Uwagi prof. J. Błeszyńskiego dotyczące szczegółowych rozwiązań zawartych w treści projektu w części, w jakiej są dostosowaniem tej treści do autorskiej koncepcji Pana Profesora, zostały odrzucone ze względu na odrzucenie całej koncepcji.

Poza uwagami natury szczególnej ogólne stanowisko zaprezentowało też PIKE. Postulaty sprowadzają się do utrzymania cywilnego charakteru procedury zatwierdzania tabel, wprowadzeniu do niej koniecznych poprawek wynikających z doświadczeń zebranych w ciągu dwóch kadencji działania Komisji oraz poddania odwołań od jej rozstrzygnięć wyspecjalizowanemu sądowi do spraw własności intelektualnej. Powyższa koncepcja abstrahuje od faktu, że tego rodzaju sąd w Polsce nie istnieje i mimo kilkakrotnie ponawianych w tym względzie apeli ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego nic nie wskazuje na to, by miał w najbliższym czasie powstać. Koncepcja ta całkowicie pomija fakty, za pomocą których szeroko udokumentowano w treści

uzasadnienia, problemy sądu delegowanego do rozstrzygania w przypadku zaskarżania orzeczeń Komisji z terminowym kończeniem toczących się postępowań. Nie można zgodzić się także z uwagami PIKE wskazującymi na brak przygotowania sądów administracyjnych do orzekania w tych sprawach. Sądy te sprawnie rozstrzygały w postępowaniach wznowieniowych zmierzających do wzruszenia tabel wynagrodzeń zatwierdzonych przez Komisją działającą na podstawie przepisów zakwestionowanych przez TK w wyroku z dnia 24 stycznia 2006 r. (sygn. akt SK 40/04). Należy odrzucić także pogląd PIKE zmierzający do wykazania rzekomej niezgodności zaproponowanych rozwiązań z ww. wyrokiem TK, w szczególności wykorzystania procedury administracyjnej do zatwierdzania tabel wynagrodzeń. Pogląd ten nie uwzględnia ani treści tego wyroku, ani jego uzasadnienia, w którym TK stwierdził wprost, że „choć [...] kontrola sądownoadministracyjna zatwierdzania tabel nie daje możliwości pełnego badania okoliczności faktycznych, w oparciu o które kształtowałyby się na rynku stawki wynagrodzeń, to jednak pozwala zbadać prawidłowość podejmowania procesu decyzyjnego przez Komisję i Ministra. [...] Należy zwrócić uwagę na jeszcze jeden ważny aspekt sprawy. Władcze rozstrzygnięcie organu administracji dotyczące zatwierdzenia tabel wynagrodzeń nie jest w istocie rozstrzygnięciem indywidualnym i konkretnym, lecz raczej aktem o cechach bliższych aktowi normatywnemu – przepisom powszechnie obowiązującym, ustanawiającym dolne granice stawek wynagrodzeń. Stwarza to w połączeniu z władczym charakterem rozstrzygnięcia szanse, by tabele wynagrodzeń traktowane były jak „powszechnie obowiązujące” w stosunku do wszystkich przyszłych, potencjalnych stron umów dotyczących rozpowszechniania określonych utworów (rodzajów utworów) czy artystycznych wykonań. Są to zarazem szanse na większą stabilność i jednolitość stosowanych stawek.” Procedura administracyjna pozwala więc na osiągnięcie celu, który PIKE wielokrotnie określało jako bardzo ważny dla zrzeszanych przez siebie użytkowników.

Wyrok TK dotyczył niezapewniania udziału użytkowników w procedurze zatwierdzania tabeli, a nie ich przedstawicieli w składzie Komisji – zarówno w obowiązującym jak i projektowanym stanie prawnym udział ten jest zagwarantowany, czego PIKE dotychczas nie kwestionowało.

Uwzględnione zostały natomiast uwagi zmierzające do rozdzielenia funkcji Przewodniczącego Komisji i ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego (UJ, ZPPM, ZAKR, IWP, SKP, PIIT, SFP i PIKE)

W odniesieniu do art. 61 projektu nie uwzględniono uwag SFP zmierzających do nieposługiwania się określeniami „sprawa” oraz „rozwiązywanie sporów” w treści tego przepisu. Oba sformułowania są prawidłowe. Pierwsze służy zapewnieniu spójności projektowanej regulacji z Kodeksem postępowania administracyjnego, który posługuje się właśnie tą kategorią i znajduje odpowiednie zastosowanie do rozpoznawania wniosków o zatwierdzenie tabel wynagrodzeń. Drugie lepiej oddaje istotę postępowania mediacyjnego, które zmierza do polubownego rozwiązania sporu, a nie do jego władczego rozstrzygnięcia.

W przypadku art. 62 projektu odrzucone zostały uwagi kwestionujące zaproponowaną możliwość kończenia postępowań przez zespoły orzekające po zakończeniu kadencji Komisji

(Stowarzyszenie Sygnał, Cyfrowy Polsat, KIGEiT, IAB, PIIT i ZPMP). Takie rozwiązanie daje możliwość zakończenia zaawansowanych postępowań, a nie rozpoczynania procedury od nowa ze względu na upływ kadencji Komisji. Tego rodzaju przypadki zdarzały się w przyszłości w praktyce funkcjonowania Komisji. Kontestowany przepis służy więc przyspieszeniu procedury zatwierdzania tabel wynagrodzeń, co zdaje się, leży też na sercu wnioskodawcom. Nie wiąże się natomiast z utrzymywaniem nieefektywnie działających zespołów, które w przypadku bezczynności mogą być zmienione na podstawie art. 76 projektu.

W przypadku art. 63 ust. 2 projektu odrzucono uwagi zmierzające do ograniczenia kryteriów, jakie winien spełniać kandydat na arbitra Komisji (Stowarzyszenie Sygnał, Cyfrowy Polsat, KIGEiT, IAB, PIIT i ZPMP). Kryteria te mają w istocie dość standardowy charakter (wykorzystywane są w procedurach naboru na wiele innych stanowisk), odwołują się do kwalifikacji koniecznych w praktyce do rozstrzygania spraw rozpatrywanych przez Komisję i są możliwe do zweryfikowania na etapie wyboru arbitrów. Zdaje się, że wnioskodawcy – zasłużone i profesjonalne podmioty – są w stanie zgłosić kandydatów, którzy je spełniają, a przy tym legitymują się wiedzą i niezbędnym doświadczeniem. W przypadku art. 63 ust. 3 (obecnie ust. 5) projektu odrzucono uwagi zmierzające do usunięcia obowiązku składania oświadczenia o stosunkach prawnych łączących go z podmiotami, które przedstawiają kandydatów na arbitrów Komisji w ciągu pięciu lat przed złożeniem oświadczenia (ZAIKS i ZKP). Jest to instrument zmierzający do zagwarantowania obiektywizmu arbitrów wyznaczonych do konkretnych zespołów orzekających i uniknięcia sytuacji, w której byłiby zainteresowani bezpośrednio określonym rozstrzygnięciem w sprawie lub istniałyby uzasadnione wątpliwości w tym względzie. Regulacja ta jest szczególnie istotna w kontekście zmiany procedury zatwierdzania tabel wynagrodzeń z cywilnej na administracyjną i ograniczenia składu liczbowego samej Komisji oraz zespołów orzekających. Nie oznacza ona jednak – wbrew obawom ZASP niemających oparcia w jednoznacznym brzmieniu szeregu ustępów art. 63 projektu – że osoby, które miały stosunki prawne z podmiotami przedstawiającymi kandydatów na arbitrów Komisji, byłyby wyłączone z możliwości kandydowania. Odpowiadając na podnoszone przez ZASP obawy, co do możliwości naruszenia przez takie oświadczenie tajemnicy adwokackiej, należy odwołać się do art. 6 ustawy Prawo o adwokaturze, który przesądza, że adwokat obowiązany jest zachować w tajemnicy wszystko, o czym dowiedział się w związku z udzielaniem pomocy prawnej, a nie zachować w tajemnicy okoliczność, że jakiś podmiot reprezentował. Uwaga ZASP została natomiast uwzględniona częściowo – doprecyzowano, że chodzi o stosunki prawne łączące kandydata na arbitra z konkretnymi podmiotami, które są uprawnione do zgłaszania kandydatów na arbitrów. Z zakresu przepisu wyłączono także stosunki prawne łączące taką osobę z osobami kierującymi organizacją zbiorowego zarządzania. Uwzględniono także uwagę SFP zmierzającą do doprecyzowania treści art. 63 ust. 4 (obecnie ust. 3) projektu poprzez wyraźne określenie relacji między formalnymi i merytorycznymi wymaganiami oczekiwanymi od kandydata na arbitra Komisji. Rozwiązanie to koresponduje z wprowadzeniem procedury uzupełniania braków formalnych zgłoszenia na arbitra Komisji, co również było przedmiotem uwagi SFP, odnoszącej się do treści art. 64 ust. 3 projektu.

W przypadku art. 71 projektu, określającego wysokość opłat pobieranych od wniosków o wszczęcie postępowania przed Komisją Prawa Autorskiego, odrzucono zarówno uwagi krytykujące ich obniżenie (Stowarzyszenie Sygnał, Cyfrowy Polsat, KIGEiT, IAB, PIIT i ZPMP), jak i wskazujące, że zakres tego obniżenia jest niewystarczający (ZASP) lub wręcz postulujące ich zniesienie (STL). Powyższe uwagi abstrahują od tego, że określenie tego elementu jest m.in. pochodną realnych kosztów funkcjonowania Komisji, które były weryfikowane w ciągu ostatnich kilku lat jej funkcjonowania i pozostaje w ścisłym związku z planowaniem i wydatkowaniem środków z budżetu państwa w części będącej w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, który w tym zakresie powinien mieć racjonalną swobodę decyzyjną. Z kolei postulat obniżenia kosztów ze względu na to, że organizacja zbiorowego zarządzania może czasem nie dysponować środkami na złożenie wniosku o zatwierdzenie tabeli, stawia – ze względu na umiarkowaną wysokość wiążących się z tym opłat – pod znakiem zapytania przygotowanie takiej organizacji do wykonywania zbiorowego zarządzania i jej profesjonalny charakter.

W przypadku art. 72 ust. 1 projektu odrzucona została uwaga PSNK postulująca zwiększenie do 7 liczby arbitrów zasiadających w składzie zespołu orzekającego w sprawach o zatwierdzanie tabel wynagrodzeń. Tego rodzaju zmiana nie przyczyniłaby się do przyspieszenia postępowania i jest sprzeczna z założonym przez projektodawcę ograniczeniem liczebności Komisji i samych zespołów orzekających.

Uwzględnione zostały zbieżne uwagi zgłoszone do art. 73 ust. 2 (obecnie ust. 3) projektu, aby znieść obowiązek zgłoszenia wspólnego wniosku o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń na polu eksploatacji reemitowanie w sieciach kablowych (SFP, STOART, ZASP, SAWP, ZAiKS i ZKP). Zgodzono się przy tym z uzasadnieniem do tych uwag, wskazującym, że na rynku tym następuje proces konsolidacji i już obecnie jest on skupiony w dużym stopniu w rękach kilku dominujących przedsiębiorców. Tego rodzaju proces w koniecznym zakresie winien ułatwić sprawne prowadzenie negocjacji organizacji z użytkownikami. Temu celowi służą zmiany w art. 42 i 44 projektu. Uwzględnienie tej uwagi sprawiło, że przestał być aktualny postulat PIKE, by obowiązkiem złożenia wspólnej tabeli objąć także inne formy reemitowania niż reemitowanie w sieciach kablowych. Wniosek ten jest tym bardziej nieuzasadniony, jeżeli uwzględni się fakt, że liczba takich reemitentów na polskim rynku jest nieznaczna i są to silne ekonomicznie podmioty przygotowane do prowadzenia negocjacji z organizacjami zbiorowego zarządzania. Z tych samych względów – relatywnie niewielkiej liczby użytkowników i ich profesjonalnego charakteru – nie uwzględniono uwagi ZPMP, by obowiązek składania wspólnych wniosków o zatwierdzenie tabel dotyczył pola eksploatacji nadawanie. Natomiast ze względu na dużą liczbę użytkowników prowadzących działalność w niewielkim lub średnim rozmiarze, uwzględniona została uwaga ZPMP i PSNK, by obowiązek występowania ze wspólnym wnioskiem o zatwierdzenie tabel wynagrodzeń dotyczył także poboru wynagrodzenia, o którym mowa w art. 70 ust. 2¹ pkt 1 pr. aut., tj. za korzystanie na polu eksploatacji wyświetlanie. Odrzucony został także postulat MEDIAKOM, aby tabela wynagrodzeń na polu eksploatacji reemitowanie automatycznie obejmowała nowo powstające organizacje, jeśli zarządzają one tą samą kategorią praw, co podmioty już uwzględnione w tabeli. Kwestia powstania nowej organizacji i jej wpływu na stawkę

wynagrodzeń zawartą w tabeli została uregulowana w art. 81 ust. 2 projektu. Przepis nie wprowadza automatycznej reguły w tym względzie, która mogłaby być krzywdząca dla nowej organizacji i reprezentowanych przez nią uprawnionych (nawet całkowicie pomijać ją w podziale stawki wynagrodzeń), ale pozwala na przeprowadzenie postępowania w tym względzie, które może być zainicjowane nie tylko przez wnioskodawcę, ale również organizację, która ma w tym interes prawny.

W odniesieniu do art. 74 ust. 1 projektu odrzucona została uwaga PIIT podnosząca, że w ramach elementów wniosku o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń nie uwzględniono obowiązku uzasadnienia przez organizację – wnioskodawcę łącznego obciążenia użytkowników na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania na danym polu eksploatacji. Należy wskazać, że obowiązkiem organizacji jest określenie we wniosku o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń m.in. wysokości stawek wynagrodzeń (za reprezentowany repertuar – *vide* art. 74 ust. 1 pkt 4). Organizacja winna więc być zdolna do wyceny swojego repertuaru i przygotowana na poddanie tej wyceny weryfikacji Komisji, która jest dokonywana pod kątem kryteriów wskazanych w treści art. 77 ust. 2 projektu. Jednym z tych kryteriów jest właśnie ogólne obciążenie podmiotów korzystających z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania z tytułu korzystania z praw autorskich i praw pokrewnych na danym polu eksploatacji. Nie ma żadnego uzasadnienia, by obowiązkiem organizacji było wycenianie repertuaru innych organizacji po to, by określić łączne obciążenie użytkowników na rzecz wszystkich organizacji działających na danym polu eksploatacji. Zbadanie tej kwestii należy do kompetencji Komisji, a organizacje i inni uczestnicy postępowania mogą i z pewnością będą do niej się odnosić w toku postępowania dowodowego.

Odrzucona również została uwaga prof. J. Błęszyńskiego i ZASP, zgłoszona do art. 74 ust. 1 pkt 4 projektu, kwestionująca obowiązek zawarcia we wniosku o zatwierdzenie wspólnej tabeli wynagrodzeń podziału stawki pomiędzy poszczególne organizacje. Brak określenia takiego podziału każdorazowo będzie generował nierozwiązywalny w praktyce spór co do tego, jaka część zatwierdzonej stawki wynagrodzeń należy się poszczególnym organizacjom, a w konsekwencji reprezentowanym przez nich uprawnionym. Taka sytuacja miała już miejsce na polskim rynku zbiorowego zarządzania, przy okazji zatwierdzenia tabeli na korzystanie z utworów i przedmiotów praw pokrewnych na polu eksploatacji odtwarzanie na rzecz m.in. artystów wykonawców (orzeczenie Komisji Prawa Autorskiego z dnia 10 lipca 2013 r., sygn. akt DWIM.PZ-006/1-5/12). Spór, który wówczas powstał, nie byłby możliwy do rozwiązania bez mediacji ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego. Projektowane rozwiązanie ma zapobiec tego typu sytuacjom w przyszłości. Uwzględniona została natomiast uwaga ZAiKS, ZKP i prof. J. Błęszyńskiego zmierzająca do doprecyzowania, że korzyści majątkowe, o których mowa w art. 74 ust. 2 *in fine* projektu obejmują zarówno korzyści bezpośrednich jak i pośrednie. W ten sposób uwzględniono terminologię stosowaną w tym przepisie w zawartą w przepisach prawa materialnego pr. aut.

W przypadku art. 75 ust. 2 pkt 1 projektu uwzględniona została uwaga ZAiKS, ZKP i STOART postulująca dopuszczenie w charakterze uczestników na prawach strony w postępowaniu o zatwierdzenie tabel wynagrodzeń wszystkich organizacji zarządzających

prawami na polu eksploatacji, którego dotyczy tabela. Odrzucona została natomiast uwaga SFP, zgłoszona do art. 75 ust. 2 pkt 2 projektu, zmierzająca do ograniczenia kręgu organizacji społecznych, które mogą być uczestnikami postępowań o zatwierdzenie tabel wynagrodzeń. Realizacja tego postulatu mogłaby doprowadzić do sytuacji, w której na niektórych polach eksploatacji w ogóle nie istniałby organizacje spełniające kryteria wskazane przez wnioskodawcę. W ten sposób użytkownicy w ogóle nie byłiby reprezentowani, co byłoby sprzeczne z wspomnianym wyżej wyrokiem TK z 2006 r., który skutkował zmianą poprzednio istniejącego systemu zatwierdzania tabel wynagrodzeń. Z tych samych względów została odrzucona uwaga ZAiKS i ZKP, postulująca wprowadzenie warunku reprezentatywności organizacji społecznej, która zrzesza podmioty korzystające z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na polach eksploatacji, których dotyczy wnioski o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń. W konsekwencji projektodawca utrzymał w tym wypadku obecnie obowiązujące rozwiązanie. Odrzucona została także uwaga PSNK, zgłoszona do art. 75 ust. 2 pkt 2, postulująca doprecyzowanie, że organizacją społeczną zrzeszającą podmioty korzystające z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na polach eksploatacji, których dotyczy tabela wynagrodzeń, jest również stowarzyszenie zrzeszające operatorów kin. Tego rodzaju okoliczność nie budzi wątpliwości, ale żadna ustawa nie powinna zmieniać się w zbiór kazuistycznych przypadków, tylko posługiwać się normami generalnymi i abstrakcyjnymi, które zostają skonkretyzowane w procesie ich stosowania. Odrzucona została również uwaga zgłoszona do art. 75 ust. 4 projektu, postulująca uzupełnienie regulacji o prawo złożenia zażalenia na postanowienie o dopuszczeniu do udziału w postępowaniu. Takie rozwiązanie byłoby nieuzasadnionym *lex specialis* względem art 31 ust. 2 zd. 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którym tylko na postanowienie o odmowie dopuszczenia do udziału w postępowaniu organizacji społecznej służy zażalenie. Brak jakichkolwiek uzasadnienia prawnego i faktycznego dla wprowadzania w tym wypadku szczególnej regulacji.

W przypadku art. 76 projektu – w związku z rozdzieleniem funkcji przewodniczącego Komisji i ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego – częściowo nieaktualna stała się uwaga SFP sprzeciwiająca się przyznaniu ministrowi kompetencji do wymiany składu zespołu orzekającego w wypadku jego bezczynności. W takim wypadku minister będzie mógł zwrócić się w tej sprawie z wnioskiem do przewodniczącego Komisji.

W odniesieniu do art. 77 projektu odrzucone zostały uwagi Stowarzyszenia Sygnał, Cyfrowego Polsatu, KIGEiT, IAB, PIIT i ZPMP postulujące uwzględnienie – przy zatwierdzaniu stawek wynagrodzeń – jedynie procentowego udziału we wpływach bezpośrednio wynikających z eksploatacji danego utworu, a nie wszystkich wpływów przedsiębiorstwa, po odliczeniu środków należnych licencjodawcy oraz operatorowi płatności. Powyższy postulat pomija fakt, że przedsiębiorca na podstawie blankietowej licencji otrzymuje za pośrednictwem organizacji prawo do korzystania co do zasady z repertuaru światowego, a korzystanie to w przeważającej mierze ma charakter masowy (np. na polach eksploatacji nadawanie, reemitowanie, odtwarzanie). Korzystanie to nie wiąże się najczęściej z wykorzystywaniem poszczególnych utworów, ale konstruowaniu z nich

programu i jego późniejszym nadawaniu, reemitowaniu lub komunikowaniu publicznym w inny sposób. W takim przypadku ustalenie wpływów bezpośrednio wynikających z eksploatacji pojedynczego utworu jest w praktyce po prostu niemożliwe. W konsekwencji w ramach tabeli wynagrodzeń ustala się stawkę globalną za dany repertuar, abstrahującą od wartości, jaką mogłyby mieć poszczególne utwory wchodzące w skład takiego repertuaru, gdyby były eksploatowane osobno. Natomiast organizacje bibliotekarskie podniosły, że zatwierdzanie tabel wynagrodzeń powinno odbywać się z uwzględnieniem głosów wszystkich zainteresowanych podmiotów, a dotychczas po stronie użytkowników występowali przede wszystkim odbiorcy komercyjni, co oczywiście miało wpływ na ustaloną wysokość wynagrodzeń. Odnosząc się do powyższej uwagi, należy wskazać, że ani w obecnym stanie prawnym (art. 110¹² ust. 6 pkt 3 pr. aut.) ani w projektowanym (art. 75 ust. 2 pkt 2) nie jest wykluczony udział organizacji bibliotekarskich w postępowaniach o zatwierdzanie stawek wynagrodzeń. Wymaga jedynie aktywności z ich strony. Podobnie nie jest wykluczone zgłaszanie przez organizacje bibliotekarskie kandydatów na arbitrów Komisji.

Odrzucone zostały uwagi PSNK, Stowarzyszenia Sygnał, Cyfrowego Polsatu, KIGeiT, IAB, PIIT i ZPPM postulujące wprowadzenie maksymalnego (ustawowego) łącznego limitu obciążeń nakładanych na przedsiębiorców z tytułu korzystania przez nich z utworów oraz przedmiotów praw pokrewnych na danym polu eksploatacji. Analogicznie do obecnego stanu prawnego kwestia badania „ogólnego obciążenia” będzie należała do Komisji i odbywać się będzie w ramach prowadzonego postępowania dowodowego. W konsekwencji badanie takie powinien przeprowadzić zespół orzekający rozpatrujący wniosek o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń po przeprowadzeniu wszechstronnego postępowania dowodowego oraz po zbadaniu wszystkich pozostałych kryteriów zatwierdzania stawek wynagrodzeń przewidzianych w projektowanej ustawie. Jednocześnie określenie z góry wprost w ustawie „ogólnego obciążenia” – bez badania specyfiki wykorzystywania praw na danym polu eksploatacji – odrywałoby stawki wynagrodzeń od rzeczywistości rynkowej, sztucznie je usztywniało, wymagało każdorazowej zmiany ustawy w przypadku zmiany istotnych okoliczności wpływających na tak rozumiane „ogólne obciążenie” oraz prowadziłoby do zlekceważenia pozostałych kryteriów zatwierdzania stawek wynagrodzeń określonych w projektowanej ustawie i wynikających z dyrektywy CRM. Uwagi te abstrahują ponadto od faktu, że mamy do czynienia z dobrami wynikającymi z praw podmiotowych o charakterze bezwzględny i majątkowym. Jednocześnie odrzucony został postulat, aby podstawą rozliczenia w przypadku odtworzenia w internecie była liczba rzeczywistych odbiorców korzystających z utworów, nie zaś potencjalna publiczność, która może mieć kontakt z utworem za pomocą danego kanału (Cyfrowego Polsatu, KIGeiT, IAB, PIIT i ZPPM). Zdaniem projektodawcy do wszystkich wniosków o zatwierdzenie tabel wynagrodzeń powinny być stosowane jednolite kryteria ustalania wysokości stawek wynagrodzeń, zgodne z dyrektywą CRM. Natomiast w ramach ich oceny możliwe jest powoływanie się na okoliczności, które wpływają na wysokość wpływów osiąganych z korzystania z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych oraz charakter i zakres tego korzystania. Okoliczności te, takie jak np. rzeczywista liczba korzystających z utworów – o ile jest ona możliwa do ustalenia – winny być oceniane w ramach postępowania dowodowego prowadzonego przed Komisją.

Odrzucana została także uwaga, zgłoszona do art. 77 ust. 2 pkt 2 projektu zmierzająca do wykreślenia kryterium ogólnego obciążenia użytkowników (ZAiKS, ZKP i prof. J. Bleszyński), jako obcej polskiemu ustawodawstwu. Wbrew twierdzeniu wnioskodawców kryterium to istnieje w pr. aut. od 2010 r. (art. 110¹³ ust. 5) i było wykorzystywane w postępowaniach o zatwierdzenie tabel wynagrodzeń, które zakończyły się powodzeniem, np. na polu eksploatacji odtwarzanie. Powyższa przesłanka nie wymaga ustawowej definicji – jest każdorazowo doprecyzowywana przez zespół orzekający Komisji w toku postępowania dowodowego w oparciu o okoliczności podnoszone przez wnioskodawcę i innych uczestników postępowania. Takie rozwiązanie stanowi wyraz kompromisu między interesami uprawnionych i użytkowników, które winno być łatwiejsze do stosowania w projektowanym stanie prawnym ze względu na poszerzenie obowiązku składania wspólnych tabel wynagrodzeń.

Odrzucone została propozycje dotyczące art. 77 ust. 3 projektu i zmiany charakteru stawek wynagrodzeń zawartych w tabelach wynagrodzeń ze sztywnych na maksymalne (uwaga jednej z osób fizycznych) lub minimalne (SFP, ZAiKS, ZKP, STOART, ZASP i prof. J. Bleszyński). Pierwsze rozwiązanie mogłoby być nadużywane na niekorzyść uprawnionych. Z kolei jedynie sztywne stawki wynagrodzeń gwarantują należyty i zweryfikowany przez Komisję oraz sądy ich poziom przy jednoczesnym zapewnieniu ochrony użytkownikom przed nadmiernym ich podnoszeniem już poza procedurą zatwierdzania tabel i *de facto* w oderwaniu od ich treści. Taka praktyka stawiałaby pod znakiem zapytania sens istnienia tabel i całej procedury ich zatwierdzania, jednocześnie w praktyce wiele organizacji stosuje w swoich umowach stawki zaczerpnięte z tabel bez ich modyfikacji, a więc tak jakby miały charakter sztywny.

W przypadku art. 77 ust. 5 projektu odrzucona została uwaga jednej z osób fizycznych postulująca obligatoryjne obniżanie stawek wynagrodzeń przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego wbrew przyjętej tabeli wynagrodzeń. Celem projektowanego przepisu jest regulacja waloryzacji uprzednio zatwierdzonych stawek wynagrodzeń, a nie ich obniżenia w nieznanym trybie, który prowadziłby *de facto* do ominięcia reguł zatwierdzania tabel określonych w rozdziale 7 projektu.

W przypadku art. 78 projektu uwzględniono uwagi UJ zmierzające do doprecyzowania wprost, że przepis ten znajdzie zastosowanie do umów zawieranych przez organizacje, które mają zatwierdzone tabele wynagrodzeń. W świetle powyższego nie budzi – wbrew obawom zgłoszonym przez PIIT – wątpliwości, że obowiązek uwzględnienia w postanowieniach umownych treści tabel dotyczy każdego przypadku korzystania: zarówno wymagającego licencji, jak też związanego wyłącznie z obowiązkiem wypłaty wynagrodzenia, o ile tylko istnieje zatwierdzona tabela wynagrodzeń dotycząca tego przypadku korzystania.

W przypadku art. 79 i 80 projektu nie zostały uwzględnione propozycje ZAiKS, SFP i ZKP zmierzające do przyznania ministrowi właściwemu do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego możliwości zmiany w drodze decyzji wydanej w II instancji stawek wynagrodzeń ujętych w tabelach zatwierdzonych przez Komisję. Przyjęcie takiego rozwiązania podważałoby funkcję Komisji Prawa Autorskiego, która ma być zespołem

ekspertów zdolnych do samodzielnej oceny zasadności przedłożonych tabel wynagrodzeń przede wszystkim w kontekście prawidłowości wysokości tych stawek. Minister z kolei nie jest organem, który dysponuje zapleczem odpowiednim do przeprowadzania takiego rodzaju analiz, byłby więc w tym wypadku zmuszony do korzystania z opinii biegłych. Proponowane rozwiązanie osłabiałoby więc istotnie znaczenie eksperckiego głosu Komisji. Warto podkreślić, że w przypadku, gdy inne organy regulacyjne mają kompetencje do władczego ustalania wysokości opłat za określone dobra (np. energię elektryczną) opierają się w tym względzie na algorytmach zawartych w przepisach powszechnie obowiązującego prawa. Ze względu na specyfikę wyceny i eksploatacji utworów lub przedmiotów praw pokrewnych bardzo trudne jest ukształtowanie podobnych rozwiązań odpowiednich dla rynku zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub pokrewnymi. Znaczenia przy tym nie mają podnoszone argumenty, że tego rodzaju rozwiązanie nie służy przyspieszeniu postępowania – szybkość procedury ma istotne znaczenie, ale nie istotniejsze niż adekwatność wysokości stawek ujętych w ramach tabel wynagrodzeń.

W przypadku art. 81 ust. 1 projektu odrzucono uwagi STOART, PIIT i ZPMP zmierzające do stworzenia możliwości składania wniosku o zmianę zatwierdzonych tabel wynagrodzeń przez inne podmioty niż wnioskodawcę. Takie rozwiązanie pozostawałoby całkowicie sprzeczne z uprawnieniami strony w postępowaniu administracyjnym, która co do zasady pozostaje jedynym podmiotem mogącym występować o zmianę decyzji określającej jej prawa i obowiązki. Jednocześnie, dostrzegając zasadność uregulowania sytuacji, w której – mimo zmiany istotnych okoliczności stanowiących podstawę decyzji w sprawie zatwierdzenia tabeli wynagrodzeń – strona nie chciałaby złożyć wniosku o zmianę tabeli, przesądzono, że w takim wypadku strona ma obowiązek złożenia takiego wniosku i obciążają ją wszystkie sankcje związane z jego niedochowaniem.

W przypadku art. 81 ust. 2 projektu zrezygnowano z obligatoryjnego wszczęcia z urzędu postępowania w sprawie zmiany tabeli wynagrodzeń w przypadku, w którym taka konieczność wynika z udzielenia, zmiany albo cofnięcia zezwolenia organizacji zbiorowego zarządzania. W takim przypadku postępowanie będzie wszczynane na wniosek organizacji, która ma w tym interes prawny. W ten sposób częściowo uwzględniono uwagę prof. J. Bleszyńskiego. Wbrew stanowisku Profesora krąg wnioskodawców nie powinien być jednak ograniczony wyłącznie do podmiotu, który uprzednio zainicjował postępowanie o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń ze względu na to, że interes prawny we wszczęciu takiego postępowania może mieć także nowa organizacja zbiorowego zarządzania, która uzyskała zezwolenie już po zatwierdzeniu tabeli.

Uwzględniono propozycję SFP, ZAiKS, ZKP, SAWP i prof. J. Bleszyńskiego dotyczącą wykreślenia projektowanego art. 81 ust. 3 określającego kryteria, na podstawie których zespół orzekający Komisji miałby dokonywać podziału stawki wynagrodzeń między poszczególne organizacje zbiorowego zarządzania. W tej sytuacji znajdują zastosowanie ogólne kryteria, które powinien zastosować zespół orzekający w przypadku postępowania w przedmiocie zatwierdzenia tabel wynagrodzeń.

W przypadku art. 82 projektu uwzględniono uwagę zmierzającą do wskazania wprost w treści przepisu, że wyczerpanie trybu postępowania mediacyjnego przed Komisją Prawa Autorskiego nie jest warunkiem niezbędnym do powstania możliwości dochodzenia praw na drodze sądowej (MEDIAKOM). Uwzględniono również propozycję prof. J. Błeszyńskiego, aby doprecyzować, że przedmiotem postępowania mediacyjnego mogą być spory dotyczące nie tylko samego zawarcia, ale także warunków umowy, o której mowa w art. 21¹ ust. 1 pr. aut. Podobnie potraktowano uwagę, której celem było jednoznaczne przesądzenie, że w postępowaniu mediacyjnym mediatorem może być wyznaczona wyłącznie osoba z kręgu arbitrów Komisji. Tego rodzaju rozwiązanie wiąże się z umiejscowieniem regulacji dotyczącej postępowania mediacyjnego w rozdziale dotyczącym Komisji. Niewykluczona jest oczywiście możliwość poddania sporu mediacji poza Komisją z dowolnym ustaleniem osoby arbitra przez zainteresowane strony (SFP). Odrzucono natomiast uwagę PIKE, która zmierzała do wprowadzenia mediacji o charakterze obligatoryjnym i wprowadzenia obowiązku pokrycia kosztów postępowania przez stronę sporu bez względu na wynik postępowania, które mogłoby być wcześniej przedmiotem mediacji. Tego rodzaju pomysł opiera się na nieporozumieniu, że obligatoryjna mediacja musiałaby doprowadzić do rozwiązania sporu w ten czy inny sposób. Tymczasem strony mediacji zawsze mogą sprzeciwić się propozycji ugody przedłożonej przez mediatora, bez względu na to, czy będą miały obowiązek poddania się mediacji, czy też swobodę decydowania w tym względzie. Trudno także zgodzić się z tym, by niepoddanie się mediacji (w świetle tego, że chodzi o spór cywilny) miało być podstawą do stosowania czynności nadzorczych i przymuszenia do udziału w postępowaniu mediacyjnym, np. poprzez kary administracyjne. Propozycja obciążania kosztami postępowania strony je wygrywającej abstrahuje od ogólnych zasad dotyczących kosztów postępowania cywilnego, które co do zasady ponosi przegrywający spór, zasad słuszności oraz przepisów Kodeksu postępowania cywilnego dotyczących możliwości obciążania kosztami postępowania strony uchylającej się od mediacji. Nie ma żadnego uzasadnienia dla tworzenia w tym wypadku szczególnych reguł na potrzeby postępowania mediacyjnego prowadzonego przed Komisją Prawa Autorskiego.

W przypadku art. 83 projektu odrzucono uwagę prof. J. Błeszyńskiego, zgodnie z którą do postępowań wypadkowych (tj. uzupełnienia, sprostowania lub wyjaśnienia) treści decyzji zatwierdzającej tabelę wynagrodzeń winny znaleźć – gdy niemożliwe jest rozpoznanie takiej sprawy w składzie, który zatwierdził tabelę – odpowiednie zastosowania zasad zatwierdzania tych tabel. Wystarczające w tym względzie jest odpowiednie stosowanie ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, która reguluje każdą z tych kwestii w sposób wyczerpujący (*vide* art. 111, 113 § 1 i 113 § 2 Kpa). Ich zastosowanie wynika wprost z treści art. 61 ust. 3 projektu.

VIII. Rozdział 8. Obowiązki informacyjne i sprawozdawcze organizacji zbiorowego zarządzania (art. 84–90 projektu z dnia 12 kwietnia 2017 r.)

W art. 84 nie uwzględniono uwagi SKP, aby organizacja zbiorowego zarządzania udostępniała uprawnionemu określone w tym przepisie informacje w formie elektronicznej, a dopiero na jego żądanie w formie papierowej – dyrektywa nie zawiera w tym zakresie żadnych wymogów, dlatego kwestia ta powinna być pozostawiona wewnętrznym regulacjom

organizacji. Nie uwzględniono uwagi FNP, aby przychody z praw należne uprawnionemu były raportowane w podziale na „użytkowników, utwory i sposoby wykorzystania” – dyrektywa nie przewiduje bowiem tak szczegółowego raportowania, w art. 18 ust. 1 pkt b, d i g wymaga jedynie informacji o wysokości przychodów należnych uprawnionemu i za jaki okres zostały mu przydzielone. W ust. 1 pkt 2 uwzględniono uwagę redakcyjną ZAKR, ZAiKS i ZKP, ale inaczej zredagowano przepis („należnych uprawnionemu” wstawiono po wyrazie „wysokość”). Nie uwzględniono uwagi STOART i ZASP, aby przedmiotowe informacje były udostępniane na wniosek zainteresowanego, dyrektywa nie przewiduje bowiem takiego wniosku jako warunku dostępu do tych informacji.

Odnosnie art. 85 nie uwzględniono uwagi SFP i SKP, aby określone w tym przepisie informacje były przekazywane zagranicznym organizacjom zbiorowego zarządzania tylko na zasadzie wzajemności, „w odpowiedzi na należycie uzasadniony wniosek” i stosownie do zawartych z tymi organizacjami umów o reprezentacji. Dyrektywa w art. 19 nie przewiduje takich ograniczeń, lecz ustanawia bezwarunkowy obowiązek udostępniania przedmiotowych informacji zagranicznym organizacjom przynajmniej raz w roku. Z tych samych powodów nie uwzględniono uwagi STOART i ZASP, aby przedmiotowe informacje były udostępniane na wniosek zainteresowanego. Nie jest również zasadna uwaga SFP i SKP, że nie wszystkie organizacje będą zainteresowane niektórymi informacjami, dlatego „wydaje się całkowicie nieuzasadnione” by również tym organizacjom przekazywać komplet wymaganych tym przepisem informacji – należy zauważyć, że omawiany przepis nie przewiduje obowiązku „przekazywania” tych informacji, ale ich „udostępniania”. Nie uwzględniono zastrzeżeń prof. J. Błęszyńskiego, że pkt 6 i 7 zostały ujęte zbyt szeroko, gdyż odpowiadają one wymogom dyrektywy, co sam przyznaje autor tej uwagi.

W art. 86 uwzględniono uwagę SFP, ZAKR, ZAiKS i ZKP, że zgodnie z art. 20 ust. 1 dyrektywy wniosek o udostępnienie określonych w tym przepisie informacji powinien być „należycie” uzasadniony. Jako sprzeczną z dyrektywą uznano natomiast propozycję SFP i STOART, aby udostępnieniu nie podlegał cały repertuar organizacji, ale jedynie repertuar wskazany we wniosku podmiotu zainteresowanego czy też, jak proponuje prof. J. Błęszyński – udostępnieniu podlegała jedynie na bieżąco aktualizowana lista autorów. Jako niezgodnej z dyrektywą nie uwzględniono też uwagi tego ostatniego, że udostępnieniu powinna podlegać informacja o repertuarze faktycznie rozpowszechnianym, a nie całym repertuarze reprezentowanym, gdyż „tylko niewielka część, którą powierzono, jest utworami rozpowszechnionymi na danym polu”. Nie uwzględniono uwagi ZASP, ZAiKS i ZKP, że informacja zawarta w dotychczasowym pkt 2 i 3 wynika z zezwolenia organizacji zbiorowego zarządzania, gdyż ograniczenie udzielanej informacji do rodzajów utworów i przedmiotów praw pokrewnych jest jedynie wyjątkiem od zasady udzielania informacji o konkretnych tytułach, możliwym do zastosowania w sytuacji opisanej w przepisie, ponadto z zezwolenia organizacji nie wynika bynajmniej zakres terytorialny wykonywanego zbiorowego zarządzania.

W art. 87 uwzględniono uwagę Cyfrowego Polsatu, KIGEiT, ZPPM, IAB, PIIT i Stowarzyszenia Sygnał, że zgodnie z art. 21 dyrektywy udostępnieniu w tym trybie podlegać powinny również warunki członkostwa w organizacji. Nie uwzględniono uwagi STOART

i ZASP, aby informacja o zawartych umowach o reprezentacji została zgodnie z minimum wymaganym przez dyrektywę ograniczona do ich wykazu oraz wskazania stron (na wyjście w tym zakresie poza dyrektywę wskazuje też prof. J. Bleszyński). Za nietrafny i niezrozumiały należy zrozumieć zarzut STOART, że przedmiot tych umów, jak też data ich zawarcia i okres obowiązywania, mogą być objęte umownymi klauzulami poufności. Nie uwzględniono uwagi PIIT, aby zamiast wzorów standardowych umów licencyjnych użyć sformułowania „przykładowe warunki” umów licencyjnych, aby w ten sposób „nie sugerować, że warunki zawarte w takich wzorach nie podlegają negocjacji” – wzory umów też mogą podlegać negocjacom, należy jednak mieć na uwadze, że swoboda negocjacyjna organizacji może być często ograniczona wymogiem niedyskryminacyjnego traktowania użytkowników, jak też obowiązkiem stosowania stawek wynagrodzeń wynikających z zatwierdzonych tabel. Nie uwzględniono uwag ZAKR i ZAiKS, aby wymóg udostępniania regulaminów repartycji i potrażeń na tzw. repartycję pośrednią (działalność o charakterze socjalnym, kulturalnym i edukacyjnym) zastąpić poprzez odwołanie do literalnego brzmienia dyrektywy, która mówi o „ogólnym podejściu” do tych zagadnień – wydaje się, że w tym zakresie zasadne jest wyjście poza minimum wymagane przez dyrektywę, gdyż „ogólne podejście” jest sformułowaniem nieprecyzyjnym i może przybrać formę informacji ogólnikowej, pozbawionej praktycznego znaczenia, a ponadto niewystępującej w dotychczasowej praktyce polskich organizacji, które posługują się stosownymi regulaminami.

W art. 88 nie uwzględniono uwagi ZAiKS i ZKP, aby termin przekazywania rocznych sprawozdań z działalności organizacji zbiorowego zarządzania wydłużyć zgodnie z art. 22 ust. 1 dyrektywy do 8 miesięcy, zaś okres ich publicznego udostępniania na stronach internetowych organizacji skrócić do 5 lat. W tym zakresie zasadne jest bowiem wprowadzenie ostrzejszych uregulowań – obecnie obowiązujący termin 6 miesięcy na przekazanie i opublikowanie przez organizacje sprawozdań z działalności za poprzedni rok obrotowy należy uznać za aż nadto wystarczający, nie ma też powodu, aby sprawozdania te były usuwane ze stron internetowych organizacji – koszty takiego ciągłego udostępniania w internecie praktycznie nie występują, a niejednokrotnie ich treść okazuje się niezbędna np. dla analizy działalności organizacji w dłuższym okresie czasu. Odnośnie tego ostatniego rozwiązania projektowana regulacja spotkała się z jednoznacznie pozytywnym przyjęciem przez użytkowników (Cyfrowy Polsat, KIGeIT, ZPPM, IAB, PIIT i Stowarzyszenie Sygnał). Wbrew zastrzeżeniom prof. J. Bleszyńskiego należy uznać, że redakcja ust. 1 zdanie drugie nie pozostawia wątpliwości, że sprawozdania powinny być udostępniane w internecie bezterminowo. Uwzględniając natomiast uwagę ww. organizacji doprecyzowano, że badaniu przez biegłego rewidenta podlegają jedynie „dane finansowe” zawarte w sprawozdaniu organizacji.

W art. 89 nie uwzględniono uwagi ZAiKS i ZKP, aby określony w rozporządzeniu zakres sprawozdania nie wykraczał poza minimum przewidziane w dyrektywie – w ocenie tych podmiotów polskie organizacje są obecnie poddane obowiązkom sprawozdawczym w bardzo szerokim zakresie, niespotykanym w innych krajach i „nie ma uzasadnienia, by stan ten kontynuować, zwłaszcza w sytuacji, gdy organizacje zaczynają ze sobą konkurować, a już na

pewno konkurentami na rynku zbiorowego zarządzania będą wobec nich niezależne podmioty zarządzające, takim obowiązkom sprawozdawczym niepoddane”. Należy zatem w pierwszym rzędzie zwrócić uwagę, że wszystkie państwa UE mają obowiązek wdrożyć postanowienia dyrektywy, zatem polskie organizacje będą co do zasady poddane tym samym obowiązkom sprawozdawczym co ich zagraniczne odpowiedniki (w UE). Sprawozdania służą jednak także pokazaniu wszystkim zainteresowanym, a także opinii publicznej, charakteru i skali działalności organizacji, gdyż szereg zagadnień z tego obszaru budzi emocje i ożywioną debatę publiczną (sposoby zwalczania piractwa, opłaty od tzw. czystych nośników itd.), dlatego musi istnieć możliwość rozszerzenia, także w przyszłości np. w odpowiedzi na nowe problemy związane ze zbiorowym zarządzaniem, obowiązków sprawozdawczych organizacji poza minimum wymagane przez dyrektywę.

IX. Rozdział 9. Skargi (art. 91 projektu z dnia 12 kwietnia 2017 r.)

W toku konsultacji publicznych nie zgłoszono uwag do tego rozdziału projektu.

X. Rozdział 10. Sankcje (art. 92–101 projektu z dnia 12 kwietnia 2017 r., obecnie art. 92–103)

Nie uwzględniono ogólnych uwag SFP, SKP, ZAKR, ZAiKS i ZKP sprzeciwiających się wprowadzaniu nowych w stosunku do istniejącego stanu prawnego sankcji wobec organizacji zbiorowego zarządzania, jak również uwag ZAKR, ZAiKS i ZKP, aby przepisy tego rozdziału stosować w tym samym stopniu do niezależnych podmiotów zarządzających („symetrycznie”). W uzasadnieniu do projektowanej ustawy wyjaśniono powody rozbudowy katalogu sankcji, jakie będzie mógł stosować organ nadzoru względem organizacji zbiorowego zarządzania. W aktualnym stanie prawnym jedyną realną sankcją jest cofnięcie zezwolenia na zbiorowe zarządzanie lub wniosek do sądu o rozwiązanie stowarzyszenia, co eliminuje daną organizację z systemu zbiorowego zarządzania. Zgodnie z ustawą o stowarzyszeniach organ nadzoru może również wnioskować do sądu o uchylenie sprzecznej z prawem uchwały stowarzyszenia oraz o ukaranie go grzywną w wysokości do 5 tys. zł. Brakuje zatem sankcji o charakterze umiarkowanym, których stosowanie będzie mobilizować organizacje do poprawy działań w określonym obszarze zbiorowego zarządzania. Natomiast postulat stosowania tych samych sankcji względem niezależnych podmiotów zarządzających jest nie do przyjęcia. Są one bowiem prywatnymi przedsiębiorcami, których umocowanie do działania na rzecz uprawnionych wynika wyłącznie z czynności cywilnoprawnych. Organizacje natomiast, choć również są podmiotami prawa prywatnego, zostały wyposażone przez ustawodawcę w szereg instrumentów umożliwiających wykonywanie zbiorowego zarządzania w zakresie wykraczającym poza umocowanie cywilnoprawne – z tego powodu powinny być objęte nadzorem organu władzy publicznej wyposażonego w realne instrumenty umożliwiające wykonywanie tego nadzoru. W ocenie SFP tak rozbudowany katalog sankcji daje organowi nadzoru „dyskrecjonalną” władzę nad organizacjami, poza kontrolą sądową. Zarzut ten jest całkowicie chybiony, gdyż wszystkie sankcje przewidziane w projekcie będą nakładane w drodze decyzji administracyjnej, będą zatem podlegały kontroli sądów administracyjnych tak jak wszystkie inne tego rodzaju akty władzy państwowej. Rozbudowanie katalogu sankcji pozytywnie oceniło natomiast Stowarzyszenie Sygnał.

Odnosnie art. 92 ust. 3 projektowanej ustawy prof. J. Bleszyński zarzucił, że nadzór ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego powinien dotyczyć sfery zbiorowego zarządzania. Tymczasem od dawna jest już oczywiste i potwierdzone w orzecznictwie sądowym, że nadzór tego ministra wynikający z przepisów pr. aut. dotyczy całej działalności organizacji zbiorowego zarządzania, a nie tylko zbiorowego zarządzania. Celem omawianego przepisu jest natomiast wyłączenie z nadzoru tego ministra tych terenowych jednostek organizacyjnych organizacji zbiorowego zarządzania, które nie wykonują zbiorowego zarządzania – nadzór nad nimi będzie zatem sprawowany przez właściwego starostę zgodnie z przepisami ustawy Prawo o stowarzyszeniach.

Odnosnie art. 94 ZAiKS i ZKP zarzuciły, że art. 36 ust. 3 dyrektywy wymaga jedynie, aby środki nadzoru były stosowane względem organizacji tylko wtedy, gdy naruszają one przepisy prawa krajowego implementujące dyrektywę i dlatego stosowanie sankcji powinno być ograniczone do takich przypadków. Uwaga ta nie została uwzględniona, gdyż dyrektywa stanowi w tym zakresie jedynie minimalną harmonizację, pozostawiając państwom członkowskim pewną swobodę w określaniu instrumentów nadzoru. Uwzględniono uwagę prof. J. Bleszyńskiego oraz częściowo uwzględniono uwagi STOART i ZASP, aby doprecyzować, jakich informacji może żądać organ nadzoru. Aktualnie zatem zakres żądanych informacji musi być w wystąpieniu nadzorczym „określony”, natomiast nie ma możliwości ich precyzyjnego wyliczenia w treści przepisu – wszystkie żądane przez organ informacje muszą być „niezbędne do realizacji celów nadzoru”. Uwzględniono też uwagę prof. J. Bleszyńskiego i przewidziano obowiązek pisemnego uzasadnienia wszystkich wezwań, żądań i zaleceń, wskazującego ich „cel i zakres”. W ramach autopoprawki uzupełniono też pkt 1 i 2 o możliwość żądania „dokumentów” obok już przewidzianych „informacji”.

W art. 95 projektowanej ustawy uwzględniono uwagę ZAiKS, ZKP i prof. J. Bleszyńskiego, aby doprecyzować, że rekomendacje wydawane przez organ nadzoru na podstawie tego przepisu będą miały charakter niewiążący. Nie uwzględniono natomiast uwagi ZIPSEE, aby z przepisu usunąć wyraz „może”, tj. aby wydawanie takich rekomendacji było dla organu nadzoru obligatoryjne – przesłanki realizacji takiego obowiązku powinny być bowiem precyzyjnie wskazane. Natomiast w intencji projektodawcy rekomendacje powinny być tylko jednym z instrumentów nadzoru, możliwym do zastosowania w każdym przypadku nienależytego wykonywania zbiorowego zarządzania, ale stosownie do sytuacji. Możliwość ich zastosowania nie powinna wykluczać równoległego stosowania innych instrumentów, w szczególności o charakterze sankcyjnym.

Odnosnie art. 96 prof. J. Bleszyński zaproponował zmianę redakcji w taki sposób, aby wyraźnie wynikało, że kontrola może dotyczyć tylko działalności organizacji w zakresie zbiorowego zarządzania. Otóż jest to nieporozumienie, gdyż jak już wcześniej wyjaśniono odnosząc się do podobnych uwag tego autora, kompetencje nadzorcze ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego rozciągają się na wszystkie aspekty działalności organizacji zbiorowego zarządzania, a nie tylko działania stricte związane ze zbiorowym zarządzaniem. Redakcja omawianych przepisów stanowi zatem konsekwencję przyjętej w projekcie zasady, że ten nadzór nie dotyczy tych terenowych jednostek

organizacyjnych organizacji, które nie wykonują zbiorowego zarządzania. Nie uwzględniono też uwagi tego autora, aby przepisy ustawy o kontroli w administracji rządowej stosować do kontroli w organizacji „odpowiednio” – przepisy tej ustawy stosuje się wprost do jednostek nadzorowanych, a takimi są również organizacje zbiorowego zarządzania. Odpowiednie stosowanie tych przepisów powodowałoby szereg wątpliwości co do tego, które przepisy należy stosować, co nie powinno mieć miejsca w relacji między nadzorowanym podmiotem prywatnym a nadzorującym organem władzy publicznej.

W art. 97 nie uwzględniono uwagi prof. J. Błeszyńskiego, aby termin na opracowanie i wykonanie planu repartycji bezpośredniej (wypłaty indywidualnym uprawnionym) był „stosowny”, jak również aby przepis ten był odpowiednio powiązany z przepisami dotyczącymi prowadzenia przez organizacje poszukiwań uprawnionych i terminów wypłat. Wynikający z przepisów projektowanej ustawy obowiązek prowadzenia poszukiwań podmiotów uprawnionych celem wypłaty należnych im świadczeń nie stanowi okoliczności usprawiedliwiającej brak wypłat w terminie i uniemożliwiającej zastosowanie względem danej organizacji instrumentów nadzoru. Nie ma też potrzeby, aby sam przepis wskazywał, że termin wyznaczony przez organ nadzoru powinien być „stosowny” – z ogólnych zasad wykonywania nadzoru wynika bowiem, że wszystkie instrumenty nadzorcze powinny być stosowane tam, gdzie jest to uzasadnione i w sposób stosowny do okoliczności. Nie uwzględniono też uwagi ZIPSEE, aby w przepisie określić termin, po upływie którego organ nadzoru będzie miał obowiązek zastosować przedmiotowy instrument nadzoru – nie wydaje się zasadne, aby taki obowiązek był uzależniony wyłącznie od upływu terminu wypłaty środków – okoliczności skutkujące brakiem wypłaty mogą być rozmaite i konieczna wydaje się pewna swoboda decyzyjna w tym zakresie po stronie organu nadzoru.

Odnosnie art. 98 (obecnie art. 99) ZAiKS i ZKP podniosły, że określony w tym przepisie katalog kar i środków nadzorczych nie ma podstawy w dyrektywie, zaś stosowanie kar finansowych wobec konkretnych osób fizycznych i uprawnienie organu nadzoru do zawieszania w czynnościach tych osób narusza samorządny charakter stowarzyszeń będących organizacjami zbiorowego zarządzania oraz koliduje z prawem pracy. Podniosły też, że kary finansowe nie powinny być nakładane na organizacje, które nie dysponują funduszami własnymi, kwestionowały też wysokość tych kar, nie mających w ich ocenie odpowiednika w innych państwach UE. W rezultacie wniosły o usunięcie niemal całej tej regulacji i pozostawienie jedynie sankcji w postaci cofnięcia zezwolenia na zbiorowe zarządzanie, tj. utrzymania co do zasady aktualnego stanu prawnego w omawianym zakresie. Podobne stanowisko zajęły SFP, ZASP i SAWP. Wysokość maksymalnej kary dla organizacji zakwestionowała też IWP i SKP, podobnie jak regulację, zgodnie z którą kara ta nie może być uiszczona ze środków należnych uprawnionym w ramach repartycji indywidualnej. Przeciwno stosowaniu sankcji względem osób fizycznych opowiedzieli się też IWP, STOART i prof. J. Błeszyński. Powyższe uwagi zostały tylko częściowo uwzględnione poprzez usunięcie dotychczasowego pkt 2, który przewidywał możliwość zawieszenia w czynnościach osoby kierującej działalnością organizacji i co krytycznie ocenił również prof. J. Błeszyński. W pozostałym zakresie ww. uwagi należy uznać za niezasadne. Potrzeba rozbudowy katalogu instrumentów nadzoru została już wyjaśniona w uzasadnieniu projektu

ustawy. Kary pieniężne nakładane zarówno na organizacje jak i na tych członków ich organów, którzy odpowiadają za nieprawidłowości, są istotnym nowym elementem w zakresie uprawnień organu nadzoru i powinny być utrzymane. Ich konstrukcja została oparta na uprawnieniach Komisji Nadzoru Finansowego względem krajowych instytucji płatniczych, określonych w art. 105 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych. Pomimo szeregu oczywistych odrębności między tymi instytucjami a organizacjami zbiorowego zarządzania, trzeba mieć na uwadze fakt, że niektóre organizacje uzyskują roczne wpływy od kilkudziesięciu do nawet 300 milionów zł, z których obowiązane są rozliczyć się z podmiotami, na rzecz których działają. Wydaje się zatem, że ten wymiar finansowy zbiorowego zarządzania uzasadnia zastosowanie względem organizacji przynajmniej niektórych instrumentów nadzoru charakterystycznych dla rynku finansowego. Krytykowana przez SFP, SKP, ZAiKS i ZKP maksymalna kara finansowa dla organizacji w wysokości 1 mln zł jest niewątpliwie wysoka, jest to jednak próg maksymalny. W państwach naszego regionu maksymalne kary dla organizacji są na niższym poziomie kwotowym (Czechy – ok. 80 tys. zł., Słowacja – 50 tys. euro), jednakże biorąc pod uwagę różnice w wielkości rynków oraz fakt ogromnej dysproporcji wpływów polskich organizacji (od kilku, kilkunastu tysięcy rocznie w przypadku najmniejszych z nich do 300 mln zł w przypadku największej), różnice te nie są tak znaczne. W przypadku Węgier, które maksymalną wysokość kary określiły jako 1,5% wpływów netto organizacji z roku poprzedniego, kara przewidziana w projektowanej ustawie jest w przypadku największych organizacji kilkakrotnie niższa. Uwzględniając w części uwagę STOART ograniczono krąg odpowiedzialnych osób fizycznych do członków zarządu i komisji rewizyjnej zamiast szerszej formuły „osób kierujących działalnością organizacji”. W zdaniu wstępnym uwzględniono też propozycję prof. J. Błęszyńskiego i doprecyzowano, że środki nadzoru mogą być stosowane dopiero po „bezskutecznym” wezwaniu organizacji do usunięcia uchybień. Uwzględniając w części uwagi STOART i IAM doprecyzowano, że wszystkie środki nadzoru określone w omawianym przepisie, prócz wystąpienia do organizacji o odwołanie członka organu, będą stosowane w formie decyzji administracyjnej, co powinno ostatecznie rozwiązać podnoszone wątpliwości co do tego, czy będą podlegały procedurze odwoławczej i kontroli sądowej. Nie uwzględniono natomiast uwagi SFP, aby o stosowaniu tych środków decydował sąd. Uwzględniając zastrzeżenia SFP, SKP i prof. J. Błęszyńskiego usunięto zapis, zgodnie z którym decyzje o zastosowaniu środków nadzoru miały być natychmiast wykonalne. W ust. 6 (poprzednio ust. 7) nie uwzględniono uwag prof. J. Błęszyńskiego, który zarzucił tej regulacji brak jasności co do sposobu rozliczenia kary finansowej nałożonej na organizacje „w ramach struktury finansowo-księgowej” – przepis wskazuje jedynie, że kara pieniężna nałożona przez organ nadzoru nie może być zapłacona z tej części środków posiadanych przez organizacje, które zostały przeznaczone do repartycji indywidualnej i to niezależnie od tego, czy środki te zostały już podzielone między tych indywidualnych uprawnionych czy też jeszcze czekają na przeprowadzenie takiego podziału. Zatem to, czy omawiana kara zostanie uiszczona ze środków przeznaczonych do repartycji pośredniej (działalność o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym) czy też z funduszy własnych przeznaczonych na cele niezwiązane ze zbiorowym zarządzaniem, należy do decyzji organizacji.

Odnosnie art. 99 (obecnie art. 100) jedyną uwagę zgłosił prof. J. Bleszyński – postulując usunięcie tego przepisu jako konsekwencji postulowanego usunięcia z projektu przepisów o karach pieniężnych. Uwaga ta nie została uwzględniona, gdyż przepisy o karach pieniężnych zostały utrzymane.

Odnosnie art. 100 (obecnie art. 102) ZAiKS i ZKP wniosły o jego usunięcie jako zbędnego z uwagi na istniejącą w Kodeksie postępowania administracyjnego procedurę składania skarg i wniosków. W ocenie projektodawcy kwestionowany przepis lepiej jednak oddaje cele dyrektywy, która w art. 36 wymaga jedynie stworzenia procedury „powiadamiania” organów nadzoru o przypadkach naruszenia przepisów prawa krajowego wdrażających dyrektywę, co niekoniecznie musi przybrać formę skargi lub wniosku. Obydwie procedury, tj. procedura zawiadamiania uregulowana w omawianym przepisie oraz procedura dotycząca skarg i wniosków uregulowana w art. 221–247 Kpa powinny zatem funkcjonować równolegle. Nie uwzględniono uwagi STOART, aby krąg podmiotów uprawnionych do dokonania zawiadomienia został ograniczony do tych, które mają w tym interes prawny – dyrektywa posługuje się szerszym terminem stron „zainteresowanych”, co obejmuje nie tylko interes prawny, ale również interes faktyczny. Tak szeroko zakreślony zakres uzasadnia całkowitą rezygnację z tego kryterium i otwarcie omawianej procedury na wszystkich zainteresowanych. Nie uwzględniono uwagi prof. J. Bleszyńskiego, aby o każdym takim zawiadomieniu była informowana właściwa organizacja celem zajęcia stanowiska – wydaje się, że decyzja w tym zakresie powinna być pozostawiona organowi nadzoru. W sprawach oczywistych wymiana korespondencji z organizacją wydaje się zbędna, w sprawach bardziej skomplikowanych lub uzasadniających zastosowanie środków nadzoru będzie i tak niezbędne. Nie uwzględniono też uwagi ZZM RP, aby określić konsekwencje „fałszywych oskarżeń” – zastosowanie znajdują tutaj przepisy ogólne kodeksu cywilnego czy kodeksu karnego.

Odnosnie art. 101 (obecnie art. 103) ZAiKS i ZKP uznały za niedopuszczalne uprawnienie organu nadzoru do prowadzenia współpracy z podmiotami zagranicznymi innymi niż organy nadzoru – uwaga ta nie została uwzględniona. Co prawda dyrektywa w art. 37 przewiduje jedynie współpracę organów nadzorczych w państwach UE, to jednak nie ma powodów, aby uznać za niedopuszczalne rozszerzenie w tym zakresie kompetencji organów nadzoru. Została natomiast uwzględniona uwaga tych podmiotów dotycząca potrzeby uzupełnienia regulacji o możliwość wystąpienia przez polski organ nadzoru do właściwego organu nadzoru w innym państwie UE o udzielenie określonych informacji lub z wnioskiem o podjęcie czynności nadzorczych względem zagranicznej organizacji, zgodnie z art. 37 ust. 2 dyrektywy. Uwzględniono też uwagę IAB, aby implementować przewidziany w tym przepisie dyrektywy 3-miesięczny termin na udzielenie odpowiedzi na taki wniosek. Nie uwzględniono uwagi prof. J. Bleszyńskiego co do braku jasności odnośnie dopuszczalnego zakresu przedmiotowego porozumień o współpracy w zakresie nadzoru nad organizacjami, które zgodnie z ust. 5 (poprzednio ust. 3) krajowy organ nadzoru może zawierać ze swoimi odpowiednikami w państwach UE, w szczególności zaś co do możliwości cedowania uprawnień na zagraniczne organy nadzoru. Zmiana przepisu projektowanej ustawy jest w tym zakresie zbędna, gdyż jest oczywiste, że organ nadzoru nie może cedować własnych

uprawnień na zagraniczne podmioty. Porozumienia o współpracy, których dotyczy ten przepis, będą dotyczyły wymiany doświadczeń, informacji i danych, które mogą pomóc w wykonywaniu czynności nadzorczych, ewentualnie również wspólnych szkoleń, wizyt studyjnych itp. Wydaje się oczywiste, że ich przedmiotem nie może być cedowanie kompetencji krajowego organu nadzoru ani upoważnienie zagranicznych organów nadzoru do dokonywania czynności nadzorczych względem polskich organizacji.

XI. Rozdział 11. Cofnięcie zezwolenia i likwidacja organizacji zbiorowego zarządzania (art. 102–106 projektu z dnia 12 kwietnia 2017 r., obecnie art. 104–108)

Idea stworzenia przepisów regulujących kompleksowo kwestię likwidacji organizacji zbiorowego zarządzania oraz postępowania z przychodami praw w przypadku takiej likwidacji lub cofnięcia zezwolenia na zbiorowe zarządzanie została oceniona pozytywnie przez szereg podmiotów jako usuwająca istotną lukę prawną w dotychczas obowiązujących regulacjach (Cyfrowy Polsat, KIGEiT, IAB, Stowarzyszenie Sygnał, PIIT).

W toku konsultacji w odniesieniu do art. 103 ust. 1 projektu (obecnie art. 105 ust. 1) podnoszono, że rozwiązania polegające na złożeniu przychodów z praw do depozytu sądowego lub przekazaniu ich na Fundusz Promocji Kultury winny być usunięte z projektu (ZAiKS, prof. J. Błeszyński i STOART) jako wykorzystujące instytucje prawne źle działające w praktyce (depozyt sądowy). Wskazywano ponadto, że zaprojektowane przepisy nie regulują kwestii ewentualnych roszczeń uprawnionych, które mogliby oni zgłosić już po rozdysponowaniu przychodów z praw we wskazany powyżej sposób. Uwagi te zostały częściowo uwzględnione przez wskazanie, że tego rodzaju sposób rozdysponowania przychodów z praw może być nakazany w decyzji ministra dopiero po upływie określonego w niej czasu na wypłatę przychodów z praw przez organizację podlegającą likwidacji lub której cofnięto zezwolenie na zbiorowe zarządzanie. W ten sposób oba sposoby rozdysponowania przychodów z praw (depozyt sądowy oraz przekazanie środków na Fundusz Promocji Kultury) zyskały charakter subsydiarny wobec preferowanego sposobu określonego w ust. 1 pkt 1. Jednocześnie powyższe uwagi abstrahują od faktu, że przepis reguluje kwestię przychodów z praw podmiotu, któremu cofnięto zezwolenia w trybie sankcyjnym w związku z naruszaniem zasad wykonywania zbiorowego zarządzania lub który z różnych przyczyn (w tym samorozwiązania) może podlegać likwidacji. Niecelowe jest w tej sytuacji – poza okres określony w decyzji ministra na dokonanie wypłaty przychodów z praw – przetrzymywanie środków przez taki podmiot, np. aż do upływu okresu przedawnienia potencjalnych roszczeń. Trudno również spodziewać się, by był on zainteresowany poszukiwaniem potencjalnych uprawnionych. Sugerowane przez wnioskodawców rozwiązanie skutkowałoby utrzymywaniem w obiegu prawnym – z ograniczonym zakresem uprawnień – podmiotu, który nie powinien lub wręcz sam nie chce się w nim znajdować. Dodatkowo warto zwrócić uwagę, że przekazanie przychodów z praw na Fundusz Promocji Kultury dotyczyć może wyłącznie środków niepodzielonych, a więc nieprzypisanych lub wręcz niemożliwych do przypisania do konkretnych uprawnionych. Nie wiadomo więc, w jaki sposób ewentualny likwidowana czy pozbawiona zezwolenia organizacja zbiorowego zarządzania miałaby nimi – zgodnie z prawem – dysponować, skoro nie udało jej się to w toku jej dotychczasowej działalności.

W przypadku art. 104 ust. 2 projektu (obecnie art. 106 pkt 2) wskazano na potrzebę doprecyzowania, jakich roszczeń dotyczyć winno ich zgłoszenie (prof. J. Błeszyński). Uwagę uwzględniono przez wskazanie, że chodzi o roszczenia dotyczące przychodów z praw.

W przypadku art. 105 projektu (obecnie art. 107) wskazano, że konieczne jest zawężenie zakresu solidarnej odpowiedzialności członków zarządu stowarzyszenia, któremu cofnięto zezwolenie na zbiorowe zarządzanie, za wypłatę przychodów z praw i powiązanie jej z przesłanką winy (ZAIKS, prof. J. Błeszyński, ZAKR i ZKP). Uwaga to zastała uwzględniona.

W przypadku art. 106 projektu (obecnie art. 108) podkreślono, że przepis wymaga przerehabrowania i określenia, w jaki sposób winna przebiegać procedura cofnięcia zezwolenia w przypadku samorozwiązania organizacji zbiorowego zarządzania (IWP, SKP). Ponadto wskazano, że konieczne jest powiązanie treści tego przepisu, a w konsekwencji procedury likwidacji organizacji zbiorowego zarządzania z realizacją obowiązków wynikających z decyzji, o której mowa w art. 103 ust. 1, a obecnie 105 ust. 1 projektu (prof. J. Błeszyński). Uwagi te zostały uwzględnione.

XII. Rozdział 12 (obecnie rozdział 13). Ochrona danych osobowych (art. 107 projektu z dnia 12 kwietnia 2017 r., obecnie art. 115)

Wskazano na potrzebę wyjaśnienia wątpliwości wynikających z treści art. 107 ust. 3 projektu, wynikających z niedozwolonego łączenia funkcji administratora danych oraz podmiotu przetwarzającego (IAB, FCC, PRCH, ZAIKS, ZKP i SAIW CP). W konsekwencji zdecydowano się na wykreślenie tego ustępu, przyjmując przy tym, że nie jest konieczne ustawowe zagwarantowanie prawa do powierzania przetwarzania danych osobowych jako sytuacja mało prawdopodobna w praktyce działania organu nadzoru czy organizacji zbiorowego zarządzania. W przypadku jej zaistnienia ewentualna podstawa do tego typu aktywności będzie wynikiem umowy, której elementem winny być kwestie dotyczące przetwarzania danych osobowych.

W odniesieniu do art. 107 ust. 4–7 projektu w toku konsultacji zgłoszono uwagi dotyczące możliwości wyłączenia w przypadku organizacji zbiorowego zarządzania stosowania niektórych przepisów rozporządzenia 2016/679 o ochronie danych osobowych (dalej jako „rozporządzenie RODO”) ze względu na potrzebę minimalizacji kosztów zbiorowego zarządzania. Wskazano, że wyłączenia tego rodzaju są możliwe, o ile wynikają z jednej z przesłanek określonych w art. 23 rozporządzenia RODO. Przyjęte rozwiązanie uznano za nadmierne i nieznajdujące uzasadnienia przynajmniej w stosunku do organizacji zbiorowego zarządzania (Stowarzyszenie Sygnał, IAB, FCC i PRCH).

Na potrzebę utrzymania tych wyłączeń, których brak może skutkować istotnym wzrostem kosztów wykonywania zbiorowego zarządzania, obciążających finalnie uprawnionych, zwróciły uwagę ZAIKS i ZKP. W związku ze stanowiskiem wyrażonym przez szereg podmiotów w toku uzgodnień międzyresortowych oraz zakresem możliwych wyłączeń wynikających z treści art. 23 rozporządzenia RODO, regulacje te w wypadku organizacji zbiorowego zarządzania zostały usunięte z projektu.

Uwagi Stowarzyszenia Sygnał, IAB, FCC i PRCH zostały uwzględnione w celu zapewnienia zgodności projektowanej ustawy z rozporządzeniem RODO. W przypadku organu nadzoru wyłączenie zostało utrzymane na podstawie art. 23 ust. 1 pkt h rozporządzenia RODO w zakresie i z ograniczeniami, jakie zostały zaproponowane przez ministra właściwego ds. cyfryzacji – organ administracji publicznej odpowiedzialny za wdrożenie rozporządzenia RODO do polskiego porządku prawnego. W treści projektu posłużono się więc rozwiązaniami zbieżnymi z zawartymi w przygotowanym przez tego ministra projekcie ustawy zawierającej przepisy wprowadzające RODO, który aktualnie poddawany jest konsultacjom publicznym i nowelizuje szereg innych ustaw, w tym m.in. pr. aut. W ten sposób zapewniona zostanie spójność regulacji zawartej w projekcie ustawy o zbiorowym zarządzaniu z horyzontalnymi rozwiązaniami wypracowanymi dla różnych sektorów.

W toku konsultacji podniesiono, iż możliwość pobierania opłat w wysokości odpowiadającej kosztom udzielenia informacji o danych osobowych lub prowadzenia komunikacji z osobami, których te dane dotyczą, jest w rozporządzeniu RODO ściśle limitowana i powinna być oceniana w indywidualnych przypadkach. Stowarzyszenie Sygnał i FCC zwróciły uwagę, że projekt ustawy formułuje takie uprawnienie jako mające charakter generalny, oderwane od indywidualnej oceny i w szerszym zakresie niż prawodawstwo unijne. Uwaga ta nie została uwzględniona – podobne rozwiązanie zawiera w wielu przypadkach przywołany już projekt przepisów wprowadzających RODO.

Zwrócono także uwagę na wyłączenie możliwości stosowania sankcji za naruszenie postanowień rozporządzenia RODO zarówno wobec organizacji zbiorowego zarządzania, jak i nadzorującego je ministra, podkreślając, że takie rozwiązanie uniemożliwi egzekwowanie obowiązków wynikających z tego rozporządzenia. Postulowano więc rezygnację z powyższego rozwiązania (Stowarzyszenie Sygnał, IAB, FCC, Cyfrowy Polsat, KIGEiT, ZPPM i PIIT). Uwaga ta została uwzględniona, a ust. 7 omawianego artykułu wykreślono z projektu – kwestie dotyczące kar pieniężnych mają być uregulowane kompleksowo w akcie ustawowym o charakterze horyzontalnym, który jest przygotowany przez ministra właściwego ds. cyfryzacji.

Ponadto dodano dwa nowe ustępy, tj. art. 115 ust. 3 stanowiący w szczególności podstawę prawną przetwarzania przez ozz wymienionych w nim danych osobowych uprawnionych w celu dokonania podziału i wypłaty przychodów z praw oraz art. 115 ust. 4 stanowiący podstawę prawną przetwarzania przez ozz wymienionych w nim danych osobowych uprawnionych w celu zawarcia i wykonania umowy o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, a także poboru wynagrodzeń za takie korzystanie.

XIII. Rozdział 13 (obecnie rozdział 14). Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe (art. 108–120 projektu z dnia 12 kwietnia 2017 r., obecnie art. 117–133)

W toku konsultacji w odniesieniu do art. 108 projektu (obecnie art. 117), zmieniającego w koniecznym zakresie pr. aut., zgłoszono szereg uwag odnoszących się różnych aspektów projektowanego dostosowania.

Pierwsza grupa uwag dotyczyła projektowanej treści art. 21 ust. 1 pr. aut., w szczególności wprowadzenia do niego pojęcia „niedramatycznego utworu muzycznego” (ZPPM, UJ, Stowarzyszenie Sygnał i STOART). Ostatecznie rezygnowano z wprowadzania w treści art. 21 ust. 1 pr. aut. tej kategorii, uznając za słuszne argumenty wskazujące na brak wystarczającej precyzji takiego sformułowania, który może skutkować wątpliwościami interpretacyjnymi w toku praktyki jego stosowania. Ich skutki mogą być o tyle istotne, że wyznaczają granice obowiązkowego zbiorowego pośrednictwa organizacji zbiorowego zarządzania w przypadku pola eksploatacji „nadawanie”.

Odrzucono przy tym uwagę zmierzającą do zmiany zakresu obowiązkowego zbiorowego pośrednictwa organizacji zarówno poprzez jego poszerzenie (ZAiKS i ZKP) jak i zawężenie (PIIT), uznając, że praktyka stosowania tego przepisu ugruntowała się na tyle, że co do zasady jego zakres nie budzi wątpliwości innych niż czysto doktrynalne, a jego zmiana – bez względu na przyjęty kierunek – mogłaby prowadzić wyłącznie do podważenia wiążących relacji umownych.

Uwzględniono uwagi ZPPM, TVP i UJ zmierzające do poszerzenia zakresu stosowania projektowanego art. 21² pr. aut (możliwości nabycia praw do nadawania i internetowej eksploatacji własnych audycji archiwalnych przez nadawców radiowych i telewizyjnych za pośrednictwem organizacji zbiorowego zarządzania) na audycje, które powstały między pierwotnie proponowaną datą wejścia 24 maja 1994 r. (tj. datą wejścia w życie pr. aut.), a 1 stycznia 2003 r. (gdy po raz pierwszy uregulowano w nim tzw. „internetowe” pole eksploatacji – publiczne udostępnianie utworów w taki sposób, aby każdy mógł mieć do nich dostęp w miejscu i czasie przez siebie wybranym). W ten sposób stworzono nadawcom radiowym i telewizyjnym – bez względu na ich charakter – pełną możliwość legalnej eksploatacji audycji archiwalnych, dzięki uzyskaniu stosownej licencji od organizacji zbiorowego zarządzania. W przypadku tego przepisu odrzucono uwagę zmierzającą do wykreślenia słowa „własne” poprzedzającego pojęcie „audycje archiwalne” (NDAP). Wbrew twierdzeniom wnioskodawcy nie budzi wątpliwości w świetle zbliżonych regulacji prawnych w wielu państwach europejskich, że prawo do eksploatacji audycji archiwalnych – nawet jeśli zostały (jak w przypadku nadawców publicznych) wytworzone przez ich poprzedników prawnych – winno przysługiwać nadawcom. Samo pojęcie „własne” doprecyzowuje zaś zakres przedmiotowy przepisu, a tym samym wyznacza – co jest istotne z punktu widzenia pewności prawnej obrotu – granice obowiązkowego zbiorowego pośrednictwa w tym wypadku.

W pozostałym zakresie, zgodnie z postulatami prof. J. Błeszyńskiego, doprecyzowano treść art. 21³ projektu poprzez dostosowanie jego brzmienia do innych przepisów dotyczących obowiązkowego zbiorowego pośrednictwa zawartych w tym samym rozdziale pr. aut. W tym celu wykreślono odwołanie do przepisów o dozwolonym użytku jako drugiej – obok odrębnej umowy – podstawy do korzystania z utworów na polu eksploatacji „odtworzenie” poza umową zawartą za pośrednictwem organizacji zbiorowego zarządzania. Zmiana ma charakter legislacyjny i nie oznacza to oczywiście, że stosowanie przepisów o dozwolonym użytku w tym wypadku zostało w jakiś sposób ograniczone. Z tych samych względów – zachowania spójności nowelizowanej regulacji – odrzucono uwagi prof. J. Błeszyńskiego,

ZAiKS i ZKP zmierzające do doprecyzowania pojęcia „odrębna umowa”, które nie budzi wątpliwości na gruncie innych przepisów zawartych w tym rozdziale pr. aut.

Przepisy dotyczące tzw. rozszerzonego zbiorowego licencjonowania zawarte w projektowanych art. 68¹–68⁴ pr. aut. (w wersji będącej przedmiotem konsultacji publicznych) uzyskały aprobatę Cyfrowego Polsatu, IWP, KIGEiT, PIIT, REPROPOL, Stowarzyszenia Sygnał, TVP, IAB i ZZPM. Mając jednak na uwadze stanowiska wyrażone przez prof. J. Błęszyńskiego, UJ, ZAiKS i ZKP, projektowaną regulację dotyczącą rozszerzonych licencji (przeniesioną w nowej wersji projektu do art. 5) ograniczono do przypadków obowiązkowego zbiorowego zarządu, rezygnując tym samym z przyznania organizacjom dodatkowych uprawnień w tym zakresie. Wyrażono bowiem szereg zastrzeżeń co do wskazywania rodzajów użytku, które mogą być objęte takimi licencjami, w akcie prawnym rangi rozporządzenia. Podnoszono również zarzut braku spójności pomiędzy projektowanymi przepisami a zasadami udzielania takich licencji na korzystanie z utworów niedostępnych w obrocie handlowym, zawartych w obecnie obowiązujących art. 35¹⁰–35¹² pr. aut. Nie przyjęto tym samym zaproponowanego przez SAWP objęcia rozszerzonym licencjonowaniem całego obszaru zezwolenia na zbiorowe zarządzanie. Taka konstrukcja byłaby niezgodna z prawem międzynarodowym, w szczególności z Konwencją berneńską. Rodziłaby także wątpliwości co do zgodności z prawem europejskim, biorąc pod uwagę stanowisko zajęte przez TSUE w wyroku ws. *Souliez i Doke*. Równocześnie nie można zaakceptować tezy prof. J. Błęszyńskiego, iż przepisy o obowiązkowym pośrednictwie organizacji stanowiły wystarczającą podstawę do zawierania umów z rozszerzonym skutkiem. Dyrektywa CRM wymaga ustanowienia wyraźnej podstawy zarządzania prawami, nie może ona więc wynikać wyłącznie z doktryny prawa autorskiego, tym bardziej niejednolitej.

Przyjęte w kolejnej wersji projektu podejście nie oznacza jednak, że mechanizmy rozszerzonych licencji (poza obowiązkowym zbiorowym zarządem) nie będą w polskim prawie autorskim rozwijane. Należy bowiem wziąć pod uwagę toczące się równoległe prace nad dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie praw autorskich na jednolitym rynku cyfrowym, której projekt przewiduje m.in. harmonizację zasad udzielania licencji na korzystanie z utworów niedostępnych w obrocie handlowym. Pozwolą one na korzystanie z tych utworów w dużo szerszym zakresie niż obecne przepisy pr. aut., dzięki czemu – po uchwaleniu ww. dyrektywy i wdrożeniu jej przepisów do prawa krajowego – osiągnięty zostanie cel zbliżony do zakładanego w pierwotnym projekcie będącym przedmiotem konsultacji. Równocześnie wyeliminowane zostaną wyrażone przez UJ obawy o potencjalną niezgodność przepisów o rozszerzonych licencjach z orzeczeniem TSUE ws. *Souliez i Doke*, skoro podstawa do ich wprowadzenia zostanie zawarta w prawie europejskim.

Natomiast PSNK słusznie zwróciło uwagę na pominięcie kwestii reprezentowania niepowierzonych praw w przypadku wykonywania prawa do wynagrodzenia za pośrednictwem organizacji zbiorowego zarządzania (np. na podstawie art. 70 ust. 3 pr. aut.), co zostało skorygowane w nowej wersji projektu.

W związku z ograniczeniem zakresu przepisów dotyczących rozszerzonego zbiorowego zarządzania zrezygnowano z określania skutku złożenia przez niereprezentowanego twórcę

oświadczenia o samodzielnym zarządzaniu swoimi prawami (art. 68² pr. aut. w pierwotnym projekcie). Przepis ten był bowiem zaprojektowany wyłącznie na potrzeby wykonywania przez uprawnionego *opt-out* w zakresie nieobjętym obowiązkowym pośrednictwem organizacji. W przypadkach takiego pośrednictwa zakres dopuszczalności i zasady wykonywania *opt-out* są regulowane we wprowadzających je przepisach pr. aut. Tym samym uwagi prof. J. Błęszyńskiego, SAWP, ZAiKS, TVP i ZKP dotyczące tego przepisu stały się bezprzedmiotowe.

Z kolei PIRC zarzuca projektodawcy, iż przepisy o rozszerzonym skutku umowy zawieranej w ramach obowiązkowego zbiorowego zarządu nie uwzględniają dyrektywy 93/83/EWG. PIRC, powołując się na art. 3 i 9 tej dyrektywy, domaga się w szczególności wyłączenia rozszerzonego skutku wobec praw do filmów oraz umożliwienia niereprezentowanemu uprawnionemu wyboru organizacji zbiorowego zarządzania. Zgłaszający uwagę nie wziął jednak pod uwagę, że w polskiej ustawie obowiązkowy zbiorowy zarząd na polu eksploatacji nadawanie dotyczy wyłącznie drobnych (niedramatycznych) utworów muzycznych, słownych i słowno-muzycznych (art. 21 pr. aut.), a nie utworów audiowizualnych jako całości. Podobny będzie zakres obowiązkowego pośrednictwa w nowo wprowadzanym przepisie dotyczącym nadawania audycji archiwalnych (projektowany art. 21² pr. aut.). Ma on bowiem umożliwić uzupełniające nabywanie praw niezbędnych do nadawania własnych audycji archiwalnych nadawcy, a więc utworów starszych, wobec których jest on uprawniony do wykonywania praw producenckich (skoro są to jego „własne” audycje), ale przez brak części praw wkładowych, np. później powstałych praw pokrewnych, ich eksploatacja nie jest już możliwa. Natomiast prawo do dodatkowego wynagrodzenia przysługujące współtwórcom i artystom wykonawcom tych utworów (art. 70 ust. 2¹ pr. aut.) nie ma charakteru zakazowego, nie jest więc objęte regulacją art. 3 ww. dyrektywy. Z kolei możliwość wyboru przez uprawnionego reprezentującej go organizacji będzie realizowana poprzez swobodę zawarcia z wybraną organizacją umowy o zbiorowe zarządzanie.

W przypadku art. 110 (obecnie art. 119) projektu odrzucono uwagi ZAiKS, ZKP i STL zmierzające do obniżenia wysokości opłaty skarbowej za udzielenie zezwolenia na wykonywanie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi. Organizacja zbiorowego zarządzania ma za zadanie prowadzić wyspecjalizowaną działalność – polegającą przede wszystkim na zarządzaniu prawami osób trzecich oraz poborze i wypłacie środków pieniężnych należących do takich osób. Tego rodzaju działalność wymaga określonego poziomu przygotowania organizacyjnego i nakładów finansowych. Jeśli problemem dla wnioskodawcy ubiegającego się o uzyskanie zezwolenia na jej prowadzenie jest wysokość opłaty skarbowej, która – w świetle innych opłat pobieranych od podmiotów ubiegających się o zezwolenia na prowadzenie działalności polegającej na zarządzaniu cudzymi aktywami – nie jest nadmierna, być może zasadne jest rozważenie przez taki podmiot, czy jest w ogóle przygotowany do wykonywania zbiorowego zarządzania, zanim złoży stosowny wniosek.

W przypadku art. 111 (obecnie art. 119) projektu odrzucono uwagę WZPL zmierzającą do wykreślenia tego przepisu. Zmiana przepisów dotyczących udzielania zezwoleń, w tym kryteriów ustawowych stosowanych w tym względzie, wymaga umorzenia dotychczas

prowadzonych postępowań administracyjnych w przedmiocie udzielenia, zmiany lub cofnięcia zezwolenia. Umorzeniu nie podlegają natomiast – co jasno wynika z przepisu – postępowania sędow-administracyjne. Decyzja ministra w przypadku opisanym przez wnioskodawcę będzie więc podlegała kontroli sądów administracyjnych, które w analogicznej sprawie wydały w obu instancjach wyrok potwierdzający prawidłowość działania organu nadzoru.

W przypadku art. 112 (obecnie art. 122) projektu odrzucono uwagi STL, ZAiKS, ZKP i prof. J. Błeszyńskiego postulujące rezygnację z przeglądu zezwoleń udzielonych organizacjom jako całkowicie sprzeczne z celem projektu w tym względzie (szczegółowo cel tej procedury opisuje uzasadnienie do projektu). Usunięcie tych przepisów oznaczałoby pozostawienie w obrocie prawnym w niezmiennym kształcie wszystkich dotychczasowych zezwoleń mimo oczywistych, bardzo negatywnych skutków takiej decyzji dla pewności obrotu prawnego i sprawnego funkcjonowania całego systemu zbiorowego zarządzania w sytuacji, gdy zezwolenie wyznacza dozwolony zakres działania organizacji. Negatywne skutki nieprecyzyjnego ukształtowania zezwoleń organizacji są obserwowane w praktyce obrotu na co dzień i z pewnością są wnioskodawcom doskonale znane.

Jednocześnie uwzględniono natomiast uwagi zmierzające do zmiany sposobu wszczęcia procedury przeglądowej (STOART, ZASP, KOPIPOL, SKP i SFP). Zdecydowano się na procedurę, która będzie inicjowana z urzędu przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, zamiast procedury inicjowanej na wniosek organizacji z sankcją w postaci wygaśnięcia zezwolenia w przypadku niezłożenia stosownego wniosku w terminie. Powyższa zmiana sprawia, że przestały być aktualne uwagi postulujące wydłużenie terminu na zgłoszenie wniosku o zmianę zezwolenia (IWP, SKP, ZPAF, ZPAP, ZASP, ZAiKS i ZKP) oraz wskazujące na konieczność doprecyzowania, jakie dokumenty winny być dołączone do wniosku (IWP, SKP, ZAiKS, ZKP i SFP). Uwzględniono także uwagę wskazującą na nieprecyzyjność posługiwania się w przepisie kryterium „nieznacznej liczby umów” (ZASP, KOPIPOL, SFP, ZPAP, ZPAF i prof. J. Błeszyński). Przesłanka w tym zakresie została zmieniona. Posłużono się lepiej oddającym intencję projektodawcy odwołaniem do niewielkiej skali dotychczasowej działalności, którą organ nadzoru będzie miał obowiązek doprecyzować w toku postępowania dowodowego. Wyjaśnienia przy tym wymaga, że kryteria sformułowane w treści projektowanego przepisu nie są dowolne, ale zmierzają do ukształtowania zakresu zezwoleń organizacji w sposób pozwalający na wyeliminowanie przypadków, w których niektóre zezwolenia nawet od 20 lat nie są faktycznie wykonywane, nie mogą być faktycznie wykonywane (np. ze względu na obiektywną niemożność zbiorowego zarządzania określonym rodzajem repertuaru na niektórych polach eksploatacji) lub posługują się nieaktualną terminologią. Trudno podzielić przy tym opinię prof. J. Błeszyńskiego co do zgodności takiego rozwiązania z Konstytucją, w pierwszej kolejności w kontekście ochrony praw nabytych, prawa do zrzeszania się oraz zasady proporcjonalności. Oczywistym jest, że procedura przeglądowa nie ma żadnego związku z prawem do zrzeszania się czy zasadą proporcjonalności. W pierwszym wypadku nie odnosi się ona w ogóle do możliwości zrzeszania się w stowarzyszeniach, ale do zakresu zezwoleń takich stowarzyszeń na wykonywanie szczególnego typu działalności – zbiorowego

zarządzania. W istocie projekt, wskazując, że preferowaną przez ustawodawcę formą, w której ta działalność może być wykonywana jest stowarzyszenie, taką zasadę wręcz w praktyce umacnia. Co więcej szereg rozwiązań szczegółowych dotyczących uprawnień organów organizacji sprawia, że zasada ta zaczyna nabierać wymiaru realnego w codziennym funkcjonowaniu zrzeszających się uprawnionych i przestaje być traktowana jest jako publicystyczny listek figowy na potrzeby prowadzonych polemik czy konsultacji. W drugim wypadku ocena zasady proporcjonalności projektowanych rozwiązań winna być dokonywana w kontekście innych zasad konstytucyjnie chronionych, konkretnego rozwiązania prawnego zastosowanego w projekcie i uzasadnienia dla ingerencji legislacyjnej w tym względzie. Podobnie Trybunał Konstytucyjny od wielu lat dokonuje oceny odstępiania od zasady ochrony praw nabytych, uznając je za dopuszczalne w szczególnych okolicznościach, gdy przemawia za tym inna zasada prawno-konstytucyjna oraz w wypadku, gdy wymaga tego ważny interes społeczny, gospodarczy lub ekonomiczny państwa, tak jak prawidłowe funkcjonowanie systemu zbiorowego zarządzania. W analizowanym przypadku można wspomnieć także o związku projektowanego rozwiązania z przynajmniej kilkoma innymi zasadami konstytucyjnymi, które sprawiają, że traktowanie ochrony praw nabytych jako wartości absolutnej nie znajduje w tym wypadku żadnego uzasadnienia.

Odrzucone zostały uwagi zmierzające do zmiany kryterium ustalania „reprezentatywności” w ramach procedury dostosowawczej (prof. J. Błeszyński), uwzględniono natomiast postulat odejścia od nadania decyzji zmieniającej zezwolenie rygoru natychmiastowej wykonalności (prof. J. Błeszyński i SFP). W pierwszym wypadku uwagi zostały odrzucone ze względów szczegółowo opisanych w części raportu odnoszącej się art. 10 projektu, w którym kryterium „reprezentatywności” użyte jest po raz pierwszy. W drugim wypadku, z uwagi na ograniczenie zakresu postępowania przeglądowego, uchylenie rygoru natychmiastowej wykonalności nie będzie prowadzić do negatywnych skutków dla funkcjonowania całego systemu zbiorowego zarządzania. W przypadku procedury stwierdzania reprezentatywności uwzględniono natomiast propozycję, by było to co do zasady dokonywane w treści odrębnej decyzji administracyjnej niż zezwolenie (SFP).

W przypadku art. 113 i 114 (obecnie art. 123 i 125) projektu, kształtujących reguły dostosowania się organizacji do stanu prawnego zmienianego projektowaną ustawą, odrzucone zostały uwagi ZAiKS, ZKP i prof. J. Błeszyńskiego, których uwzględnienie skutkowałoby rozłożeniem tego procesu na okres przynajmniej kilku lat. Tak należy ocenić propozycje zmierzające do chronologicznego uporządkowania koniecznych czynności dostosowawczych wg schematu: uchwalenie zmian statutu, po prawomocnym wpisaniu do rejestru zmienionego statutu – zwołanie walnego zebrania, przeprowadzenie wyborów władz i uchwalenie strategii działania, następnie złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia, a na końcu – po uzyskaniu zezwolenia – dostosowanie wszystkich umów wiążących organizację do nowego stanu prawnego. Przynajmniej na dwóch z zaproponowanych etapów możliwe jest kwestionowanie, także przed sądem, dokonywanych czynności: np. zmian statutu czy decyzji administracyjnej udzielającej zezwolenia. Oznacza to możliwość przynajmniej kilkuletniego okresu sporów sądowych w tym względzie. Z perspektywy Rządu RP, odpowiedzialnego za efektywną, a nie pozorną implementację przepisów prawa europejskiego, taka sytuacja

oznacza przynajmniej kilkuletni stan niezgodności praktyki działania polskich organizacji z tym prawem, z wszystkimi (także finansowymi) konsekwencjami niewdrożenia prawa unijnego, które obciążają państwo członkowskie. Tego rodzaju propozycja nie została zresztą sformułowana w żadnym innym państwie członkowskim UE. Trudno ją potraktować jako poważną, przemyślaną i złożoną w interesie organizacji i uprawnionych, gdyż naraża te podmioty i cały system zbiorowego zarządzania na długi okres prawnej niepewności. Warto przypomnieć, że dyrektywa CRM była negocjowana – co było z zainteresowaniem śledzone przez wnioskodawców – od 2012 r., a termin jej wdrożenia upłynął w 2016 r. Organizacje miały więc kilka lat na przemyślenie, jak chcą ukształtować swoje regulacje wewnętrzne w świetle zaproponowanych rozwiązań europejskich. Nie są one – wbrew kilkakrotnie przywołanym opiniom – również stowarzyszeniami działającymi na podobną skalę i w podobnym zakresie, jak stowarzyszenia, których działalność reguluje wyłącznie ustawa Prawo o stowarzyszeniach. Korzystają z wielu ustawowych przywilejów związanych ze zbiorowym zarządzaniem i administrują cudzymi prawami i pieniędzmi, co wymaga pewnego stopnia profesjonalizmu i należytej staranności. Trudno w świetle powyższego uznać terminy zaproponowane w przepisach przejściowych projektu za zbyt krótkie na dostosowanie się do nowej regulacji.

Z tych samych względów nieuwzględnione zostały sugestie wyrażone przez STOART, ZAiKS, ZKP, SFP, STL, ZPAP, ZPAF i ZASP zmierzające do wydłużenia terminów na przyjęcie nowych statutów organizacji do 12 miesięcy od wejścia w życie ustawy – art. 113 ust. 1 (obecnie art. 123 ust. 1) projektu. Wychodząc przy tym naprzeciw uwagom, że zakończenie procedury rejestracji statutu w terminie 6 miesięcy może być nierealne i organizacje nie mają na to w zasadzie żadnego wpływu, doprecyzowano treść omawianego przepisy przez wskazanie, że w tym terminie organizacja ma obowiązek zawiadomić sąd rejestrowy o zmianie statutu dostosowującej go do wymagań niniejszej ustawy. Tego rodzaju zawiadomienie uruchamia procedurę rejestracyjną.

Przestały być aktualne uwagi ZASP odwołujące się do konieczności powiązania regulacji dotyczących dostosowania statutów z procedurą przeglądu zezwoleń. Procedura ta będzie inicjowana z urzędu, a nie na wniosek organizacji, dzięki czemu będą mogły więcej energii poświęcić dostosowaniu się do nowej regulacji. Tytułem wyjaśnienia wątpliwości wnioskodawcy, które dotyczą możliwości zakwestionowania przez sądy rejestrowe, że zmiany statutowej struktury władz stowarzyszenia nie są związane z jednoczesnym wyborem władz według nowych reguł, należy także wskazać, że projektowana regulacja ustanawia szczególną normę przejściową w tym względzie w stosunku do ustawy Prawo o stowarzyszeniach. Jest ona zawarta w treści art. 113 (obecnie art. 123), ma charakter epizodyczny i została ukształtowana tak by umożliwić organizacjom przygotowanie wyborów nowych władz według nowych reguł oraz stworzenie projektów dokumentów wewnętrznych istotnych dla ich funkcjonowania w obszarze zbiorowego zarządzania.

Odrzucona została uwaga zgłoszona przez ZPAP i ZPAF do treści art. 113 ust. 2 (obecnie art. 123 ust. 2) projektu, zgodnie z którą zasadne wydaje się doprecyzowanie tego przepisu poprzez wskazanie, iż w istocie nie chodzi o powołanie nowych członków wymienionych organów w miejsce dotychczasowych, a jedynie potwierdzenie ciągłości mandatu tych

ostatnich niezależnie od innych istotnych zmian statutu stowarzyszenia. Uwaga ta jest sprzeczna z celem regulacji – określenie nowych zasad wyboru władz organizacji oznacza konieczność przeprowadzenia procedury wyborczej według nowych reguł. Nic oczywiście nie stoi na przeszkodzie, oczywiście o ile taka będzie wola członków albo delegatów, by według nowych reguł wybrano te same osoby, które dotychczas pełniły w organizacji określone funkcje.

Na pewnym nieporozumieniu zdają się polegać uwagi ZAiKS i ZKP wskazujące, że ze względu na uchylenie przepisów pr. aut., w tym art. 107 dotyczącego trybu wskazywania przez Komisję Prawa Autorskiego „organizacji właściwej”, brak będzie podstawy prawnej, poza instytucją *negotiorum gestio*, do działania organizacji na rzecz uprawnionych niereprezentowanych przez żadną z nich. Po pierwsze, podstawę taką stanowić będzie „reprezentatywność” wynikająca z ustawy na podstawie art. 10 ust. 1 projektu – przecież nadal obowiązywać będą dotychczasowe zezwolenia organizacji. W zakresie, w jakim zakresy zezwoleń się krzyżują konieczne będzie wydanie stosownej decyzji administracyjnej. Po drugie, powołanie się na instytucję *negotiorum gestio* przez organizację niereprezentatywną będzie – jak już wcześniej wspomniano – uznane za naruszenie przepisów o zbiorowym zarządzaniu prawami niepowierzonymi żadnej organizacji. Po trzecie wreszcie, art. 107 pr. aut. rozstrzygał przypadki jednostkowe, a nie ustanawiał zasadę czy podstawę prawną działania na rzecz uprawnionych niereprezentowanych przez żadną organizację.

Odrzucone zostały sugestie ZIPSEE zmierzające do stworzenia sankcji wygaśnięcia zezwolenia w przypadku niezrealizowania przez organizację w terminie obowiązków dostosowawczych do nowej regulacji. W tym wypadku znajdą zastosowanie przepisy o nadzorze zawarte w rozdziale 10 projektu – nie istnieje więc potrzeba tworzenia specyficznej sankcji, szczególnie o tak daleko idącym skutku.

W przypadku art. 114 (obecnie art. 125) projektu odrzucone zostały uwagi SFP, ZPAP, ZPAF i ZASP zmierzające do wydłużenia okresu dostosowania warunków zawierania i wypowiedzania umów, na mocy których organizacja wykonuje zbiorowe zarządzanie z sześciu do dwunastu miesięcy. Dyrektywa CRM nakłada obowiązek poinformowania o zmianach umów o zbiorowe zarządzanie w ciągu 6 miesięcy od terminu jej implementacji (art. 6 ust. 8 *in fine*), natomiast samo wprowadzenie zmian w umowie w zakresie dostosowującym ją do ustawy nie wymaga wcześniejszych zmian statutowych.

W przypadku art. 116 (obecnie art. 128) projektu uwzględniono uwagi ZAiKS, ZKP i SFP zmierzające do doprecyzowania brzmienia przepisu w sposób służący realizacji celu uzewnętrznionego w treści uzasadnienia, czyli pilnej potrzeby uporządkowania rynku zbiorowego zarządzania na polach eksploatacji reemitowanie i odtwarzanie, które dotyczą bezpośrednio wielu, często drobnych uczestników obrotu prawno-autorskiego. Toczące się do wielu lat spory w zakresie stawek wynagrodzeń na tych polach obciążają także przedsiębiorców, o czym wielokrotnie informowali oni bezpośrednio i za pośrednictwem zrzeszających ich izb gospodarczych także ministra właściwego ds. kultury. W świetle powyższego uwagi PIKE zmierzające do rozpoczęcia całej zaawansowanej obecnie procedury ustalenia tabel wynagrodzeń na polu eksploatacji „reemisja” od początku budzą co najmniej

zdziwienie. Jest ono tym większe, że uwagi te pochodzą od podmiotu, które od lat podnosi jako istotny problem niepewności prawnej reprezentowanych przez siebie przedsiębiorców w relacjach z organizacjami zbiorowego zarządzania, która wynika przede wszystkim z braku porządkującej relacje rynkowe wiążącej stawki wynagrodzeń. Z tych względów uwagi PIKE do treści art. 116 ust. 3 (obecnie art. 128 ust. 3) projektu zostały odrzucone.

W przypadku art. 117 (obecnie art. 129) projektu odrzucono uwagi ZPAP, SAWP i prof. J. Błęszyńskiego zmierzające do utrzymania w obrocie prawnym tabel wynagrodzeń przyjętych jeszcze na gruncie przepisów uznanych przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodną z polską ustawą zasadniczą. Waleru konstytucyjności nie przywraca tym tabelom ani fakt prowadzenia w oparciu o nie wieloletnich sporów sądowych, ani istnienie przepisu ustawowego, który na gruncie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (dalej jako ustawa z 2010 r.) pozwalał pod pewnymi warunkami zachować ich moc mimo niekonstytucyjności rozwiązania prawych, które doprowadziły do ich przyjęcia. Tabele takie nie mogą istnieć w obrocie prawnym w nieskończoność (w tym momencie 11 lat po wydaniu wspomnianego wyroku TK), gdyż prowadzi to w praktyce do nieskuteczności wyroku TK. Ponadto przepis ustawy może zmienić sytuację ukształtowaną mocą innej ustawy (trudno w tym wypadku powoływać się na ochronę jakichkolwiek praw nabytych), zwłaszcza gdy taka interwencja ustawodawcy służy realizacji konstytucyjnych wartości – w tym wypadku poszanowania dla wyroków TK.

W przypadku art. 118 ust. 1 i 3 (obecnie art. 130 ust. 1 i 3) projektu odrzucono uwagi MEDIAKOM zmierzające do uchylenia mocy tabel wynagrodzeń przyjętych na podstawie ustawy z 2010 r. Uwagi te abstrahują od tego, że tabele zostały przyjęte na podstawie przepisów zgodnych z Konstytucją RP, co w sposób zasadniczy różni je o tabel przyjmowanych przez Komisję Prawa Autorskiego przed wyrokiem TK z 2006 r. Do tej uwagi można w pełni odnieść zastrzeżenia sformułowane wobec zbliżonej co do celu uwagi PIKE. Uwzględniono natomiast uwagi ZAiKS, ZKP i SFP zmierzające do pełnej realizacji celu projektodawcy i przecinające ewentualne wątpliwości interpretacyjne co do utrzymania w mocy tabel wynagrodzeń przyjętych na podstawie ustawy z 2010 r.

Odrzucono natomiast uwagę prof. J. Błęszyńskiego do art. 118 ust. 2 (obecnie art. 130 ust. 2) projektu zmierzającą do jego wykreślenia jako sprzeczną z celem projektodawcy i przyczyniającą się do utrzymania stanu niepewności prawnej co do zasad podziału wynagrodzeń dla artystów wykonawców za publiczne odtwarzanie w zakresie przysługujących im praw.

W przypadku art. 119 (obecnie art. 131) projektu poprawiono treść przepisu przejściowego tak, by powiązać utrzymanie dotychczasowych zasad wykonywania obowiązku sprawozdawczego z końcem roku obrotowego poprzedzającego rok, w którym wejdą w życie przepisy projektowanej ustawy. Winno to pozwolić na sprawne wykonanie tego obowiązku i uniknięcie sytuacji, w której wykonywanie zbiorowego zarządzania w tym samym roku wiązałoby się z koniecznością składania dwóch sprawozdań przygotowywanych według odmiennych zasad, na co zwracał uwagę prof. J. Błęszyński.

W przypadku art. 120 (obecnie art. 133) projektu odrzucono uwagi SKP, ZAiKS, ZKP i STOART dotyczące wydłużenia okresu *vacatio legis*. Implementacja dyrektywy CRM jest opóźniona, a jej ostateczna treść znana wnioskodawcom przynajmniej od 2014 r. Przepisy winny więc wejść w życie z zachowaniem możliwie krótkiego okresu *vacatio legis*, tym bardziej, że projekt przewiduje przepisy przejściowe pozwalające na dostosowanie różnych aspektów działalności organizacji zbiorowego zarządzania do nowej regulacji.

W ramach analizowanego rozdziału projektu nie zgłoszono uwag do art. 109 i 115 (obecnie art. 118 i 126).

XIV. Pozostałe uwagi

Odrzucono – nie oceniając ich zasadności – uwagi wykraczające poza zakres przedmiotowy projektowanej ustawy i związanych z nią koniecznych zmian w pr. aut.:

- postulat wyłączenia możliwości przenoszenia autorskich praw majątkowych – art. 41 ust. 1 pr. aut. (uwaga zgłoszona przez jedną z osób fizycznych);
- propozycję uzupełnienia katalogu współtwórców utworu audiowizualnego, zawartego w art. 69 pr. aut., o „tłumaczy audiowizualnych, autorów tekstów dubbingu, opracowań polskich tekstów do filmów i napisów” oraz uwzględnienia tych osób w katalogu uprawnionych, którym przysługuje dodatkowe wynagrodzenie z tytułu nadawania utworów audiowizualnych – art. 70 ust. 2¹ pkt 3 (uwaga zgłoszona przez jedną z osób fizycznych);
- propozycję zmiany zakresu dodatkowego wynagrodzenia ustawowego uregulowanego w art. 70 ustawy o pr. aut przez wpisanie wprost do treści stosownego przepisu eksploatacji na polu „remisja” oraz „udostępnianie w wybranym miejscu i czasie” (ZASP);
- propozycję odrębnego uregulowania kwestii zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów audiowizualnych, w szczególności na polu „wyświetlanie” (PSNK);
- propozycję poszerzenia zadań naczelników urzędów celno-skarbowych o rozpoznawanie i wykrywanie przestępstw i wykroczeń wynikających z pr. aut. (SAiW CP);
- postulat utworzenia specjalistycznego sądu własności intelektualnej (uwaga zgłoszona przez jedną z osób fizycznych);
- postulat wyeliminowania możliwości przedawnienia roszczeń twórców (uwaga zgłoszona przez jedną z osób fizycznych).

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU			Projekt ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi		
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO			Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/26/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania online na rynku wewnętrznym		
PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ					
Jedn. red.	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia T/N	Jedn. red.	Treść przepisu w projekcie	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów poza minimalne wymogi prawa UE
	TYTUŁ I PRZEPISY OGÓLNE				
Art. 1	Niniejsza dyrektywa ustanawia wymogi niezbędne do zapewnienia prawidłowego funkcjonowania zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi przez organizacje zbiorowego zarządzania. Niniejsza dyrektywa ustanawia również wymogi dotyczące udzielania przez organizacje zbiorowego zarządzania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw autorskich do utworów muzycznych do korzystania online.	N			
Art. 2	1. Tytuły I, II, IV i V, z wyjątkiem art. 34 ust. 2 i art. 38, stosuje się do wszystkich organizacji zbiorowego zarządzania mających siedzibę w Unii. 2. Tytuł III oraz art. 34 ust. 2 i art. 38 stosuje się do organizacji zbiorowego zarządzania mających siedzibę w Unii, które zarządzają prawami autorskimi do utworów muzycznych do korzystania online na więcej niż jednym terytorium.	T	Art. 2 ust. 1 pkt 1	Art. 2. 1. Przepisy ustawy stosuje się do: 1) organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi;	
	3. Stosowne przepisy niniejszej dyrektywy mają zastosowanie do podmiotów, które bezpośrednio lub pośrednio, w całości lub częściowo, należą do organizacji zbiorowego zarządzania lub są przez nie kontrolowane, o ile podmioty te prowadzą	T	Art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2	Art. 2. 1. Przepisy ustawy stosuje się do: 2) podmiotów, które wykonują czynności z zakresu zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub	W celu uniknięcia obchodzenia ustawy jej

	działalność, która podlegałaby przepisom niniejszej dyrektywy, gdyby prowadziła ją organizacja zbiorowego zarządzania.			prawami pokrewnymi na podstawie tytułu prawnego udzielonego im przez organizację zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi; 2. Organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi odpowiada za czynności, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2, jak za czynności własne.	przepisy będą stosowane do wszystkich podmiotów działających na podstawie dowolnego tytułu prawnego udzielonego przez organizację, niezależnie od relacji własnościowych łączących je z organizacją.
	4. Art. 16 ust. 1, art. 18 i 20, art. 21 ust. 1 lit. a), b), c), e), f) i g) oraz art. 36 i art. 42 mają zastosowanie do wszystkich niezależnych podmiotów zarządzających mających siedzibę w Unii.		Art. 2 ust. 1 pkt 3 Rozdział 12 Art. 115 ust. 1	Art. 2. 1. Przepisy ustawy stosuje się do: 3) niezależnych podmiotów zarządzających prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, w zakresie określonym w art. 109-114. Rozdział 12 Niezależne podmioty zarządzające prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi Art. 109. Zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi na rzecz uprawnionych, na podstawie udzielonego przez nich tytułu prawnego, przez osobę prawną lub jednostkę organizacyjną, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną, niedziałającego w charakterze uprawnionego ani niebędącej organizacją zbiorowego zarządzania, zwaną dalej „niezależnym podmiotem zarządzającym”, jest działalnością regulowaną, o której mowa w art. 5 pkt 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2017 r. 2290 i 2486 oraz z 2018 r. poz. 107) i wymaga wpisu do rejestru niezależnych podmiotów zarządzających, zwanego dalej „rejestrem”. Art. 110. Warunkami wykonywania działalności, o której mowa w art. 109, są:	

			1) publiczne udostępnienie przez niezależny podmiot zarządzający na swojej stronie internetowej i bieżące aktualizowanie podstawowych informacji dotyczących jego działalności obejmujących: a) statut, o ile jego posiadanie jest wymagane przepisami prawa, b) zasady zawierania i wypowiedzania z uprawnionymi umów o zarządzanie ich prawami, c) wzory standardowych umów licencyjnych, d) standardowe stosowane stawki wynagrodzeń, łącznie ze zniżkami, e) zasady podziału przychodów z praw między uprawnionych oraz dokonywania potrąceń od tych przychodów; 2) posiadanie tytułu prawnego do zarządzania prawami, których ma dotyczyć umowa o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie. Art. 111. 1. Organem prowadzącym rejestr jest minister. 2. Wpisu do rejestru dokonuje się na pisemny wniosek przedsiębiorcy, który zawiera: 1) firmę przedsiębiorcy oraz jego siedzibę i adres; 2) oznaczenie formy prawnej przedsiębiorcy i numer w rejestrze przedsiębiorców albo w innym właściwym rejestrze; 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP); 4) rodzaje utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, do których prawami przedsiębiorca będzie zarządzać; 5) pola eksploatacji, na których przedsiębiorca będzie zarządzać prawami; 6) kategorie uprawnionych, których prawami przedsiębiorca będzie zarządzać; 7) określenie obszaru, na którym będzie	
--	--	--	---	--

				wykonywana działalność, o której mowa w art. 109. 3. Wraz z wnioskiem o wpis do rejestru przedsiębiorca składa na piśmie, pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń, przewidzianej w art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, oświadczenie następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia oświadczam, że: 1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru niezależnych podmiotów zarządzających są kompletne i zgodne z prawdą; 2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie objętym obowiązkiem wpisu do rejestru niezależnych podmiotów zarządzających, określone w ustawie z dnia ... o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. 4. Oświadczenie zawiera również: 1) firmę przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres; 2) oznaczenie miejsca i datę złożenia oświadczenia; 3) podpis osoby uprawnionej do reprezentowania przedsiębiorcy, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz pełnionej funkcji. 5. Wpis do rejestru obejmuje dane, określone w ust. 2. 6. Rejestr może być prowadzony w systemie informatycznym. Art. 112. 1. Do niezależnych podmiotów zarządzających stosuje się art. 42 ust. 3, ust. 4 zdanie pierwsze i ust. 5, art. 48 ust. 1, art. 84 oraz art. 86. 2. Informacje przekazywane użytkownikowi przez niezależny podmiot zarządzający na podstawie art. 42 ust. 3 obejmują w szczególności listę utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, których ma	
--	--	--	--	---	--

				dotyczyć umowa. 3. W razie naruszenia przez niezależny podmiot zarządzający obowiązków wynikających z ust. 1 lub 2 uprawniony albo użytkownik może żądać zobowiązania tego podmiotu do ich wykonania przez sąd. Art. 113. Minister dokonuje wykreślenia wpisu przedsiębiorcy: 1) na jego wniosek; 2) z urzędu w przypadku: a) stwierdzenia zakończenia wykonywania działalności gospodarczej lub zaprzestania wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru w przypadku innym niż zawieszenie wykonywania tej działalności, b) wydania decyzji o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru. Art. 114. 1. Każdy może zawiadomić ministra o działaniach lub okolicznościach uzasadniających w ocenie zawiadamiającego podjęcie wobec niezależnego podmiotu zarządzającego czynności kontrolnych na zasadach określonych w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej. 2. W sprawach, o których mowa w ust. 1, minister działa z urzędu. Art. 115. 1. W celu realizacji zadań określonych w rozdziałach 2, 10-12 minister przetwarza dane osobowe w zakresie i celu niezbędnym do realizacji tych zadań.	
Art. 3	a) "organizacja zbiorowego zarządzania" oznacza każdą organizację upoważnioną z mocy prawa lub w drodze powierzenia, licencji lub innego uzgodnienia umownego do zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi w imieniu więcej niż jednego podmiotu uprawnionego, dla zbiorowej korzyści tych podmiotów uprawnionych, a zarządzanie tymi prawami stanowi jej jedyny lub główny przedmiot działalności, i która spełnia jedno lub oba	T	Art. 2 ust. 3 Art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 Art. 4 ust. 1 Art. 2 ust. 1 Prawa o stowarzyszeniach	Art. 2. 3. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi stosuje się przepisy ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2017 r. poz. 210). Art. 3. 1. W rozumieniu ustawy: 1) „zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub	Przyjęcie dla ozz formy prawnej stowarzyszenia oznacza, że polskie ozz będą spełniać kumulatywnie

	następujące kryteria: (i) należy do jej członków lub jest przez nich kontrolowana; (ii) jest organizacją nienastawioną na zysk.		prawami pokrewnymi” oznacza zarządzanie polegające na wykonywaniu praw autorskich lub praw pokrewnych dla zbiorowej korzyści uprawnionych przez dokonywanie takich czynności jak: a) obejmowanie praw w zbiorowy zarząd, b) udzielanie licencji, c) pobór, podział i wypłatę przychodów z praw, d) monitorowanie korzystania z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych przez użytkowników, e) dochodzenie ochrony praw autorskich lub praw pokrewnych, f) wykonywanie innych uprawnień i obowiązków organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi wynikających z niniejszej ustawy oraz ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 880 i 1089), zwanej dalej „ustawą o prawie autorskim i prawach pokrewnych”; 2) „organizacja zbiorowego zarządzania” oznacza stowarzyszenie zrzeszające uprawnionych lub podmioty reprezentujące uprawnionych, którego podstawowym celem statutowym jest zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi na rzecz uprawnionych na podstawie i w zakresie zezwolenia na zbiorowe zarządzanie udzielonego mu przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego; Art. 4. 1. Organizacja zbiorowego zarządzania zbiorowo zarządza prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi na podstawie umowy o zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, umowy o reprezentacji, ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych lub niniejszej ustawy, w zakresie udzielonego zezwolenia na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi.	oba kryteria z dyrektywy.
--	--	--	---	---------------------------

b) "niezależny podmiot zarządzający" oznacza każdą organizację upoważnioną z mocy prawa lub w drodze powierzenia, licencji lub innego uzgodnienia umownego do zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi w imieniu więcej niż jednego podmiotu uprawnionego, dla zbiorowej korzyści tych podmiotów uprawnionych, a zarządzanie tymi prawami stanowi jej jedyny lub główny przedmiot działalności, i która: (i) nie należy do podmiotów uprawnionych ani nie podlega ich kontroli bezpośrednio lub pośrednio, w całości lub części; oraz (ii) jest organizacją nastawioną na zysk;	T	Art. 109	Art. 109. Zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi na rzecz uprawnionych, na podstawie udzielonego przez nich tytułu prawnego, przez osobę prawną lub jednostkę organizacyjną, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną, nie działającego w charakterze uprawnionego ani niebędącą organizacją zbiorowego zarządzania, zwaną dalej „niezależnym podmiotem zarządzającym”, jest działalnością regulowaną, o której mowa w art. 5 pkt 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2017 r. 2290 i 2486 oraz z 2018 r. poz. 107) i wymaga wpisu do rejestru niezależnych podmiotów zarządzających, zwanego dalej „rejestrem”.	W celu uniknięcia obchodzenia projektowanych przepisów definicję „niezależnego podmiotu zarządzającego” uniezależniono od kryterium własności i kontroli przez uprawnionych oraz jednego albo głównego przedmiotu działalności.
c) "podmiot uprawniony" oznacza każdą osobę lub podmiot, inny niż organizacja zbiorowego zarządzania, któremu przysługują prawa autorskie lub prawa pokrewne bądź który jest uprawniony - na podstawie umowy o eksploatacji praw lub z mocy prawa - do części przychodów z praw;	T	Art. 3 ust. 1 pkt 4	4) „uprawniony” oznacza każdego, komu przysługują prawa autorskie lub prawa pokrewne lub tytuł prawny do przychodów z tych praw, niebędącego organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi;	
d) "członek" oznacza podmiot uprawniony lub podmiot reprezentujący podmioty uprawnione, w tym inne organizacje zbiorowego zarządzania oraz stowarzyszenia podmiotów uprawnionych, który spełnia wymogi członkostwa w organizacji zbiorowego zarządzania i został przez nią przyjęty;	T	Art. 13 ust. 1-3	Art. 13. 1. Organizacja zbiorowego zarządzania niezwłocznie przyjmuje uprawnionych oraz podmioty reprezentujące uprawnionych, w tym inne organizacje zbiorowego zarządzania, zagraniczne organizacje zbiorowego zarządzania i stowarzyszenia uprawnionych, do grona członków, jeżeli mają obywatelstwo państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub miejsce zamieszkania albo siedzibę w tym państwie, oraz spełniają warunki członkostwa określone w statucie. Warunki członkostwa opierają się na obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminujących kryteriach. 2. Podmioty mające obywatelstwo, miejsce zamieszkania albo siedzibę w innym państwie niż wskazane w ust. 1, mogą uzyskać członkostwo, jeżeli	

				statut tak stanowi. 3. Członkiem organizacji, na zasadach określonych w ust. 1 i 2, może być również osoba prawna.	
	e) "statut" oznacza akt założycielski i umowę, statut, regulamin lub dokumenty ustanawiające organizacji zbiorowego zarządzania;	T	Art. 12 ust. 1	Art. 12. 1. Statut organizacji zbiorowego zarządzania, zwany dalej „statutem”, określa w szczególności: 1) nazwę organizacji, odróżniającą ją od innych podmiotów; 2) terytorium działania i siedzibę organizacji; 3) cele organizacji i sposoby ich realizacji; 4) warunki i sposób nabywania i utraty członkostwa oraz prawa i obowiązki członków; 5) zasady i tryb zwoływania walnego zebrania członków oraz zastępowania walnego zebrania członków zebraniem delegatów, o ile statut przewiduje taką możliwość; 6) czas trwania kadencji, zasady i tryb wyboru zarządu oraz komisji rewizyjnej, uzupełniania składu tych organów, a także odwoływania i wygasania mandatów ich członków; 7) sposób uzyskiwania środków finansowych oraz ustanawiania składek członkowskich; 8) sposób reprezentowania organizacji, w tym sposób zaciągania zobowiązań majątkowych, a także warunki ważności uchwał organów organizacji; 9) sposób zarządzania majątkiem organizacji; 10) zasady dokonywania zmian statutu; 11) przeznaczenie majątku organizacji w przypadku jej likwidacji.	
	f) "walne zgromadzenie członków" oznacza organ w organizacji zbiorowego zarządzania, w którym uczestniczą członkowie i w którym wykonują oni swoje prawa głosu, niezależnie od formy prawnej organizacji;	T	Art. 15 ust. 1	Art. 15. 1. Walne zebranie członków jest najwyższą władzą organizacji zbiorowego zarządzania. W sprawach, w których statut nie określa właściwości innych organów, podejmowanie uchwał należy do walnego zebrania członków albo zebrania delegatów. Postanowienia statutu zastrzegające ogólną	

				właściwość innych organów są nieważne.	
	g) "dyrektor" oznacza: (i) w przypadku gdy przepisy prawa krajowego lub statut organizacji zbiorowego zarządzania przewidują zarząd monistyczny, każdego członka zarządu; (ii) w przypadku gdy przepisy prawa krajowego lub statut organizacji zbiorowego zarządzania przewidują zarząd dualistyczny, każdego członka zarządu lub rady nadzorczej;	T	brak	<i>Wyjaśnienie: Definicja „dyrektora” ta została wprowadzona wyłącznie na potrzeby art. 8 ust. 4 dyrektywy, określającego kompetencję walnego zgromadzenia do powoływania i odwoływania członków organu zarządzającego, a także organu nadzorczego, jeżeli zgodnie z przepisami prawa krajowego – tak jak w Polsce – jest to organ odrębny. Nie jest jednak konieczne przenoszenie definicji „dyrektora” na grunt polskiej ustawy – wystarczające będzie wskazanie kompetencji walnego zebrania wobec członków obu tych organów (patrz art. 17 pkt 2 i 3 projektu), bez dodatkowego ich definiowania.</i>	
	h) "przychody z praw" oznaczają kwoty pobierane przez organizację zbiorowego zarządzania w imieniu podmiotów uprawnionych, przysługujące z tytułu prawa wyłącznego, prawa do wynagrodzenia lub prawa do kompensaty;	T	Art. 3 ust. 1 pkt 6	6) „przychody z praw” oznaczają: a) środki pieniężne pobrane przez organizację zbiorowego zarządzania na rzecz uprawnionych, z tytułu przysługujących im praw wyłącznych, prawa do wynagrodzenia oraz opłat, określonych w ustawie o prawie autorskim i prawach pokrewnych, oraz b) pożytki, jakie środki te przyniosły do chwili ich wypłaty uprawnionym;	
	i) "opłaty z tytułu zarządzania" oznaczają kwoty pobierane, potrącane lub kompensowane przez organizację zbiorowego zarządzania z przychodów z praw lub jakichkolwiek zysków osiąganych w wyniku zainwestowania przychodów z praw w celu pokrycia kosztów usług zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi;	T	Art. 34 pkt 2	Art. 34. Organizacja zbiorowego zarządzania przeznacza przychody z praw na: 2) potrącenia na pokrycie kosztów zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi określonych w regulaminie repartycji, o którym mowa w art. 17 pkt 4;	
	j) "umowa o reprezentacji" oznacza każdą umowę między organizacjami zbiorowego zarządzania, na mocy której jedna organizacja zbiorowego zarządzania upoważnia inną organizację zbiorowego zarządzania do zarządzania prawami, które reprezentuje, w tym umowę zawartą na podstawie art. 29 i 30;	T	Art. 3 ust. 1 pkt 9	9) „umowa o reprezentacji” oznacza umowę zawartą między organizacjami zbiorowego zarządzania, oraz między organizacją zbiorowego zarządzania a zagraniczną organizacją zbiorowego zarządzania, na podstawie której jedna organizacja upoważnia drugą do zbiorowego zarządzania reprezentowanymi przez siebie prawami w zakresie i na zasadach określonych w tej umowie;	
	k) "użytkownik" oznacza każdą osobę lub podmiot, które dokonują czynności wymagających zgody podmiotów	T	Art. 3 ust. 1 pkt 10	10) „użytkownik” oznacza osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą	Pominięto wyłączenie

	uprawnionych, wynagrodzenia lub kompensaty na rzecz podmiotów uprawnionych i które nie działają w charakterze konsumenta;			osobowości prawnej, która dokonuje eksploatacji utworów lub przedmiotów praw pokrewnych wymagającej zgody uprawnionych lub zapłaty na ich rzecz wynagrodzenia albo dokonuje czynności wymagających uiszczenia opłat zgodnie z przepisami ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych;	„działania w charakterze konsumenta”. Status konsumenta nie ma znaczenia z perspektywy prawa autorskiego.
	l) "repertuar" oznacza utwory, w odniesieniu do których prawami zarządza organizacja zbiorowego zarządzania;	T	Art. 3 ust. 1 pkt 11	11) „repertuar” oznacza utwory, do których prawami zbiorowo zarządza organizacja zbiorowego zarządzania;	
	m) "licencja wieloterytorialna" oznacza licencję, która obejmuje terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego;	T	Art. 3 ust. 1 pkt 12	12) „licencja wieloterytorialna” oznacza umowę upoważniającą do korzystania z utworów muzycznych i słowno-muzycznych na terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, na polach eksploatacji wymienionych w art. 50 pkt 1 i 3 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, w zakresie wymaganym do korzystania z tych utworów na potrzeby dostarczania treści cyfrowych, w rozumieniu ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2017 r. poz. 683), drogą elektroniczną, w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2017 r. poz. 1219).	
	n) "prawa do utworów muzycznych dla wykorzystania online" oznaczają wszelkie prawa autora do utworu muzycznego, przewidziane w art. 2 i 3 dyrektywy 2001/29/WE, które są wymagane w celu świadczenia usługi online.	T			
	TYTUŁ II ORGANIZACJE ZBIOROWEGO ZARZĄDZANIA				
	ROZDZIAŁ 1 Reprezentacja podmiotów uprawnionych i członkostwo w organizacjach zbiorowego zarządzania oraz ich struktura				
Art. 4	Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacje zbiorowego zarządzania działały w sposób najlepiej zabezpieczający interesy podmiotów uprawnionych, których prawa reprezentują, oraz aby nie nakładały na nie jakichkolwiek obowiązków, które nie są obiektywnie	T	Art. 35 ust. 1	Art. 35. 1. Przychody z praw, do czasu ich wypłaty, są zarządzane w interesie uprawnionych, na rzecz których te przychody zostały pobrane, zgodnie z regulaminem inwestycyjnym, o którym mowa w art. 17 pkt 6, oraz strategią zarządzania ryzykiem, o	

	niezbędne do celów ochrony ich praw i interesów lub do efektywnego zarządzania ich prawami.			której mowa w art. 17 pkt 9.	
Art. 5	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby podmioty uprawnione posiadały prawa określone w ust. 2-8 oraz aby prawa te były określone w statucie organizacji zbiorowego zarządzania lub warunkach członkostwa w tej organizacji.	T	Art. 87 pkt 3 oraz przepisy poniżej	Art. 87. Organizacja zbiorowego zarządzania udostępnia publicznie na swojej stronie internetowej i na bieżąco aktualizuje podstawowe informacje dotyczące jej działalności, co najmniej: 3) warunki zawierania i wypowiedzania umowy o zbiorowe zarządzanie, o ile nie są ujęte w statucie;	
	2. Podmioty uprawnione mają prawo upoważnić wybraną przez siebie organizację zbiorowego zarządzania do zarządzania prawami, kategoriami praw lub rodzajami utworów oraz innych wybranych przez siebie przedmiotów objętych ochroną, na wybranych przez siebie terytoriach, bez względu na państwo członkowskie, którego obywatelstwo lub przynależność państwową posiadają, państwo członkowskie miejsca zamieszkania lub siedziby organizacji zbiorowego zarządzania albo podmiotu uprawnionego. O ile organizacja zbiorowego zarządzania nie uzasadni w obiektywny sposób powodów odmowy zarządzania, jest ona zobowiązana do zarządzania takimi prawami, kategoriami praw lub rodzajami utworów oraz innych przedmiotów objętych ochroną, pod warunkiem że zarządzanie nimi wchodzi w zakres jej działalności.	T	Art. 4 ust. 2 Art. 27 ust. 1 i 2	Art. 4. 2. Organizacja zbiorowego zarządzania nie może bez ważnych przyczyn odmówić objęcia praw autorskich lub praw pokrewnych w zbiorowy zarząd, w zakresie udzielonego jej zezwolenia na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi. Art. 27. 1. Uprawniony może zawrzeć z organizacją zbiorowego zarządzania umowę o zbiorowe zarządzanie przysługującymi mu prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, zwaną dalej „umową o zbiorowe zarządzanie”, w zakresie udzielonego jej zezwolenia. Organizacja zbiorowego zarządzania może odmówić zawarcia tej umowy wyłącznie z ważnych przyczyn, a odmowa taka wymaga uzasadnienia w formie pisemnej lub elektronicznej. 2. Umowa o zbiorowe zarządzanie określa utwory lub przedmioty praw pokrewnych, pola eksploatacji i terytoria, których takie zarządzanie dotyczy. Umowa może określać, że zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi danego uprawnionego dotyczy: 1) wszystkich jego utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub 2) utworów lub przedmiotów praw pokrewnych danego rodzaju - istniejących w chwili zawarcia umowy lub tych, które powstaną w okresie jej obowiązywania.	
	3. Podmioty uprawnione mają prawo do udzielania licencji na niekomercyjne korzystanie z wszelkich wybranych przez siebie praw, kategorii praw lub rodzajów utworów oraz innych	T	Art. 28	Art. 28. Uprawniony ma prawo do udzielania licencji na korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych objętych umową o zbiorowe	

	przedmiotów objętych ochroną.			zarządzanie, jeżeli korzystanie to nie ma na celu osiągnięcia korzyści majątkowych.	
	4. Podmioty uprawnione mają prawo cofnąć upoważnienie do zarządzania prawami, kategoriami praw lub rodzajami utworów oraz innych przedmiotów objętych ochroną udzielone przez nie organizacji zbiorowego zarządzania lub wycofać spod zarządu prowadzonego przez organizację zbiorowego zarządzania wszelkie wybrane przez siebie prawa, kategorie praw lub rodzaje utworów oraz innych przedmiotów prawa autorskiego, określone w ust. 2, w odniesieniu do wybranych przez siebie terytoriów, przy zachowaniu rozsądnego terminu wypowiedzenia nieprzekraczającego sześciu miesięcy. Organizacja zbiorowego zarządzania może postanowić, że tego rodzaju cofnięcie upoważnienia lub wycofanie spod zarządu staje się skuteczne na koniec roku obrotowego.	T	Art. 30 ust. 1, 2 i 5	Art. 30. 1. Uprawniony może w każdym czasie wypowiedzieć umowę o zbiorowe zarządzanie z terminem wypowiedzenia w niej określonym. Termin wypowiedzenia nie może być dłuższy niż 3 miesiące ze skutkiem na koniec półrocza kalendarzowego. 2. Wypowiedzenie umowy o zbiorowe zarządzanie może dotyczyć całej umowy lub poszczególnych utworów, przedmiotów praw pokrewnych, ich rodzajów, pól eksploatacji lub terytoriów objętych taką umową. W przypadku, o którym mowa w art. 27 ust. 2 zdanie drugie, wypowiedzenie umowy o zbiorowe zarządzanie może dotyczyć wyłącznie całej umowy albo rodzajów utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, pól eksploatacji lub terytoriów objętych taką umową. 5. W okresie, o którym mowa w ust. 3, organizacja nie zawiera umów o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie w odniesieniu do praw, których dotyczy wypowiedzenie, chyba że w wyniku wypowiedzenia do tych praw znajduje zastosowanie art. 5 ust. 2.	
	5. Jeżeli podmiotowi uprawnionemu należą się kwoty z tytułu aktów eksploatacji, które miały miejsce, zanim cofnięcie upoważnienia lub wycofanie praw spod zarządu stało się skuteczne, lub na podstawie licencji udzielonej zanim tego rodzaju cofnięcie upoważnienia lub wycofanie spod zarządu stało się skuteczne, podmiot uprawniony zachowuje swoje prawa przysługujące mu na podstawie art. 12, 13, 18, 20, 28 i 33.	T	Art. 30 ust. 4	4. Wypowiedzenie umowy o zbiorowe zarządzanie nie wpływa na obowiązki organizacji związane ze zbiorowym zarządzaniem prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi w okresie, o którym mowa w ust. 3.	
	6. Organizacje zbiorowego zarządzania nie mogą ograniczać korzystania z praw określonych w ust. 4 i 5 poprzez wprowadzenie wymogu, będącego warunkiem wykonywania tych praw, aby zarządzanie prawami lub kategoriami praw lub rodzajami utworów oraz innych przedmiotów objętych ochroną, których dotyczy cofnięcie upoważnienia lub wycofanie spod zarządu, zostało powierzone innej organizacji	T	Art. 30 ust. 1 i 2	Art. 30. 1. Uprawniony może w każdym czasie wypowiedzieć umowę o zbiorowe zarządzanie z terminem wypowiedzenia w niej określonym. Termin wypowiedzenia nie może być dłuższy niż 3 miesiące ze skutkiem na koniec półrocza kalendarzowego. 2. Wypowiedzenie umowy o zbiorowe zarządzanie	

	zbiorowego zarządzania.			może dotyczyć całej umowy lub poszczególnych utworów, przedmiotów praw pokrewnych, ich rodzajów, pól eksploatacji lub terytoriów objętych taką umową. W przypadku, o którym mowa w art. 27 ust. 2 zdanie drugie, wypowiedzenie umowy o zbiorowe zarządzanie może dotyczyć wyłącznie całej umowy albo rodzajów utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, pól eksploatacji lub terytoriów objętych taką umową.	
	7. W przypadkach gdy podmiot uprawniony upoważnia organizację zbiorowego zarządzania do zarządzania jego prawami, udziela on wyraźnej zgody w odniesieniu do każdego prawa lub każdej kategorii praw lub każdego rodzaju utworów oraz innych przedmiotów objętych ochroną, do zarządzania którymi upoważnia tę organizację zbiorowego zarządzania. Każda tego rodzaju zgoda wymaga udokumentowania w formie pisemnej.	T	Art. 27 ust. 2 i 3	Art. 27. 2. Umowa o zbiorowe zarządzanie określa utwory lub przedmioty praw pokrewnych, pola eksploatacji i terytoria, których takie zarządzanie dotyczy. Umowa może określać, że zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi danego uprawnionego dotyczy: 1) wszystkich jego utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub 2) utworów lub przedmiotów praw pokrewnych danego rodzaju - istniejących w chwili zawarcia umowy lub tych, które powstaną w okresie jej obowiązywania. 3. Umowę o zbiorowe zarządzanie zawiera się w formie pisemnej, elektronicznej lub dokumentowej.	
	8. Organizacja zbiorowego zarządzania informuje podmioty uprawnione o prawach przysługujących im na mocy ust. 1-7, a także o wszelkich warunkach związanych z prawem określonym w ust. 3, przed uzyskaniem od niego zgody na zarządzanie jakimkolwiek prawem lub jakąkolwiek kategorią praw, lub jakimkolwiek rodzajem utworów oraz innych przedmiotów objętych ochroną. Organizacja zbiorowego zarządzania informuje te podmioty uprawnione, które udzieliły jej już upoważnienia, o prawach przysługujących im na mocy ust. 1-7, a także o wszelkich warunkach związanych z prawem określonym w ust. 3, do dnia 10 października 2016 r.	T	Art. 27 ust. 4 Art. 125 ust. 1	Art. 27. 4. Przed zawarciem umowy o zbiorowe zarządzanie organizacja zbiorowego zarządzania przekazuje uprawnionemu w postaci pisemnej lub elektronicznej informacje o prawach i obowiązkach uprawnionego wynikających z przepisów niniejszego rozdziału oraz o dokonywanych przez nią potrąceniach, o których mowa w art. 34 pkt 2 i 4, w sposób umożliwiający ich utrwalenie. Art. 125. 1. W terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy organizacja zbiorowego zarządzania dostosuje stosowane przez siebie warunki zawierania i wypowiedzania umów, na mocy których wykonuje zbiorowe zarządzanie, do wymagań niniejszej ustawy oraz niezwłocznie poinformuje uprawnionego o tych warunkach.	

Art. 6	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacje zbiorowego zarządzania przestrzegały przepisów określonych w ust. 2-5.	T	patrz przepisy poniżej		
	2. Organizacja zbiorowego zarządzania przyjmuje podmioty uprawnione i podmioty reprezentujące podmioty uprawnione, w tym inne organizacje zbiorowego zarządzania i stowarzyszenia podmiotów uprawnionych, jako członków, jeżeli spełniają one warunki członkostwa, które opierają się na obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminujących kryteriach. Te warunki członkostwa zawarte są w statucie organizacji zbiorowego zarządzania lub warunkach członkostwa w danej organizacji i są podawane do wiadomości publicznej. W przypadkach gdy organizacja zbiorowego zarządzania odmawia przyjęcia wniosku o członkostwo, przekazuje podmiotowi uprawnionemu wyraźne wyjaśnienie powodów swojej decyzji.	T	Art. 12 ust. 1 pkt 4 Art. 13 ust. 1-5	Art. 12. 1. Statut organizacji zbiorowego zarządzania określa w szczególności: 4) warunki i sposób nabywania i utraty członkostwa oraz prawa i obowiązki członków; Art. 13. 1. Organizacja zbiorowego zarządzania niezwłocznie przyjmuje uprawnionych oraz podmioty reprezentujące uprawnionych, w tym inne organizacje zbiorowego zarządzania, zagraniczne organizacje zbiorowego zarządzania i stowarzyszenia uprawnionych, do grona członków, jeżeli mają obywatelstwo państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub miejsce zamieszkania albo siedzibę w tym państwie, oraz spełniają warunki członkostwa określone w statucie. Warunki członkostwa opierają się na obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminujących kryteriach. 2. Podmioty mające obywatelstwo, miejsce zamieszkania albo siedzibę w innym państwie niż wskazane w ust. 1, mogą uzyskać członkostwo, jeżeli statut tak stanowi. 3. Członkiem organizacji, na zasadach określonych w ust. 1 i 2, może być również osoba prawna. 4. Organizacja zbiorowego zarządzania podaje warunki członkostwa do publicznej wiadomości przez zamieszczenie na swojej stronie internetowej. 5. Odmowa przyjęcia uprawnionych oraz podmiotów reprezentujących uprawnionych, o których mowa w ust. 1, do grona członków następuje w formie pisemnej lub elektronicznej i zawiera szczegółowe uzasadnienie.	
	3. W statucie organizacji zbiorowego zarządzania określa się odpowiednie i skuteczne mechanizmy udziału jej członków w	T	Art. 12 ust. 1 pkt 4	Art. 12. 1. Statut organizacji zbiorowego zarządzania określa w szczególności:	

	jej procesie decyzyjnym. Poszczególne kategorie członków są reprezentowane w procesie decyzyjnym w sprawiedliwy i wyważony sposób.		Art. 15 ust. 2 i 3	4) warunki i sposób nabywania i utraty członkostwa oraz prawa i obowiązki członków; Art. 15. 2. Prawo udziału w walnym zebraniu członków i głosowania na nim przysługuje członkom organizacji zbiorowego zarządzania. 3. Prawo udziału w walnym zebraniu członków i głosowania na nim w przypadku spraw, o których mowa w art. 17 pkt 4-7, przysługuje wyłącznie członkom organizacji zbiorowego zarządzania, którzy zawarli z organizacją umowę o zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi.	
	4. Organizacje zbiorowego zarządzania zezwalają swoim członkom na stosowanie elektronicznych środków komunikacji z nimi, w tym do celów wykonywania praw przysługujących członkom.	T	Art. 13 ust. 6	Art. 13. 6. Organizacja zbiorowego zarządzania udostępnia środki komunikacji elektronicznej zapewniające utrwalenie, przekazywanie, przechowywanie i zabezpieczenie treści dokonywanych czynności związanych z członkostwem w organizacji.	
	5. Organizacje zbiorowego zarządzania prowadzą ewidencję swoich członków i regularnie aktualizują tę ewidencję.	T	Art. 13 ust. 7	7. Organizacja zbiorowego zarządzania prowadzi w postaci elektronicznej i na bieżąco aktualizuje wykaz swoich członków, zawierający co najmniej imię i nazwisko, pseudonim lub nazwę oraz adres korespondencyjny, w tym adres poczty elektronicznej, o ile został przez członka wskazany.	
Art. 7	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacje zbiorowego zarządzania przestrzegały przepisów ustanowionych w art. 6 ust. 4, art. 20, art. 29 ust. 2 i art. 33 w odniesieniu do podmiotów uprawnionych, które z mocy prawa lub w drodze powierzenia, licencji lub innego uzgodnienia umownego pozostają w bezpośrednim stosunku prawnym z tymi organizacjami, ale nie są ich członkami.	T	Art. 5 ust. 4 Art. 27 ust. 5 Art. 57 ust. 2 Art. 86 Art. 91	Art. 5. 4. Uprawnionemu niereprezentowanemu przez żadną organizację zbiorowego zarządzania, którego utwór lub przedmiot prawa pokrewnego jest objęty umową, o której mowa w ust. 3, przychody z praw z tytułu tej umowy przysługują na takich samych warunkach, jak uprawnionym, którzy w tym zakresie zawarli z daną organizacją umowę o zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi. Roszczenie o wypłatę przychodów z praw może być dochodzone wyłącznie wobec organizacji zbiorowego zarządzania, która zawarła umowę, o której mowa w ust. 3. Art. 27. 5. Oświadczenia woli związane ze zmianą, wykonywaniem lub rozwiązaniem umowy o zbiorowe zarządzanie mogą być składane przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej.	

				Organizacja zbiorowego zarządzania udostępnia środki komunikacji elektronicznej zapewniające utrwalenie, przekazywanie, przechowywanie i zabezpieczenie treści dokonywanych czynności oraz udostępnia publicznie informacje, które w sposób jasny i przejrzysty przedstawiają proces dokonywania tych czynności. Art. 57. 2. Organizacja upoważniająca informuje uprawnionych, z którymi zawarła umowę o zbiorowe zarządzanie, o istotnych warunkach umowy, o której mowa w ust. 1, w szczególności o okresie jej obowiązywania oraz kosztach zbiorowego zarządzania ponoszonych przez organizację upoważnioną w związku z udzielaniem licencji wieloterytorialnych na rzecz organizacji upoważniającej. Art. 86. Organizacja zbiorowego zarządzania, na należycie uzasadniony wniosek uprawnionego, użytkownika lub organizacji zbiorowego zarządzania, której prawami zbiorowo zarządza na podstawie umowy o reprezentacji, udostępnia bez zbędnej zwłoki za pomocą środków komunikacji elektronicznej, co najmniej informacje w zakresie: 1) utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, którymi zbiorowo zarządza na podstawie umowy o zbiorowe zarządzanie lub umowy o reprezentacji, a jeżeli z obiektywnych przyczyn nie jest to możliwe, rodzajach utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, którymi zbiorowo zarządza na tych podstawach; 2) polach eksploatacji oraz terytoriach, których ten zarząd dotyczy. Art. 91. 1. Organizacja zbiorowego zarządzania umożliwia uprawnionym oraz organizacjom, z którymi zawarła umowy o reprezentacji, złożenie skargi dotyczącej członkostwa w organizacji lub wykonywania zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi. 2. Organizacja zbiorowego zarządzania rozpoznaje skargę niezwłocznie, udzielając pisemnej	
--	--	--	--	---	--

				odpowiedzi. 3. Nieuwzględnienie skargi wymaga uzasadnienia.	
	2. Państwa członkowskie mogą stosować do podmiotów uprawnionych, o których mowa w ust. 1, inne przepisy niniejszej dyrektywy.	N	Art. 15 ust. 4	Art. 15. 4. Statut może przewidywać, że prawo udziału w walnym zebraniu członków i głosowania na nim w sprawach, o których mowa w art. 17 pkt 4-7, przysługuje także uprawnionym niebędącym członkami organizacji zbiorowego zarządzania, którzy zawarli z nią umowę o zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi. W takim przypadku prawo wyboru delegatów przysługuje również tym uprawnionym, a delegatem może być wybrany także każdy z nich. Artykuł 13 ust. 6 oraz art. 16 i art. 19 stosuje się odpowiednio, w szczególności zapewniając sprawiedliwy i wyważony sposób reprezentacji różnych kategorii uprawnionych w zebraniu delegatów.	
Art. 8	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby walne zgromadzenie członków odbywało się zgodnie z zasadami określonymi w ust. 2-10.	T	patrz przepisy poniżej		
	2. Walne zgromadzenie członków zwołuje się co najmniej raz na rok.	T	Art. 18 ust. 1	Art. 18. 1. Walne zgromadzenie jest zwoływane co najmniej raz w roku, nie później niż 6 miesięcy od dnia bilansowego.	
	3. Walne zgromadzenie członków decyduje o wszelkich zmianach w statucie organizacji zbiorowego zarządzania oraz warunkach członkostwa w tej organizacji, w przypadku gdy warunki te nie są uregulowane w statucie.	T	Art. 12 ust. 1 pkt 4 Art. 17 pkt 1	Art. 12. 1. Statut organizacji zbiorowego zarządzania określa w szczególności: 4) warunki i sposób nabywania i utraty członkostwa oraz prawa i obowiązki członków; Art. 17. Uchwały walnego zebrania członków, poza innymi sprawami wymienionymi w statucie, wymaga: 1) zatwierdzanie statutu i dokonywanie w nim zmian;	
	4. Walne zgromadzenie członków decyduje o mianowaniu lub odwołaniu dyrektorów, ocenia ogólne wyniki ich pracy oraz	T	Art. 14 ust. 3	Art. 14. 3. Członkiem zarządu i komisji rewizyjnej może być osoba fizyczna mająca pełną zdolność do	

	zatwierdza ich wynagrodzenia i pozostałe świadczenia na ich rzecz, takie jak świadczenia pieniężne i niepieniężne, świadczenia i uprawnienia emerytalne, prawa do innych świadczeń oraz prawa do odpraw. W organizacji zbiorowego zarządzania z dualistycznym systemem zarządu walne zgromadzenie członków nie podejmuje decyzji w sprawie mianowania lub odwołania członków zarządu ani nie zatwierdza ich wynagrodzenia i innych świadczeń, w przypadku gdy uprawnienia do podejmowania takich decyzji powierzono radzie nadzorczej.		Art. 17 pkt 2 i 3 Art. 20 ust. 2	czynności prawnych. Członkom zarządu i komisji rewizyjnej może przysługiwać wynagrodzenie lub inne świadczenia z tytułu pełnionej funkcji, jeżeli statut tak stanowi. Art. 17. Uchwały walnego zebrania członków, poza innymi sprawami wymienionymi w statucie, wymaga: 2) powoływanie i odwoływanie członków zarządu, określanie zasad i wysokości wynagrodzenia oraz innych świadczeń pieniężnych i niepieniężnych z tytułu pełnionej funkcji, w tym świadczeń i uprawnień emerytalnych oraz odpraw; 3) powoływanie i odwoływanie członków komisji rewizyjnej, określanie zasad i wysokości wynagrodzenia oraz innych świadczeń pieniężnych i niepieniężnych z tytułu pełnionej funkcji, w tym świadczeń i uprawnień emerytalnych oraz odpraw;	
	5. Zgodnie z przepisami tytułu II rozdział 2 walne zgromadzenie członków podejmuje decyzje co najmniej w następujących sprawach: a) ogólne podejście do podziału między podmioty uprawnione należnych im kwot; b) ogólne podejście do wykorzystania kwot niepodlegających podziałowi;	T	Art. 17 pkt 4	4) zatwierdzanie regulaminu repartycji, określającego co najmniej zasady podziału przychodów z praw między uprawnionych, szczegółowe zasady wykorzystywania środków, o których mowa w art. 39 ust. 1, oraz zasady dokonywania potrąceń od przychodów z praw;	
	c) ogólna strategia inwestycyjna w odniesieniu do przychodów z praw oraz wszelkich zysków pochodzących z inwestowania przychodów z praw;	T	Art. 17 pkt 6	6) zatwierdzanie regulaminu inwestycyjnego, określającego ogólne zasady zarządzania przychodami z praw do czasu ich wypłaty uprawnionym, w tym ich inwestowania;	
	d) ogólne podejście do dokonywania potrąceń od przychodów z praw oraz od wszelkich zysków pochodzących z inwestowania przychodów z praw; e) wykorzystanie kwot niepodlegających podziałowi;	T	Art. 17 pkt 4	4) zatwierdzanie regulaminu repartycji, określającego co najmniej zasady podziału przychodów z praw między uprawnionych, szczegółowe zasady wykorzystywania środków, o których mowa w art. 39 ust. 1, oraz zasady dokonywania potrąceń od przychodów z praw;	
	f) strategia zarządzania ryzykiem;	T	Art. 17 pkt 9	9) zatwierdzanie strategii zarządzania ryzykiem;	
	g) zatwierdzanie każdego nabycia, zbycia lub ustanowienia hipoteki na nieruchomości;	T	Art. 17 pkt 10	10) nabywanie i zbywanie nieruchomości, użytkowania wieczystego oraz udziału w	

				nieruchomości oraz ustanawianie na nich ograniczonego prawa rzeczowego;	
	h) zatwierdzanie fuzji i sojuszy, ustanowienie podmiotów zależnych, nabycie innych podmiotów lub udziałów w innych podmiotach lub praw do nich;	T	Art. 17 pkt 12-14	12) tworzenie podmiotów zależnych od organizacji zbiorowego zarządzania ze względu na możliwość powoływania lub odwoływania przez tę organizację większości członków organów stanowiących, zarządzających lub kontrolujących działalność podmiotu zależnego, dysponowania większością głosów w organach podmiotu zależnego lub wywierania decydującego wpływu na działalność podmiotu zależnego; 13) nabywanie przez organizację zbiorowego zarządzania przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części, udziałów lub akcji; 14) wyrażanie zgody na uzyskanie przez organizację zbiorowego zarządzania członkostwa w innej osobie prawnej.	
	i) zatwierdzanie zaciągnięcia pożyczki, udzielenia pożyczki lub udzielenia zabezpieczenia w odniesieniu do pożyczki.	T	Art. 17 pkt 11	11) udzielanie oraz zaciąganie pożyczki lub zaciąganie kredytu oraz ustanawianie zabezpieczenia spłaty pożyczki lub kredytu;	
	6. Walne zgromadzenie członków może w drodze uchwały lub na mocy zapisu w statucie przekazać uprawnienia wymienione w ust. 5 lit. f), g), h) i i) organowi sprawującemu funkcję nadzorczą.	T	Art. 23 ust. 2	Art. 23. 2. Statut może przyznawać komisji rewizyjnej kompetencje, o których mowa w art. 17 pkt 9-14, a także przewidywać, że zarząd jest obowiązany uzyskać zgodę komisji rewizyjnej przed dokonaniem innych wskazanych w statucie czynności. Jeżeli komisja rewizyjna odmówi udzielenia zgody, zarząd może w tej sprawie zwrócić się do walnego zebrania członków.	Przepis rozszerza kompetencje komisji rewizyjnej o udzielanie zgody na dokonanie przez zarząd innych czynności. Dotyczy tylko czynności nie-zastrzeżonych w dyrektywie dla walnego zebrania lub komisji rewizyjnej.
	7. Do celów ust. 5 lit. a)-d) państwa członkowskie mogą wymagać, aby walne zgromadzenie członków określiło	N	Art. 35 ust. 1 i 2	Art. 35. 1. Przychody z praw, do czasu ich wypłaty, są zarządzane w interesie uprawnionych, na rzecz	

	bardziej szczegółowe warunki wykorzystania przychodów z praw oraz zysków pochodzących z inwestowania przychodów z praw.			których te przychody zostały pobrane, zgodnie z regulaminem inwestycyjnym, o którym mowa w art. 17 pkt 6 oraz strategią zarządzania ryzykiem, o której mowa w art. 17 pkt 9. 2. Przychody z praw mogą być: 1) przechowywane lub lokowane na rachunkach bankowych, o których mowa w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1876, 2361 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 62 i 106); 2) inwestowane w skarbowe papiery wartościowe lub obligacje emitowane przez jednostki samorządu terytorialnego, o których mowa w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077 oraz z 2018 r. poz. 62).	
	8. Walne zgromadzenie członków kontroluje działalność organizacji zbiorowego zarządzania, podejmując co najmniej decyzje w sprawie powołania i odwołania biegłego rewidenta oraz zatwierdzając roczne sprawozdanie na temat przejrzystości, o którym mowa w art. 22. Państwa członkowskie mogą dopuścić alternatywne systemy lub tryby powołania lub odwołania biegłego rewidenta, pod warunkiem że te systemy lub tryby zostaną opracowane tak, aby zapewnić niezależność biegłego rewidenta od osób kierujących działalnością organizacji zbiorowego zarządzania.	T	Art. 18 ust. 2	Art. 18. 2. Przedmiotem obrad walnego zebrania członków jest w szczególności: 1) rozpatrzenie i zatwierdzenie sprawozdania z działalności organizacji zbiorowego zarządzania za ubiegły rok obrotowy; 2) udzielenie członkom zarządu i komisji rewizyjnej absolutorium z wykonywania przez nich obowiązków; 3) wybór biegłego rewidenta do badania sprawozdania finansowego organizacji zbiorowego zarządzania oraz danych finansowych, o których mowa w art. 88 ust. 3.	
	9. Wszyscy członkowie organizacji zbiorowego zarządzania mają prawo do udziału w walnym zgromadzeniu członków i prawo do głosowania na walnym zgromadzeniu członków. Państwa członkowskie mogą jednak dopuścić ograniczenia prawa członków do udziału w walnym zgromadzeniu członków i prawa członków do głosowania na walnym zgromadzeniu członków, na podstawie jednego lub obu poniższych kryteriów: a) okres trwania członkostwa; b) kwoty otrzymane przez danego członka lub kwoty mu należne; pod warunkiem że takie kryteria są ustalane i stosowane w	T	Art. 15 ust. 2 i 3	Art. 15. 2. Prawo udziału w walnym zebraniu członków i głosowania na nim przysługuje członkom organizacji zbiorowego zarządzania. 3. Prawo udziału w walnym zebraniu członków i głosowania na nim w przypadku spraw, o których mowa w art. 17 pkt 4-7, przysługuje wyłącznie członkom organizacji zbiorowego zarządzania, którzy zawarli z organizacją umowę o zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi.	

	sprawiedliwy i wyważony sposób. Kryteria określone w akapicie pierwszym lit. a) i b) ujmują się w statucie organizacji zbiorowego zarządzania lub warunkach członkostwa w tej organizacji i są podawane do wiadomości publicznej zgodnie z art. 19 i 21.				
	10. Każdy członek organizacji zbiorowego zarządzania ma prawo do udzielenia dowolnej osobie lub podmiotowi pełnomocnictwa do uczestniczenia w walnym zgromadzeniu członków i głosowania podczas walnego zgromadzenia członków w jego imieniu, pod warunkiem że takie udzielenie pełnomocnictwa nie prowadzi do wystąpienia konfliktu interesów, na przykład gdy członek udzielający pełnomocnictwa i pełnomocnik należą do różnych kategorii podmiotów uprawnionych w tej organizacji zbiorowego zarządzania. Państwa członkowskie mogą jednak przewidzieć ograniczenia dotyczące wyznaczania pełnomocników i wykonywania prawa głosu członków, których reprezentują, jeżeli takie ograniczenia pozostają bez uszczerbku dla odpowiedniego i efektywnego uczestnictwa członków w procesie decyzyjnym organizacji zbiorowego zarządzania. Każde pełnomocnictwo jest ważne na jednym walnym zgromadzeniu członków. Na walnym zgromadzeniu członków pełnomocnikowi przysługują takie same prawa jak prawa, które przysługiwałyby członkowi udzielającemu pełnomocnictwa. Pełnomocnik oddaje głosy zgodnie z poleceniami wydanymi przez członka udzielającego pełnomocnictwa.	T	Art. 19	Art. 19. 1. Członek organizacji zbiorowego zarządzania może udzielić innemu podmiotowi pełnomocnictwa do uczestniczenia i wykonywania prawa głosu na najbliższym walnym zebraniu członków pod warunkiem, że udzielenie pełnomocnictwa nie prowadzi do wystąpienia konfliktu interesów. W szczególności nie można udzielić pełnomocnictwa, jeżeli mocodawca i pełnomocnik należą do różnych kategorii uprawnionych w ramach tej samej organizacji zbiorowego zarządzania. 2. Pełnomocnictwo jest udzielane pisemnie pod rygorem nieważności i dołączane do protokołu z walnego zebrania członków. 3. Członek zarządu, komisji rewizyjnej oraz pracownik organizacji zbiorowego zarządzania nie może być pełnomocnikiem na walnym zebraniu członków. 4. Jeden pełnomocnik może reprezentować: 1) na walnym zebraniu członków – nie więcej niż siedmiu członków organizacji; 2) na zebraniu delegatów – nie więcej niż jednego delegata.	
	11. Państwa członkowskie mogą postanowić, że uprawnienia walnego zgromadzenia członków mogą być wykonywane przez zgromadzenie delegatów wybieranych co najmniej raz na cztery lata przez członków organizacji zbiorowego zarządzania, pod warunkiem że: a) zapewnia się odpowiedni i efektywny udział członków w procesie decyzyjnym organizacji zbiorowego zarządzania; oraz b) poszczególne kategorie członków są reprezentowane w zgromadzeniu delegatów w sprawiedliwy i wyważony sposób.	N	Art. 16	Art. 16. 1. Jeżeli organizacja zbiorowego zarządzania liczy ponad 300 członków, statut może przewidywać zamiast walnego zebrania członków zebranie delegatów albo zastąpienie walnego zebrania członków zebraniem delegatów. 2. Prawo wyboru delegatów przysługuje członkom organizacji zbiorowego zarządzania. Delegatem może być wybrany każdy z tych członków. 3. Zebranie delegatów składa się co najmniej:	Na podstawie motywu 9 zd. 2 dyrektywy CRM wprowadzono bardziej rygorystyczną zasadę określającą minimalną

	Zasady określone w ust. 2-10 stosuje się odpowiednio do zgromadzenia delegatów.			1) ze 100 delegatów – w przypadku organizacji liczącej do 1000 członków; 2) z 200 delegatów – w przypadku organizacji liczącej ponad 1000 członków. 4. Zasady wyboru delegatów określone w statucie zapewniają sprawiedliwy i wyważony sposób reprezentacji w zebraniu delegatów członków organizacji zbiorowego zarządzania, którzy należą do różnych kategorii uprawnionych, ze względu na: 1) liczbę członków organizacji zbiorowego zarządzania należących do danej kategorii uprawnionych lub 2) wysokość przychodów z praw uzyskiwanych przez członków organizacji zbiorowego zarządzania należących do danej kategorii uprawnionych, lub 3) liczbę utworów lub przedmiotów praw pokrewnych członków organizacji zbiorowego zarządzania należących do danej kategorii uprawnionych, do których prawami ta organizacja zbiorowo zarządza. 5. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, statut określa czas trwania kadencji, szczegółowe zasady i tryb wyboru delegatów, tryb zwoływania zebrania delegatów, przy czym wybór delegatów dokonywany jest co najmniej raz na cztery lata. 6. Do zebrania delegatów stosuje się odpowiednio przepisy niniejszej ustawy oraz statutu o walnym zebraniu członków.	liczbę członków organizacji, powyżej której walne zebranie członków może być zastąpione zebraniem delegatów.
	12. Państwa członkowskie mogą postanowić, że w przypadku gdy organizacja zbiorowego zarządzania z powodu swojej formy prawnej nie ma walnego zgromadzenia członków, uprawnienia tego zgromadzenia mają być wykonywane przez organ sprawujący funkcję nadzorczą. Zasady określone w ust. 2-5, 7 i 8 stosuje się odpowiednio do takiego organu sprawującego funkcję nadzorczą.	N			
	13. Państwa członkowskie mogą postanowić, że w przypadku gdy organizacja zbiorowego zarządzania ma członków będących podmiotami reprezentującymi podmioty uprawnione,	N			

	wszystkie lub niektóre uprawnienia walnego zgromadzenia członków mają być wykonywane przez zgromadzenie tych podmiotów uprawnionych. Zasady określone w ust. 2-10 stosuje się odpowiednio do zgromadzenia podmiotów uprawnionych.				
Art. 9	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każda organizacja zbiorowego zarządzania ustanowiła funkcję nadzorczą, stale monitorującą działania osób, które kierują działalnością organizacji, oraz wypełnianie przez te osoby swoich obowiązków.	T	Art. 23 ust. 1 Art. 24	Art. 23. 1. Komisja rewizyjna sprawuje stały nadzór nad działalnością organizacji zbiorowego zarządzania, w szczególności nadzoruje zgodność wykonywania obowiązków przez osoby kierujące działalnością organizacji z przepisami powszechnie obowiązującego prawa, statutem , uchwałami walnego zebrania członków, regulaminem repartycji, o którym mowa w art. 17 pkt 4, i regulaminem inwestycyjnym, o którym mowa w art. 17 pkt 6, oraz innymi aktami wewnętrznymi organizacji. Art. 24. 1. Komisja rewizyjna wykonuje swoje obowiązki kolegialnie, może jednak delegować swoich członków do wykonywania określonych czynności nadzorczych. 2. W celu wykonywania swoich obowiązków komisja rewizyjna może badać wszystkie dokumenty organizacji zbiorowego zarządzania, żądać od osoby kierującej działalnością tej organizacji, jej pracowników i podmiotów współpracujących z nią na innej podstawie prawnej sprawozdań i wyjaśnień oraz dokonywać rewizji majątku organizacji. 3. Komisja rewizyjna w przypadku odmowy lub utrudniania wykonywania obowiązków, o których mowa w ust. 2, niezwłocznie informuje o tym fakcie zarząd. Zarząd w terminie 7 dni od dnia uzyskania tej informacji zapewnia komisji rewizyjnej prawidłowe wykonywanie jej obowiązków. W przypadku niepodjęcia skutecznych działań przez zarząd, komisja rewizyjna niezwłocznie informuje o tym ministra.	
	2. W organie sprawującym funkcję nadzorczą zapewnia się sprawiedliwą i wyważoną reprezentację poszczególnych kategorii członków organizacji zbiorowego zarządzania.	T	Art. 25	Art. 25. 1. Komisja rewizyjna składa się z co najmniej pięciu członków wybieranych na kadencję nie dłuższą niż cztery lata. 2. Członkiem komisji rewizyjnej nie może być członek zarządu, likwidator, osoba kierująca	

				jednostką organizacyjną odpowiedzialną w organizacji zbiorowego zarządzania za wykonywanie czynności z zakresu zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, zatrudniony w niej główny księgowy, radca prawny lub adwokat oraz osoby, które podlegają bezpośrednio osobie kierującej działalnością organizacji. 3. Zasady wyboru członków komisji rewizyjnej określone w statucie zapewniają sprawiedliwy i wyważony wpływ poszczególnych kategorii członków organizacji zbiorowego zarządzania na skład komisji.	
	3. Każda osoba sprawująca funkcję nadzorczą co roku składa walnemu zgromadzeniu członków indywidualne oświadczenie dotyczące konfliktu interesów, zawierające informacje, o których mowa w art. 10 ust. 2 akapit drugi.	T	Art. 21 ust. 2 i 3	Art. 21. 2. Osoba, o której mowa w ust. 1, składa na pierwszym walnym zebraniu członków w danym roku kalendarzowym oświadczenie dotyczące: 1) interesów łączących ją z organizacją zbiorowego zarządzania; 2) wynagrodzeń oraz innych świadczeń pieniężnych i niepieniężnych, w tym świadczeń i uprawnień emerytalnych oraz odpraw, uzyskanych od organizacji zbiorowego zarządzania w poprzednim roku obrotowym z tytułu pełnionej funkcji; 3) kwot, które uzyskała w poprzednim roku obrotowym od organizacji zbiorowego zarządzania jako uprawniony; 4) okoliczności, które prowadzą do konfliktów między interesem osobistym a interesem organizacji zbiorowego zarządzania oraz między obowiązkami wobec organizacji a obowiązkami wobec innych podmiotów; 5) okoliczności, które mogą prowadzić do konfliktów, o których mowa w pkt 4. 3. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 1-4, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń na podstawie art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. z 2017 r. poz. 2204 i z 2018 r. poz. 20). Składający oświadczenie jest obowiązany do	

				zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.	
	4. Organ sprawujący funkcję nadzorczą regularnie odbywa posiedzenia i posiada co najmniej uprawnienia do: a) wykonywania uprawnień przekazanych mu przez walne zgromadzenie członków, w tym na podstawie art. 8 ust. 4 i 6; b) monitorowania działań osób, o których mowa w art. 10, oraz wypełniania przez te osoby swoich obowiązków, w tym wykonywania decyzji walnego zgromadzenia członków, a w szczególności ogólnych podejść wymienionych w art. 8 ust. 5 lit. a)-d).	T	Art. 23 i 24 Art. 26 ust. 1	Art. 23. 1. Komisja rewizyjna sprawuje stały nadzór nad działalnością organizacji zbiorowego zarządzania, w szczególności nadzoruje zgodność wykonywania obowiązków przez osoby kierujące działalnością organizacji z przepisami powszechnie obowiązującego prawa, statutem, uchwałami walnego zebrania członków, regulaminem repartycji, o którym mowa w art. 17 pkt 4, i regulaminem inwestycyjnym, o którym mowa w art. 17 pkt 6, oraz innymi aktami wewnętrznymi organizacji. 2. Statut może przyznawać komisji rewizyjnej kompetencje, o których mowa w art. 17 pkt 9-14, a także przewidywać, że zarząd jest obowiązany uzyskać zgodę komisji rewizyjnej przed dokonaniem innych wskazanych w statucie czynności. Jeżeli komisja rewizyjna odmówi udzielenia zgody, zarząd może w tej sprawie zwrócić się do walnego zebrania członków. Art. 24. 1. Komisja rewizyjna wykonuje swoje obowiązki kolegialnie, może jednak delegować swoich członków do wykonywania określonych czynności nadzorczych. 2. W celu wykonywania swoich obowiązków komisja rewizyjna może badać wszystkie dokumenty organizacji zbiorowego zarządzania, żądać od osoby kierującej działalnością tej organizacji, jej pracowników i podmiotów współpracujących z nią na innej podstawie prawnej sprawozdań i wyjaśnień oraz dokonywać rewizji majątku organizacji. 3. Komisja rewizyjna w przypadku odmowy lub utrudniania wykonywania obowiązków, o których mowa w ust. 2, niezwłocznie informuje o tym fakcie zarząd. Zarząd w terminie 7 dni od dnia uzyskania tej informacji zapewnia komisji rewizyjnej prawidłowe wykonywanie jej obowiązków. W przypadku	Art. 23 ust. 2 rozszerza kompetencje komisji rewizyjnej o udzielanie zgody na dokonanie przez zarząd innych czynności. Dotyczy tylko czynności nie-zastrzeżonych w dyrektywie dla walnego zebrania lub komisji rewizyjnej.

				niepodjęcia skutecznych działań przez zarząd, komisja rewizyjna niezwłocznie informuje o tym ministra. Art. 26. 1. Posiedzenia komisji rewizyjnej odbywają nie rzadziej niż raz na kwartał.	
	5. Organ sprawujący funkcję nadzorczą co najmniej raz w roku składa walnemu zgromadzeniu członków sprawozdanie z wykonywania swoich uprawnień.	T	Art. 26 ust. 2	2. Komisja rewizyjna składa walnemu zebraniu członków raz w roku sprawozdanie ze swojej działalności.	
Art. 10	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każda organizacja zbiorowego zarządzania podejmowała wszystkie niezbędne środki, tak aby osoby kierujące jej działalnością robiły to w sposób prawidłowy, ostrożny i właściwy, z zastosowaniem solidnych procedur administracyjnych i księgowych oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej. 2. Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacje zbiorowego zarządzania wprowadziły i stosowały procedury mające na celu unikanie konfliktów interesów, a w przypadku gdy uniknięcie takich konfliktów jest niemożliwe, aby rozpoznać rzeczywiste lub potencjalne konflikty interesów, zarządzać nimi oraz je monitorować i ujawniać w taki sposób, aby zapobiec sytuacji, w której mają one negatywny wpływ na zbiorowe interesy podmiotów uprawnionych, które te organizacje reprezentują. Procedury, o których mowa w akapicie pierwszym, obejmują coroczne składanie walnemu zgromadzeniu członków indywidualnego oświadczenia przez każdą z osób, o których mowa w ust. 1, zawierającego informacje na temat: a) wszelkich interesów w organizacji zbiorowego zarządzania; b) każdego wynagrodzenia otrzymanego od organizacji zbiorowego zarządzania w poprzednim roku obrotowym, w tym w formie uprawnień do świadczeń emerytalnych, świadczeń rzeczowych oraz innego rodzaju korzyści; c) wszelkich kwot otrzymanych od organizacji zbiorowego zarządzania w poprzednim roku obrotowym jako podmiot uprawniony; d) oświadczenie dotyczące jakiegokolwiek rzeczywistego lub potencjalnego konfliktu między jakimikolwiek interesami osobistymi a interesami organizacji zbiorowego zarządzania	T	Art. 20-24	Art. 20. 1. Zarząd prowadzi sprawy organizacji zbiorowego zarządzania i reprezentuje ją na zewnątrz. 2. Zarząd liczy nie więcej niż siedmiu członków powoływanych przez walne zebranie członków na kadencję nie dłuższą niż cztery lata. 3. Zasady prowadzenia spraw organizacji zbiorowego zarządzania i reprezentowania jej na zewnątrz przez zarząd określa statut. 4. Zarząd działa na podstawie zatwierdzonego przez siebie regulaminu, chyba że statut przewiduje zatwierdzenie regulaminu przez walne zebranie członków. Art. 21. 1. Osoba kierująca działalnością organizacji zbiorowego zarządzania nie może podejmować działań, które mogłyby prowadzić do konfliktu interesów z organizacją. 2. Osoba, o której mowa w ust. 1, składa na pierwszym walnym zebraniu członków w danym roku kalendarzowym oświadczenie dotyczące: 1) interesów łączących ją z organizacją zbiorowego zarządzania; 2) wynagrodzeń oraz innych świadczeń pieniężnych i niepieniężnych, w tym świadczeń i uprawnień emerytalnych oraz odpraw, uzyskanych od organizacji zbiorowego zarządzania w poprzednim roku obrotowym z tytułu pełnionej funkcji; 3) kwot, które uzyskała w poprzednim roku obrotowym od organizacji zbiorowego zarządzania	

	lub między obowiązkami w stosunku do organizacji zbiorowego zarządzania a obowiązkami wobec jakiejkolwiek innej osoby fizycznej lub prawnej.		jako uprawniony; 4) okoliczności, które prowadzą do konfliktów między interesem osobistym a interesem organizacji zbiorowego zarządzania oraz między obowiązkami wobec organizacji a obowiązkami wobec innych podmiotów; 5) okoliczności, które mogą prowadzić do konfliktów, o których mowa w pkt 4. 3. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 1-4, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń na podstawie art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. z 2017 r. poz. 2204 i z 2018 r. poz. 20). Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. Art. 22. W umowach między członkiem zarządu a organizacją zbiorowego zarządzania oraz w sporach między nimi, organizację reprezentuje członek komisji rewizyjnej wskazany w jej uchwale lub pełnomocnik powołany uchwałą walnego zebrania członków. Art. 23. 1. Komisja rewizyjna sprawuje stały nadzór nad działalnością organizacji zbiorowego zarządzania, w szczególności nadzoruje zgodność wykonywania obowiązków przez osoby kierujące działalnością organizacji z przepisami powszechnie obowiązującego prawa, statutem , uchwalamy walnego zebrania członków, regulaminem repartycji, o którym mowa w art. 17 pkt 4, i regulaminem inwestycyjnym, o którym mowa w art. 17 pkt 6, oraz innymi aktami wewnętrznymi organizacji. 2. Statut może przyznawać komisji rewizyjnej kompetencje, o których mowa w art. 17 pkt 9-14, a także przewidywać, że zarząd jest obowiązany uzyskać zgodę komisji rewizyjnej przed dokonaniem innych wskazanych w statucie czynności. Jeżeli	
--	---	--	---	--

				komisja rewizyjna odmówi udzielenia zgody, zarząd może w tej sprawie zwrócić się do walnego zebrania członków. Art. 24. 1. Komisja rewizyjna wykonuje swoje obowiązki kolegialnie, może jednak delegować swoich członków do wykonywania określonych czynności nadzorczych. 2. W celu wykonywania swoich obowiązków komisja rewizyjna może badać wszystkie dokumenty organizacji zbiorowego zarządzania, żądać od osoby kierującej działalnością tej organizacji, jej pracowników i podmiotów współpracujących z nią na innej podstawie prawnej sprawozdań i wyjaśnień oraz dokonywać rewizji majątku organizacji. 3. Komisja rewizyjna w przypadku odmowy lub utrudniania wykonywania obowiązków, o których mowa w ust. 2, niezwłocznie informuje o tym fakcie zarząd. Zarząd w terminie 7 dni od dnia uzyskania tej informacji zapewnia komisji rewizyjnej prawidłowe wykonywanie jej obowiązków. W przypadku niepodjęcia skutecznych działań przez zarząd, komisja rewizyjna niezwłocznie informuje o tym ministra.	
	ROZDZIAŁ 2 Zarządzanie przychodami z praw				
Art. 11	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacje zbiorowego zarządzania przestrzegały przepisów określonych w ust. 2-5.	T	patrz przepisy poniżej		
	2. Pobierając przychody z praw i zarządzając nimi, organizacje zbiorowego zarządzania działają z należyłą starannością.	T	Art. 4 ust. 4	Art. 4. 4. Organizacja zbiorowego zarządzania z należyłą starannością zbiorowo zarządza prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, w szczególności regularnie dokonuje podziału i wypłaty przychodów z praw.	
	3. Organizacja zbiorowego zarządzania w swoich księgach rachunkowych ujmuje odrębnie: a) przychody z praw oraz wszelkie zyski pochodzące z inwestowania przychodów z praw; oraz	T	Art. 3 ust. 1 pkt 6 Art. 33	Art. 3. 1. W rozumieniu ustawy: 6) „przychody z praw” oznaczają: a) środki pieniężne pobrane przez organizację zbiorowego zarządzania na rzecz uprawnionych, z	

	b) wszelkie własne aktywa, jakie może posiadać, i przychody uzyskane z takich aktywów, z opłat z tytułu zarządzania i z innej działalności.			tytułu przysługujących im praw wyłącznych, prawa do wynagrodzenia oraz opłat, określonych w ustawie o prawie autorskim i prawach pokrewnych, oraz b) pożytki, jakie środki te przyniosły do chwili ich wypłaty uprawnionym; Art. 33. Organizacja zbiorowego zarządzania jest obowiązana określić w dokumentacji, o której mowa w art. 10 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2017 r. poz. 2342 i 2201 oraz z 2018 r. poz. 62), zwanej dalej „ustawą o rachunkowości”, zasady rachunkowości, w tym zkładowy plan kont, w sposób zapewniający uwzględnienie w księgach rachunkowych przychodów i związanych z nimi kosztów odrębnie w odniesieniu do: 1) przychodów z praw przeznaczonych do podziału i wypłaty zgodnie z art. 37; 2) przychodów z praw niewypłaconych w przypadku, o którym mowa w art. 38 ust. 1; 3) pozostałych składników majątku własnego organizacji, w tym uzyskanych z potrąceń na pokrycie kosztów zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi.	
	4. Organizacji zbiorowego zarządzania nie wolno wykorzystywać przychodów z praw lub jakichkolwiek zysków pochodzących z inwestowania przychodów z praw do celów innych niż podział między podmioty uprawnione, z wyjątkiem przypadków gdy dozwolone jest dokonanie potrącenia lub kompensaty opłat z tytułu zarządzania zgodnie z decyzją podjętą na podstawie art. 8 ust. 5 lit. d) lub wykorzystanie przychodów z praw lub jakichkolwiek zysków pochodzących z inwestowania przychodów z praw zgodnie z decyzją podjętą na podstawie art. 8 ust. 5.	T	Art. 34	Art. 34. Organizacja zbiorowego zarządzania przeznacza przychody z praw na: 1) wypłatę uprawnionym; 2) potrącenia na pokrycie kosztów zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi określonych w regulaminie repartycji, o którym mowa w art. 17 pkt 4; 3) wykorzystanie kwot niepodlegających podziałowi określonych w regulaminie repartycji, o którym mowa w art. 17 pkt 4; 4) potrącenia na prowadzoną przez organizację działalność o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym, określonych zgodnie z regulaminem, o którym mowa w art. 17 pkt 5.	

	5. W przypadku gdy organizacja zbiorowego zarządzania inwestuje przychody z praw lub jakiegokolwiek zyski pochodzące z inwestowania przychodów z praw, robi to w najlepszym interesie podmiotów uprawnionych, których prawa reprezentuje, zgodnie z ogólną strategią inwestycyjną i strategią zarządzania ryzykiem, o których mowa w art. 8 ust. 5 lit. c) i f), oraz z uwzględnieniem następujących zasad: a) w przypadku jakiegokolwiek potencjalnego konfliktu interesów organizacja zbiorowego zarządzania zapewnia dokonanie inwestycji wyłącznie w interesie tych podmiotów uprawnionych; b) aktywa są inwestowane w taki sposób, aby zapewnić bezpieczeństwo, jakość, płynność i rentowność portfela inwestycyjnego jako całości; c) inwestycja jest odpowiednio dywersyfikowana, tak aby uniknąć nadmiernego uzależnienia od jakiegokolwiek określonego składnika aktywów i koncentracji ryzyka w portfelu inwestycyjnym jako całości.	T	Art. 35	Art. 35. 1. Przychody z praw, do czasu ich wypłaty, są zarządzane w interesie uprawnionych, na rzecz których te przychody zostały pobrane, zgodnie z regulaminem inwestycyjnym, o którym mowa w art. 17 pkt 6 oraz strategią zarządzania ryzykiem, o której mowa w art. 17 pkt 9. 2. Przychody z praw mogą być: 1) przechowywane lub lokowane na rachunkach bankowych, o których mowa w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1876, 2361 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 62 i 106); 2) inwestowane w skarbowe papiery wartościowe lub obligacje emitowane przez jednostki samorządu terytorialnego, o których mowa w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077 oraz z 2018 r. poz. 62). 3. Regulamin inwestycyjny, o którym mowa w art. 17 pkt 6 oraz strategia zarządzania ryzykiem, o której mowa w art. 17 pkt 9, zapewniają, aby: 1) lokowanie i inwestowanie przychodów z praw nie prowadziło do opóźnienia w ich wypłacie uprawnionym; 2) środki były lokowane i inwestowane w taki sposób, aby zapewnić bezpieczeństwo, jakość, płynność i rentowność portfela inwestycyjnego jako całości; 3) lokaty i inwestycje były odpowiednio zdywersyfikowane, tak aby uniknąć nadmiernego uzależnienia od jakiegokolwiek określonego składnika aktywów i koncentracji ryzyka w portfelu inwestycyjnym jako całości.	
Art. 12	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy podmiot uprawniony upoważnia organizację zbiorowego zarządzania do zarządzania jego prawami, ta organizacja zbiorowego zarządzania była zobowiązana do przekazania podmiotowi uprawnionemu informacji o opłatach z tytułu zarządzania oraz innych potrąceniach z przychodów z praw i z wszelkich zysków pochodzących z inwestowania przychodów z praw, przed uzyskaniem jego zgody na zarządzanie jego	T	Art. 27 ust. 4 Art. 36	Art. 27. 4. Przed zawarciem umowy o zbiorowe zarządzanie organizacja zbiorowego zarządzania przekazuje uprawnionemu informacje o prawach i obowiązkach uprawnionego wynikających z przepisów niniejszego rozdziału, umowy o zbiorowe zarządzanie oraz o dokonywanych przez nią potrąceniach, o których mowa w art. 34 pkt 2 i 4, w	

	prawami. 2. Potrącenia powinny być rozsądne w stosunku do usług świadczonych na rzecz podmiotów uprawnionych przez organizację zbiorowego zarządzania - w tym, w stosownych przypadkach, usług, o których mowa w ust. 4 - oraz ustalone na podstawie obiektywnych kryteriów. 3. Opłaty z tytułu zarządzania nie mogą przekroczyć uzasadnionych i udokumentowanych kosztów poniesionych przez organizację zbiorowego zarządzania w związku z zarządzaniem prawami autorskimi i prawami pokrewnymi. Państwa członkowskie zapewniają, aby wymogi mające zastosowanie do wykorzystywania i przejrzystości wykorzystywania kwot potrąconych lub skompensowanych w odniesieniu do opłat z tytułu zarządzania były stosowane do wszelkich innych potrąceń dokonywanych w celu pokrycia kosztów zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi. 4. W przypadku gdy organizacja zbiorowego zarządzania świadczy usługi o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym finansowane z potrąceń z przychodów z praw lub z jakiegokolwiek zysków pochodzących z inwestowania przychodów z praw, usługi takie są świadczone na podstawie sprawiedliwych kryteriów, w szczególności w odniesieniu do dostępu do tych usług oraz ich zakresu.			sposób umożliwiający ich utrwalenie. Art. 36. 1. Organizacja zbiorowego zarządzania dokonuje potrąceń, o których mowa w art. 34 pkt 2 i 4, zgodnie z zasadami określonymi w regulaminie repartycji, o którym mowa w art. 17 pkt 4, i regulaminie, o którym mowa w art. 17 pkt 5. Potrącenia te są dokonywane w granicach uzasadnionych działaniami podejmowanymi przez organizację zbiorowego zarządzania na rzecz uprawnionych oraz ustalone na podstawie obiektywnych kryteriów. 2. Potrącenia na pokrycie kosztów zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi powinny być uzasadnione i udokumentowane w odniesieniu do poszczególnych pól eksploatacji objętych zezwoleniem organizacji zbiorowego zarządzania. 3. Organizacja zbiorowego zarządzania finansująca działalność o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym z potrąceń, o których mowa w art. 34 pkt 4, prowadzi ją, w szczególności na rzecz kategorii uprawnionych w zakresie udzielonego jej zezwolenia, stosując sprawiedliwe kryteria określające zasady dostępu do tych świadczeń i ich zakres.	
Art. 13	1. Bez uszczerbku dla art. 15 ust. 3 i art. 28 państwa członkowskie zapewniają, aby każda organizacja zbiorowego zarządzania regularnie, z należytą starannością i prawidłowo dokonywała podziału i wypłaty podmiotom uprawnionym należnych im kwot oraz aby robiła to zgodnie z ogólnym podejściem do podziału kwot, o którym mowa w art. 8 ust. 5 lit. a). Państwa członkowskie zapewniają również, aby organizacje zbiorowego zarządzania lub ich członkowie będący podmiotami reprezentującymi podmioty uprawnione dokonywali podziału i wypłaty tych kwot podmiotom uprawnionym jak najszybciej, jednak nie później niż dziewięć miesięcy od końca roku obrotowego, w którym przychody z praw zostały pobrane, chyba że z przyczyn obiektywnych, związanych w szczególności ze zgłoszeniami dokonywanymi	T	Art. 37	Art. 37. 1. Organizacja zbiorowego zarządzania dokonuje podziału i wypłaty przychodów z praw zgodnie z regulaminem repartycji, o którym mowa w art. 17 pkt 4, zapewniając uprawnionym regularność, staranność, prawidłowość oraz przejrzystość procesu podziału i wypłaty. 2. Podział i wypłata przychodów z praw powinny zostać dokonane w terminach określonych w regulaminie repartycji, o którym mowa w art. 17 pkt 4, nie później niż w terminie 9 miesięcy od dnia zakończenia roku obrotowego, w którym zostały pobrane. 3. Termin, o którym mowa w ust. 2, ulega zawieszeniu na okres, w którym organizacja zbiorowego zarządzania nie jest w stanie dokonać	

	przez użytkowników, identyfikacją praw, podmiotów uprawnionych lub przyporządkowaniem informacji o utworach i innych przedmiotach objętych ochroną do podmiotów uprawnionych, organizacja zbiorowego zarządzania lub, w stosownym przypadku, jej członkowie nie są w stanie dotrzymać tego terminu.			podziału lub wypłaty przychodów z praw na rzecz uprawnionego z przyczyn obiektywnych, innych niż określone w art. 38 ust. 1, w szczególności związanych z nieprzekazywaniem informacji niezbędnych do dokonania tego podziału lub wypłaty przez uprawnionych, użytkowników lub organizację zbiorowego zarządzania działające na podstawie umowy o reprezentacji.	
	2. W przypadku gdy w terminie określonym w ust. 1 nie można było dokonać podziału między podmioty uprawnione należnych im kwot, ponieważ nie można zidentyfikować lub zlokalizować właściwych podmiotów uprawnionych, a wyjątek dotyczący terminu nie ma zastosowania, kwoty te są ujmowane odrębnie w księgach rachunkowych organizacji zbiorowego zarządzania.	T	Art. 33 pkt 2	Art. 33. Organizacja zbiorowego zarządzania jest obowiązana określić w dokumentacji, o której mowa w art. 10 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2016 r. poz. 1047 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 61, 245, 791 i 1089), zwanej dalej „ustawą o rachunkowości”, zasady rachunkowości, w tym zakładowy plan kont, w sposób zapewniający uwzględnienie w księgach rachunkowych przychodów i związanych z nimi kosztów odrębnie w odniesieniu do: 2) przychodów z praw niewypłaconych w przypadku, o którym mowa w art. 38 ust. 1;	
	3. Organizacje zbiorowego zarządzania podejmują wszystkie niezbędne środki, zgodne z ust. 1, mające na celu identyfikację i lokalizację podmiotów uprawnionych. W szczególności najpóźniej trzy miesiące po upływie terminu określonego w ust. 1 organizacja zbiorowego zarządzania udostępnia informacje o utworach i innych przedmiotach objętych ochroną, w odniesieniu do których nie zidentyfikowano lub nie zlokalizowano jednego lub większej liczby podmiotów uprawnionych: a) podmiotom uprawnionym, które reprezentuje lub podmiotom reprezentującym podmioty uprawnione, w przypadku gdy takie podmioty są członkami organizacji zbiorowego zarządzania; oraz b) wszystkim organizacjom zbiorowego zarządzania, z którymi zawarła umowy o reprezentacji. Informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, obejmują, jeśli są dostępne: a) tytuł utworu lub innego przedmiotu objętego ochroną;	T	Art. 38	Art. 38. Jeżeli organizacja zbiorowego zarządzania nie jest w stanie wypłacić uprawnionym przychodów z praw z powodu ich nieustalenia lub nieodnalezienia, najpóźniej w terminie 3 miesięcy od upływu terminu, o którym mowa w art. 37 ust. 2, podejmuje niezbędne czynności w celu ich ustalenia lub odnalezienia, w szczególności: 1) poszukuje informacji na temat uprawnionych w wykazach, o których mowa w art. 32, oraz innych dostępnych jej źródłach informacji; 2) przekazuje swoim członkom, uprawnionym, których reprezentuje na podstawie umowy o zbiorowe zarządzanie, organizacjom posiadającym zezwolenie na zbiorowe zarządzanie prawami tej samej kategorii uprawnionych oraz organizacjom, z którymi zawarła umowy o reprezentacji, będące w jej posiadaniu informacje na temat utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, co do których uprawnieni nie zostali ustaleniu lub odnalezieniu, zawierające:	

	b) nazwisko lub nazwę podmiotu uprawnionego; c) nazwisko lub nazwę właściwego wydawcy lub producenta; oraz d) wszelkie inne dostępne istotne informacje, które mogłyby pomóc w zidentyfikowaniu podmiotu uprawnionego. Organizacja zbiorowego zarządzania sprawdza również ewidencję, o której mowa w art. 6 ust. 5, oraz inne dostępne rejestry. Jeżeli wspomniane powyżej środki nie przyniosą rezultatów, organizacja zbiorowego zarządzania podaje tę informację do wiadomości publicznej najpóźniej rok po upływie tego trzymiesięcznego terminu.			a) tytuł utworu lub przedmiotu prawa pokrewnego, b) imię i nazwisko, pseudonim lub nazwę uprawnionych, którzy nie zostali ustaleni lub odnalezieni, c) imię i nazwisko albo nazwę właściwego wydawcy lub producenta, d) pozostałe informacje, które mogłyby pomóc w odnalezieniu lub zidentyfikowaniu uprawnionych. 3) publikuje informacje, o których mowa w pkt 2, na swojej stronie internetowej.	
	4. W przypadku gdy w terminie trzech lat od końca roku obrotowego, w którym nastąpiło pobranie przychodów z praw, nie można było dokonać podziału między podmioty uprawnione należnych im kwot, oraz pod warunkiem że organizacja zbiorowego zarządzania zastosowała wszystkie niezbędne środki służące zidentyfikowaniu i zlokalizowaniu podmiotów uprawnionych, o których mowa w ust. 3, kwoty te uznaje się za niepodlegające podziałowi.	T	Art. 39	Art. 39. 1. Przychody z praw, które mimo podjęcia czynności, o których mowa w art. 38, nie zostały wypłacone w terminie 3 lat od zakończenia roku obrotowego, w którym zostały pobrane, organizacja zbiorowego zarządzania przeznacza na sfinansowanie działalności o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym świadczonej przez organizację na rzecz uprawnionych zgodnie z art. 36 ust. 3 lub wypłatę pozostałym uprawnionym proporcjonalnie do należnych im przychodów z praw. Szczegółowe zasady wykorzystania tych środków określa regulamin repartycji, o którym mowa w art. 17 pkt 4. 2. Uprawniony zachowuje roszczenie wobec organizacji zbiorowego zarządzania o wypłatę przychodów z praw, o których mowa w ust. 1, w pełnej należnej mu wysokości. Wypłata następuje z przychodów z praw pobranych w kolejnych latach obrotowych, które nie zostały wypłacone uprawnionym z powodu ich nieustalenia lub nieodnalezienia.	
	5. Walne zgromadzenie członków organizacji zbiorowego zarządzania podejmuje decyzję o wykorzystaniu tych niepodlegających podziałowi kwot zgodnie z art. 8 ust. 5 lit. b), bez uszczerbku dla prawa podmiotów uprawnionych do dochodzenia tych kwot od organizacji zbiorowego zarządzania zgodnie z przepisami państw członkowskich dotyczącymi okresu przedawnienia roszczeń.				
	6. Państwa członkowskie mogą ograniczyć lub określić dozwolone sposoby wykorzystania niepodlegających podziałowi kwot, między innymi zapewniając, aby kwoty te były wykorzystywane w odrębny i niezależny sposób w celu finansowania działań o charakterze socjalnym, kulturalnym i edukacyjnym na rzecz podmiotów uprawnionych.	N			
	ROZDZIAŁ 3 Zarządzanie prawami w imieniu innych organizacji zbiorowego zarządzania				
Art. 14	Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacja zbiorowego zarządzania nie dyskryminowała żadnego z podmiotów uprawnionych, których prawami zarządza na	T	Art. 4 ust. 3	Art. 4. 3. Organizacja zbiorowego zarządzania jednakowo traktuje uprawnionych bez względu na podstawę prawną zbiorowego zarządzania ich	

	podstawie umowy o reprezentacji, w szczególności w odniesieniu do mających zastosowanie stawek wynagrodzeń, opłat z tytułu zarządzania oraz warunków pobierania przychodów z praw oraz podziału między podmioty uprawnione należnych im kwot.			prawami.	
Art. 15	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby z wyjątkiem opłat z tytułu zarządzania organizacja zbiorowego zarządzania nie dokonywała żadnych potrąceń od przychodów z praw należnych z tytułu praw, którymi zarządza na podstawie umowy o reprezentacji, oraz od jakichkolwiek zysków pochodzących z inwestowania przychodów z praw, chyba że inna organizacja zbiorowego zarządzania będącą stroną umowy o reprezentacji udzieli wyraźnej zgody na dokonywanie takich potrąceń. 2. Organizacja zbiorowego zarządzania regularnie, z należytą starannością i w sposób dokładny dokonuje podziału i wypłaty kwot należnych innym organizacjom zbiorowego zarządzania. 3. Organizacja zbiorowego zarządzania dokonuje takiego podziału i wypłat na rzecz drugiej organizacji zbiorowego zarządzania jak najszybciej, jednak nie później niż dziewięć miesięcy od końca roku obrotowego, w którym przychody z praw zostały pobrane, chyba że z przyczyn obiektywnych, związanych w szczególności ze zgłoszeniami dokonywanymi przez użytkowników, identyfikacją praw, podmiotów uprawnionych lub przyporządkowaniem informacji o utworach i innych przedmiotach objętych ochroną do podmiotów uprawnionych, organizacja zbiorowego zarządzania nie jest w stanie dotrzymać tego terminu. Ta inna organizacja zbiorowego zarządzania lub, w przypadku gdy wśród jej członków znajdują się podmioty reprezentujące podmioty uprawnione, ci członkowie dokonują podziału i wypłaty podmiotom uprawnionym należnych im kwot jak najszybciej, jednak nie później niż sześć miesięcy od otrzymania tych kwot, chyba że z przyczyn obiektywnych, związanych w szczególności ze zgłoszeniami dokonywanymi przez użytkowników, identyfikacją praw, podmiotów uprawnionych lub przyporządkowaniem informacji o utworach i innych przedmiotach objętych ochroną do podmiotów uprawnionych, organizacja zbiorowego zarządzania lub, w stosownych przypadkach, jej członkowie nie są w stanie	T	Art. 40	Art. 40. 1. Organizacja zbiorowego zarządzania, która zbiorowo zarządza prawami na podstawie umowy o reprezentacji zawartej z organizacją zbiorowego zarządzania lub zagraniczną organizacją zbiorowego zarządzania mającą siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, może dokonywać potrąceń od przychodów z praw pobranych w wyniku zbiorowego zarządzania tymi prawami, innych niż potrącenia, o których mowa w art. 34 pkt 2, wyłącznie za zgodą organizacji zbiorowego zarządzania, z którą zawarła umowę o reprezentacji. 2. Podziału i wypłaty przychodów z praw na podstawie umowy o reprezentacji dokonuje się niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 9 miesięcy od zakończenia roku obrotowego, w którym zostały pobrane, chyba że dotrzymanie tego terminu nie jest możliwe z przyczyn obiektywnych, związanych w szczególności z nieprzekazywaniem informacji niezbędnych do dokonania podziału lub wypłaty przez użytkowników lub stronę umowy o reprezentacji. 3. Do zarządzania przychodami z praw otrzymanymi na podstawie umowy o reprezentacji stosuje się przepisy art. 33-39, przy czym termin, o którym mowa w art. 37 ust. 2 wynosi 6 miesięcy.	

	dotrzymać tego terminu.				
	ROZDZIAŁ 4 Stosunki z użytkownikami				
Art. 16	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacje zbiorowego zarządzania i użytkownicy prowadzili w dobrej wierze negocjacje w sprawie udzielania licencji dotyczących praw. Organizacje zbiorowego zarządzania i użytkownicy przekazują sobie wzajemnie wszystkie niezbędne informacje.	T	Art. 42 ust. 3 i 5 Art. 48 ust. 1	Art. 42. 3. Organizacja zbiorowego zarządzania i użytkownik przekazują sobie wszystkie informacje niezbędne do zawarcia umowy o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie. 5. W przypadku nieprzyjęcia oferty, o której mowa w ust. 4, przez użytkownika organizacja zbiorowego zarządzania i użytkownik przystępują do negocjacji, które mają obowiązek prowadzić w dobrej wierze. Art. 48. 1. Organizacja zbiorowego zarządzania informuje użytkownika o okolicznościach mających znaczenie dla obowiązywania i wykonywania zawartej z nim umowy o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie, w szczególności o wypowiedzeniu umowy o zbiorowe zarządzanie, jego zakresie i terminie jej wygaśnięcia, jeżeli wypowiedzenie takie wpływa na zakres praw objętych zawartą umową.	
	2. Warunki udzielenia licencji opierają się na obiektywnych i niedyskryminujących kryteriach. Udzielając licencji dotyczących praw, organizacje zbiorowego zarządzania nie są zobowiązane, w przypadku innych usług online, do opierania się na warunkach licencji uzgodnionych z użytkownikiem, w sytuacji gdy ten użytkownik świadczy nowy rodzaj usług online, które są powszechnie dostępne w Unii krócej niż trzy lata. Podmioty uprawnione otrzymują odpowiednie wynagrodzenie za korzystanie z ich praw. Stawki wynagrodzeń za prawa wyłączne i prawa do wynagrodzenia pozostają w rozsądnym stosunku między innymi do wartości ekonomicznej użytkowania praw w obrocie handlowym, z uwzględnieniem rodzaju i zakresu wykorzystania utworów i innych przedmiotów objętych ochroną, a także w odniesieniu do wartości ekonomicznej usług świadczonych przez organizację zbiorowego zarządzania. Organizacje zbiorowego zarządzania	T	Art. 41 Art. 43 ust. 2	Art. 41. 1. Organizacja zbiorowego zarządzania przy ustalaniu wynagrodzenia i pozostałych warunków umowy o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie zawieranej z użytkownikiem stosuje obiektywne i niedyskryminujące kryteria. 2. Wynagrodzenie dochodzone przez organizację zbiorowego zarządzania uwzględnia wysokość wpływów osiąganych z korzystania z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych oraz charakter i zakres tego korzystania. Art. 43. 2. Organizacja zbiorowego zarządzania w przypadku świadczenia przez użytkownika drogą elektroniczną nowego rodzaju usługi, która jest publicznie dostępna krócej niż trzy lata na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub	

	informują zainteresowanego użytkownika o kryteriach stosowanych do określenia tych stawek.			państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, może oferować warunki umów o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie odmienne od oferowanych innym użytkownikom świadczącym usługi drogą elektroniczną.	
	3. Organizacje zbiorowego zarządzania odpowiadają bez zbędnej zwłoki na wnioski użytkowników, wskazując między innymi, jakie informacje są potrzebne organizacji zbiorowego zarządzania w celu zaoferowania licencji. Po otrzymaniu wszystkich stosownych informacji organizacja zbiorowego zarządzania bez zbędnej zwłoki oferuje licencję albo przekazuje użytkownikowi uzasadnienie wyjaśniające, dlaczego nie zamierza udzielić licencji na daną usługę.	T	Art. 42 ust. 2-4	Art. 42. 2. Odmowa zawarcia umowy o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie wraz z uzasadnieniem wskazującym przyczyny, o których mowa w ust. 1, jest niezwłocznie przekazywana użytkownikowi, który zgłosił organizacji zbiorowego zarządzania zamiar zawarcia takiej umowy. 3. Organizacja zbiorowego zarządzania i użytkownik przekazują sobie wszystkie informacje niezbędne do zawarcia umowy o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie. 4. Jeżeli nie zachodzą przyczyny uzasadniające odmowę zawarcia umowy o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie, a organizacja zbiorowego zarządzania posiada wszystkie informacje niezbędne do jej zawarcia, organizacja niezwłocznie składa użytkownikowi ofertę zawarcia takiej umowy. W przypadku, gdy oferowana stawka wynagrodzenia wynika z zatwierdzonej tabeli wynagrodzeń, organizacja wskazuje pozycję z tej tabeli będącą podstawą oferowanej stawki. W pozostałych przypadkach oferta zawiera uzasadnienie wysokości proponowanego wynagrodzenia, w tym w zakresie spełnienia kryteriów, o których mowa w art. 41 ust. 2.	
	4. Organizacje zbiorowego zarządzania umożliwiają użytkownikom komunikowanie się z nimi za pośrednictwem środków elektronicznych, w tym, w stosownych przypadkach, do celów dokonywania zgłoszeń dotyczących wykorzystania licencji.	T	Art. 49	Art. 49. 1. Organizacja zbiorowego zarządzania udostępnia środki komunikacji elektronicznej umożliwiające użytkownikom: 1) zgłaszanie zamiaru zawarcia z nią umowy o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw	

				pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie; 2) wykonywanie obowiązków informacyjnych, o których mowa w art. 46 ust. 1; 3) składanie innych wniosków i oświadczeń związanych z działalnością organizacji zbiorowego zarządzania lub z zawartą z nią umową o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie. 2. Środki komunikacji elektronicznej, o których mowa w ust. 1, zapewniają utrwalenie, przekazywanie, przechowywanie i zabezpieczenie treści dokonywanych czynności. Organizacja zbiorowego zarządzania stosuje, w zakresie, w jakim jest to możliwe i uzasadnione, standardy branżowe lub otwarte formaty.	
Art. 17	Państwa członkowskie przyjmują przepisy zapewniające, aby użytkownicy przekazywali organizacji zbiorowego zarządzania w uzgodnionym lub wcześniej ustalonym czasie i w uzgodnionym lub wcześniej ustalonym formacie będące w ich dyspozycji stosowne informacje na temat wykorzystania praw, które organizacje zbiorowego zarządzania reprezentują, niezbędne do pobrania przychodów z praw oraz podziału i wypłaty podmiotom uprawnionym należnych im kwot. Decydując o formacie przekazywania tych informacji, organizacje zbiorowego zarządzania i użytkownicy uwzględniają w możliwie największym stopniu dobrowolne standardy branżowe.	T	Art. 46-47	Art. 46. 1. Umowa o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie określa zasady udostępniania przez użytkownika, w określonym czasie i formacie, informacji niezbędnych do pobrania przychodów z praw oraz podziału i wypłaty uprawnionym należnych im kwot, w tym informacji dotyczących wykorzystania praw. 2. W przypadku, gdy użytkownik istotnie narusza obowiązek udostępniania informacji, o których mowa w ust. 1, organizacja zbiorowego zarządzania może, po uprzednim wezwaniu go do wykonania obowiązku w wyznaczonym mu w tym celu stosownym terminie, wypowiedzieć umowę o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie ze skutkiem natychmiastowym. Art. 47. Zakres informacji i dokumentów, o których mowa w art. 45 i art. 46, uwzględnia cel, w jakim te informacje i dokumenty mają być przekazywane, ich dostępność dla użytkownika, zakres i charakter prowadzonej przez niego działalności, a także odpowiada, jeżeli to możliwe, standardom	

				branżowym.	
	ROZDZIAŁ 5 Przejrzystość i sprawozdawczość				
Art. 18	1. Bez uszczerbku dla ust. 2 niniejszego artykułu, art. 19 i art. 28 ust. 2, państwa członkowskie zapewniają, aby każda organizacja zbiorowego zarządzania nie rzadziej niż raz w roku udostępniała każdemu podmiotowi uprawnionemu, któremu przydzieliła przychody z praw lub na rzecz którego dokonała płatności w okresie, którego dotyczą informacje, co najmniej następujące informacje: a) wszystkie dane kontaktowe, które za zgodą podmiotu uprawnionego organizacja zbiorowego zarządzania może wykorzystywać, aby zidentyfikować i zlokalizować podmiot uprawniony; b) przychody z praw przydzielone podmiotowi uprawnionemu; c) kwoty wypłacone podmiotowi uprawnionemu przez organizację zbiorowego zarządzania w podziale na kategorie zarządzanych praw i na pola eksploatacji; d) okres, w którym miał miejsce akt eksploatacji, z tytułu którego podmiotowi uprawnionemu przydzielono i wypłacono kwoty, chyba że z obiektywnych przyczyn związanych ze zgłaszaniem wykorzystania praw przez użytkowników organizacja zbiorowego zarządzania nie jest w stanie podać tych informacji; e) dokonane potrącenia na poczet opłat z tytułu zarządzania; f) dokonane potrącenia z innego tytułu niż na poczet opłat z tytułu zarządzania, w tym potrącenia, które mogą być wymagane przepisami krajowymi celem świadczenia usług o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym; g) jakiegokolwiek przychody z praw przydzielone podmiotowi uprawnionemu, które nie zostało jeszcze wypłacone za którykolwiek okres.	T	Art. 84	Art. 84. Organizacja zbiorowego zarządzania co najmniej raz w roku udostępnia uprawnionemu, na rzecz którego dokonała podziału lub wypłaty przychodów z praw, informacje dotyczące wykonywanego zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi za dany okres, obejmujące co najmniej: 1) dane kontaktowe uprawnionego: imię, nazwisko, pseudonim lub nazwę oraz adres korespondencyjny, w tym adres poczty elektronicznej, które za zgodą uprawnionego może wykorzystywać, aby go ustalić i odnaleźć – celem ich aktualizacji; 2) wysokość należnych uprawnionemu przychodów z praw; 3) wysokość przychodów z praw wypłaconych uprawnionemu z tytułu korzystania z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na poszczególnych polach eksploatacji; 4) okres, za który dokonano podziału lub wypłaty przychodów z praw, chyba że z obiektywnych przyczyn związanych ze zgłaszaniem wykorzystania praw przez użytkowników organizacja nie jest w stanie udostępnić tych informacji; 5) wysokość potrąceń dokonanych na pokrycie kosztów zbiorowego zarządzania; 6) wysokość potrąceń dokonanych na prowadzoną przez organizację działalność o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym; 7) wysokość przychodów z praw należnych uprawnionemu, które nie zostały jeszcze wypłacone do końca danego okresu.	
	2. W przypadku gdy organizacja zbiorowego zarządzania przydziela przychody z praw i ma wśród członków podmioty, które są odpowiedzialne za podział między podmioty	N			Art. 18 ust. 2 dyrektywy nie wymaga

	uprawnione przychodów z praw, ta organizacja zbiorowego zarządzania przekazuje tym podmiotom informacje wymienione w ust. 1, pod warunkiem że nie posiadają one tych informacji. Państwa członkowskie zapewniają, aby nie rzadziej niż raz w roku podmioty udostępniały co najmniej informacje wymienione w ust. 1 każdemu podmiotowi uprawnionemu, któremu przydzieliły przychody z praw lub na rzecz którego dokonały płatności w okresie, którego dotyczą informacje.				implementacji, gdyż w polskie przepisy nie przewidują możliwości istnienia podmiotów, których dotyczy.
Art. 19	Państwa członkowskie zapewniają, aby każda organizacja zbiorowego zarządzania nie rzadziej niż raz w roku udostępniała drogą elektroniczną co najmniej następujące informacje organizacjom zbiorowego zarządzania, w imieniu których zarządza prawami na podstawie umowy o reprezentacji, za okres, którego dotyczą te informacje: a) przydzielone przychody z praw, kwoty wypłacone przez organizację zbiorowego zarządzania w podziale na kategorie zarządzanych praw i na pola eksploatacji w odniesieniu do praw, którymi zarządza na podstawie umowy o reprezentacji, oraz wszelkie przydzielone przychody z praw, które nie zostały jeszcze wypłacone za którykolwiek okres; b) potrącenia dokonane na poczet opłat z tytułu zarządzania; c) potrącenia dokonane na każdy inny cel niż na poczet opłat z tytułu zarządzania, o których mowa w art. 15; d) informacje dotyczące wszelkich udzielonych licencji lub licencji, których udzielenia odmówiono, w odniesieniu do utworów i innych przedmiotów objętych ochroną, które są przedmiotem umowy o reprezentacji; e) uchwały przyjęte przez walne zgromadzenie członków, o ile uchwały te mają znaczenie dla zarządzania prawami objętymi umową o reprezentacji.	T	Art. 85	Art. 85. Organizacja zbiorowego zarządzania co najmniej raz w roku udostępnia za pomocą środków komunikacji elektronicznej organizacji zbiorowego zarządzania, której prawami zbiorowo zarządza na podstawie umowy o reprezentacji, informacje dotyczące wykonywanego zbiorowego zarządzania za dany okres, obejmujące co najmniej: 1) wysokość przychodów z praw należnych danej organizacji; 2) wysokość przychodów z praw wypłaconych danej organizacji z tytułu korzystania z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na poszczególnych polach eksploatacji; 3) wysokość przychodów z praw należnych danej organizacji, które nie zostały jeszcze wypłacone do końca danego okresu; 4) wysokość potrąceń dokonanych na pokrycie kosztów zbiorowego zarządzania; 5) wysokość potrąceń dokonanych na prowadzoną przez organizację działalność o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym; 6) udzielone licencje oraz licencje, których udzielenia odmówiono, w odniesieniu do praw objętych umową o reprezentacji; 7) uchwały przyjęte przez walne zebranie członków, o ile mają one znaczenie dla zbiorowego zarządzania prawami objętymi umową o reprezentacji.	
Art.	1. Bez uszczerbku dla art. 25 państwa członkowskie zapewniają, aby w odpowiedzi na należycie uzasadniony	T	Art. 86	Art. 86. Organizacja zbiorowego zarządzania, na należycie uzasadniony wniosek uprawnionego,	

20	wniosek każda organizacja zbiorowego zarządzania, bez zbędnej zwłoki i drogą elektroniczną, udostępniała każdej organizacji zbiorowego zarządzania, w imieniu której zarządza prawami na podstawie umowy o reprezentacji, lub każdemu podmiotowi uprawnionemu, lub każdemu użytkownikowi co najmniej następujące informacje: a) utwory lub inne przedmioty objęte ochroną, które reprezentuje, prawa, którymi zarządza, w sposób bezpośredni lub na mocy umów o reprezentacji, oraz terytoria, których to dotyczy; lub b) w przypadku gdy ze względu na zakres działalności organizacji zbiorowego zarządzania taki utwór lub inny przedmiot objęty ochroną nie może zostać określony - rodzaje utworów lub innych przedmiotów objętych ochroną, które reprezentuje, prawa, którymi zarządza, oraz terytoria, których to dotyczy.			użytkownika lub organizacji zbiorowego zarządzania, której prawami zbiorowo zarządza na podstawie umowy o reprezentacji, udostępnia bez zbędnej zwłoki za pomocą środków komunikacji elektronicznej, co najmniej informacje w zakresie: 1) utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, którymi zbiorowo zarządza na podstawie umowy o zbiorowe zarządzanie lub umowy o reprezentacji, a jeżeli z obiektywnych przyczyn nie jest to możliwe, rodzajach utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, którymi zbiorowo zarządza na tych podstawach; 2) polach eksploatacji oraz terytoriach, których ten zarząd dotyczy.	
Art. 21	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każda organizacja zbiorowego zarządzania podawała do wiadomości publicznej co najmniej następujące informacje: a) statut organizacji; b) warunki członkostwa w organizacji oraz warunki cofnięcia upoważnienia do zarządzania prawami, o ile nie są one ujęte w statucie; c) standardowe umowy licencyjne i standardowe stosowane stawki wynagrodzeń łącznie ze zniżkami; d) wykaz osób, o których mowa w art. 10; e) jej ogólne podejście do podziału między podmioty uprawnione należnych im kwot; f) jej ogólne podejście do opłat z tytułu zarządzania; g) jej ogólne podejście do dokonywania potrąceń, do celów innych niż w odniesieniu do opłat z tytułu zarządzania, z przychodów z praw oraz z wszelkich zysków pochodzących z inwestowania przychodów z praw, w tym potrąceń do celów świadczenia usług o charakterze socjalnym, kulturalnym i edukacyjnym; h) wykaz zawartych przez nią umów o reprezentacji oraz nazwy organizacji zbiorowego zarządzania, z którymi zawarto	T	Art. 87	Art. 87. Organizacja zbiorowego zarządzania udostępnia publicznie na swojej stronie internetowej i na bieżąco aktualizuje podstawowe informacje dotyczące jej działalności, co najmniej: 1) statut; 2) warunki i sposób nabywania oraz utraty członkostwa w organizacji; 3) warunki zawierania i wypowiedzania umowy o zbiorowe zarządzanie, o ile nie są ujęte w statucie; 4) wzory standardowych umów licencyjnych; 5) zatwierdzone tabele wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych oraz pozostałe standardowe stosowane stawki wynagrodzeń, łącznie ze zniżkami; 6) wykaz osób kierujących działalnością organizacji zbiorowego zarządzania, zawierający imię, nazwisko i funkcję każdej z tych osób; 7) regulaminy, o których mowa w art. 17 pkt 4-5; 8) wykaz zawartych umów o reprezentacji ze wskazaniem stron, przedmiotu umowy, daty	

	te umowy o reprezentacji; i) ogólne podejście do wykorzystania kwot niepodlegających podziałowi; j) procedury rozpatrywania skarg i rozstrzygania sporów dostępne zgodnie z art. 33, 34 i 35. 2. Organizacje zbiorowego zarządzania publikują i na bieżąco aktualizują na swojej publicznej stronie internetowej informacje, o których mowa w ust. 1.			zawarcia oraz okresu obowiązywania; 9) informację o procedurze rozpatrywania skarg, o których mowa w art. 91, o możliwości rozwiązywania sporów w drodze postępowania mediacyjnego, o którym mowa w art. 82 ust. 1, oraz o możliwości poddania sporu z organizacją pod rozstrzygnięcie sądu powszechnego lub, za jej zgodą, sądu polubownego stosownie do przepisów części piątej ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego.	
Art. 22	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każda organizacja zbiorowego zarządzania, niezależnie od jej formy prawnej zgodnie z prawem krajowym, za każdy rok obrotowy sporządzała i podawała do wiadomości publicznej, najpóźniej osiem miesięcy po zakończeniu tego roku obrotowego, roczne sprawozdanie na temat przejrzystości, w tym odrębne sprawozdanie, o którym mowa w ust. 3. Organizacje zbiorowego zarządzania publikują na swojej stronie internetowej roczne sprawozdanie na temat przejrzystości, które pozostaje publicznie dostępne na tej stronie przez przynajmniej pięć lat. 2. Roczne sprawozdanie na temat przejrzystości zawiera co najmniej informacje określone w załączniku. 3. Odrębne sprawozdanie dotyczy wykorzystania kwot potrąconych na cele świadczenia usług o charakterze socjalnym, kulturalnym i edukacyjnym i zawiera co najmniej informacje wymienione w pkt 3 załącznika. 4. Informacje księgowe zawarte w rocznym sprawozdaniu na temat przejrzystości są badane przez co najmniej jedną osobę upoważnioną na mocy prawa do przeprowadzania badań sprawozdań finansowych zgodnie z dyrektywą 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady. Sprawozdanie z badania biegłego rewidenta, w tym wszelkie zastrzeżenia do niego, zostają w całości włączone do rocznego sprawozdania na temat przejrzystości. Do celów niniejszego ustępu informacje księgowe obejmują sprawozdanie finansowe, o którym mowa w pkt 1 lit. a) załącznika, oraz wszelkie informacje finansowe, o których	T	Art. 88-90	Art. 88. 1. Organizacja zbiorowego zarządzania sporządza roczne sprawozdanie z działalności za każdy rok obrotowy. 2. Roczne sprawozdanie z działalności zawiera: 1) sprawozdanie podstawowe; 2) sprawozdanie finansowe; 3) sprawozdanie z wykorzystania potrąceń, o których mowa w art. 34 pkt 4. 3. Dane finansowe zawarte w sprawozdaniach, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 3, dotyczące przychodów z praw, dokonanych od nich potrąceń, kosztów zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, kosztów innych usług świadczonych przez organizację zbiorowego zarządzania na rzecz uprawnionych oraz środków przeznaczonych na prowadzoną przez organizację zbiorowego zarządzania działalność o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym, wynikają z ewidencji księgowej. 4. Sprawozdanie finansowe, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, oraz dane finansowe, o których mowa w ust. 3, podlegają badaniu przez biegłego rewidenta. 5. W wyniku przeprowadzenia badania, o którym mowa w ust. 4, biegły rewident sporządza na piśmie sprawozdanie z badania w rozumieniu art. 83 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. poz. 1089), w którym dodatkowo zawiera	

	mowa w pkt 1 lit. g) i h) oraz w pkt 2 załącznika.			informację czy dane finansowe, o których mowa w ust. 3, zostały przedstawione zgodnie z wymogami określonymi w ust. 1-3 oraz przepisami wydanymi na podstawie art. 89. 6. Organizacja zbiorowego zarządzania przekazuje ministrowi zatwierdzone roczne sprawozdanie z działalności, wraz ze sprawozdaniem z badania, o którym mowa w ust. 4, oraz podaje je do publicznej wiadomości przez zamieszczenie na swojej stronie internetowej, w terminie 6 miesięcy od zakończenia danego roku obrotowego. Dokumenty te pozostają publicznie dostępne na stronie internetowej organizacji. Art. 89. Minister określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres sprawozdania, o którym mowa w art. 88 ust. 2 pkt 1 i 3, zawierający co najmniej informacje, o których mowa w załączniku do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/26/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania online na rynku wewnętrznym (Dz. Urz. UE L 84 z 20.03.2014, str. 72), zwanej dalej „dyrektywą 2014/26/UE”, uwzględniając informacje na temat struktury organizacyjnej organizacji, jej organów wewnętrznych i majątku oraz działalności w zakresie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, a także konieczność dokonania oceny prawidłowości realizacji przez tę organizację jej celów statutowych. Art. 90. 1. Do organizacji zbiorowego zarządzania mają zastosowanie przepisy ustawy o rachunkowości, z wyłączeniem art. 2 ust. 5 tej ustawy. 2. Sprawozdanie finansowe organizacji zbiorowego zarządzania zawiera również rachunek przepływów pieniężnych.	
	TYTUŁ III				

	UDZIELANIE PRZEZ ORGANIZACJE ZBIOROWEGO ZARZĄDZANIA LICENCJI WIELOTERYTORIALNYCH DOTYCZĄCYCH PRAW DO UTWORÓW MUZYCZNYCH DLA WYKORZYSTANIA ONLINE				
Art. 23	Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacje zbiorowego zarządzania z siedzibą na ich terytorium, przy udzielaniu licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania online, spełniały wymogi niniejszego tytułu.	T	patrz przepisy poniżej		
Art. 24	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każda organizacja zbiorowego zarządzania, która udziela licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania online, posiadała wystarczające zdolności do elektronicznego przetwarzania, w efektywny i przejrzysty sposób, danych wymaganych na potrzeby zarządzania tymi licencjami, w tym do celów identyfikowania repertuaru oraz monitorowania jego wykorzystywania, wystawiania faktur użytkownikom, pobierania przychodów z praw oraz podziału między podmioty uprawnione należnych im kwot. 2. Do celów ust. 1 organizacja zbiorowego zarządzania musi spełniać co najmniej następujące warunki: a) posiadać zdolność poprawnego identyfikowania utworów muzycznych, w całości lub części, do których reprezentowania organizacja zbiorowego zarządzania została upoważniona; b) posiadać zdolność poprawnego identyfikowania, w całości lub części, praw do każdego utworu muzycznego lub udziału w nim, do których reprezentowania organizacja zbiorowego zarządzania została upoważniona, oraz odpowiednich podmiotów uprawnionych, w odniesieniu do każdego odpowiedniego terytorium; c) stosować niepowtarzalne identyfikatory w celu identyfikacji podmiotów uprawnionych i utworów muzycznych, z uwzględnieniem w możliwie największym stopniu dobrowolnych standardów i praktyk branżowych opracowanych na poziomie międzynarodowym lub unijnym; d) stosować odpowiednie środki w celu szybkiego i skutecznego identyfikowania i likwidowania niespójności w	T	Art. 50	Art. 50. 1. Organizacja zbiorowego zarządzania w zakresie, w jakim udziela licencji wieloterytorialnych, powinna co najmniej: 1) posiadać zdolność poprawnego identyfikowania całości lub części każdego utworu muzycznego i słowno-muzycznego, na korzystanie z którego jest upoważniona do udzielania licencji wieloterytorialnych; 2) posiadać zdolność poprawnego identyfikowania uprawnionych do całości lub części każdego licencjonowanego utworu muzycznego i słowno-muzycznego, o którym mowa w pkt 1, na poszczególnych polach eksploatacji, w odniesieniu do terytorium każdego z państw objętych licencją; 3) stosować niepowtarzalne identyfikatory w celu identyfikacji uprawnionych oraz licencjonowanego repertuaru, z uwzględnieniem w możliwie największym stopniu dobrowolnych międzynarodowych lub unijnych standardów i praktyk branżowych; 4) stosować odpowiednie środki w celu szybkiego i skutecznego identyfikowania oraz usuwania niespójności w informacjach posiadanych przez inne organizacje zbiorowego zarządzania lub zagraniczne organizacje zbiorowego zarządzania mające siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, które	

	danych posiadanych przez inne organizacje zbiorowego zarządzania, które udzielają licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania online.			udzielają licencji wieloterytorialnych. 2. Organizacja zbiorowego zarządzania przetwarza w postaci elektronicznej informacje wymagane do zarządzania licencjami wieloterytorialnymi, w sposób pozwalający co najmniej na: 1) identyfikowanie repertuaru i monitorowanie jego wykorzystywania; 2) wystawianie faktur użytkownikom; 3) pobieranie przychodów z praw; 4) podział i wypłatę przychodów z praw należnych uprawnionym.	
Art. 25	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacja zbiorowego zarządzania, która udziela licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania online, dostarczała drogą elektroniczną dostawcom usług online, podmiotom uprawnionym, których prawa reprezentuje, oraz innym organizacjom zbiorowego zarządzania, w odpowiedzi na należycie uzasadniony wniosek, aktualne informacje umożliwiające identyfikację repertuaru muzycznego online, który reprezentuje. Informacje te obejmują: a) reprezentowane utwory muzyczne; b) prawa reprezentowane w całości lub części; oraz c) terytoria, których to dotyczy. 2. Organizacja zbiorowego zarządzania może, w razie konieczności, stosować uzasadnione środki służące ochronie dokładności i integralności danych, kontroli ich dalszego wykorzystywania oraz ochronie szczególnie chronionych informacji handlowych.	T	Art. 51	Art. 51. 1. Organizacja zbiorowego zarządzania w zakresie, w jakim udziela licencji wieloterytorialnych, w odpowiedzi na należycie uzasadniony wniosek dostarcza w postaci elektronicznej użytkownikom korzystającym z praw objętych tymi licencjami lub uprawnionym, których prawa reprezentuje, oraz innym organizacjom zbiorowego zarządzania lub zagranicznym organizacjom zbiorowego zarządzania mającym siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym aktualne informacje, które umożliwiają identyfikację licencjonowanego repertuaru. 2. Informacje, o których mowa w ust. 1, obejmują: 1) licencjonowany repertuar; 2) uprawnionych do każdego licencjonowanego utworu muzycznego i słowno-muzycznego na poszczególnych polach eksploatacji; 3) terytoria, na których organizacja zbiorowego zarządzania, może udzielić licencji w odniesieniu do każdego utworu muzycznego i słowno-muzycznego. 3. Organizacja zbiorowego zarządzania w zakresie, w jakim udziela licencji wieloterytorialnych, może stosować w razie konieczności uzasadnione środki	

				służące ochronie poprawności integralności informacji, o których mowa w ust. 2, kontroli ich dalszego wykorzystywania oraz ochronie tajemnicy przedsiębiorstwa.	
Art. 26	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacje zbiorowego zarządzania, które udzielają licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania online, wprowadziły ustalenia, które umożliwiają podmiotom uprawnionym, innym organizacjom zbiorowego zarządzania i dostawcom usług online występowanie o korektę danych, o których mowa w wykazie warunków w art. 24 ust. 2, lub informacji przewidzianych w art. 25, w przypadku gdy te podmioty uprawnione, organizacje zbiorowego zarządzania i dostawcy usług online mają uzasadnione powody, by sądzić, że te dane lub informacje są niedokładne w odniesieniu do ich praw do utworów muzycznych dla wykorzystania online. W przypadku gdy zastrzeżenia te są wystarczająco uzasadnione, organizacja zbiorowego zarządzania zapewnia korektę tych danych lub informacji bez zbędnej zwłoki. 2. Organizacja zbiorowego zarządzania zapewnia podmiotom uprawnionym, których utwory muzyczne wchodzi w skład jej repertuaru muzycznego, oraz podmiotom uprawnionym, które powierzyły jej zarządzanie swoimi prawami do utworów muzycznych dla wykorzystania online zgodnie z art. 31, możliwość przekazywania jej w formie elektronicznej informacji dotyczących ich utworów muzycznych, ich praw do tych utworów oraz terytoriów, w odniesieniu do których upoważniają one daną organizację. Organizacje zbiorowego zarządzania i podmioty uprawnione uwzględniają przy tym, w możliwie największym stopniu, dobrowolne branżowe standardy lub praktyki w zakresie wymiany danych opracowane na poziomie międzynarodowym lub unijnym, które umożliwiają podmiotom uprawnionym wskazanie utworu muzycznego lub jego części, praw przysługujących w całości lub części dla wykorzystania online oraz terytoriów, w odniesieniu do których upoważniają one daną organizację. 3. W przypadku gdy organizacja zbiorowego zarządzania zleca innej organizacji zbiorowego zarządzania udzielanie licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania online zgodnie z art. 29 i 30,	T	Art. 52 i 53	Art. 52. Organizacja zbiorowego zarządzania w zakresie, w jakim udziela licencji wieloterytorialnych, umożliwia uprawnionym, użytkownikom korzystającym z praw objętych tymi licencjami oraz innym organizacjom zbiorowego zarządzania lub zagranicznym organizacjom zbiorowego zarządzania mającym siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym zgłaszanie konieczności poprawienia informacji, o których mowa w art. 50 ust. 2 i art. 51 ust. 2. Jeżeli jest to uzasadnione, organizacja zbiorowego zarządzania, która udziela licencji wieloterytorialnych, niezwłocznie poprawia te informacje. Art. 53. 1. Organizacja zbiorowego zarządzania w zakresie, w jakim udziela licencji wieloterytorialnych, zapewnia uprawnionym możliwość przekazywania jej w postaci elektronicznej informacji dotyczących każdego utworu muzycznego i słowno-muzycznego, poszczególnych pól eksploatacji i terytoriów, w stosunku do których organizacja została upoważniona do udzielania licencji wieloterytorialnych. Organizacja i uprawnieni uwzględniają przy tym, w możliwie największym stopniu, dobrowolne międzynarodowe lub unijne standardy branżowe lub praktyki w zakresie wymiany danych. 2. Do repertuaru zbiorowo zarządzanego przez organizację zbiorowego zarządzania na podstawie upoważnienia udzielonego przez inną organizację zgodnie z art. 57 i art. 58, stosuje się ust. 1 w odniesieniu do uprawnionych, których utwory wchodzi w skład repertuaru organizacji upoważniającej, chyba że umowa zawarta między	

	organizacja zbiorowego zarządzania, której zlecono udzielanie licencji, również stosuje ust. 2 niniejszego artykułu w odniesieniu do podmiotów uprawnionych, których utwory muzyczne wchodzi w skład repertuaru zlecającej organizacji zbiorowego zarządzania, chyba że organizacje zbiorowego zarządzania postanowią inaczej.			tymi organizacjami stanowi inaczej.	
Art. 27	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacje zbiorowego zarządzania monitorowały wykorzystanie praw do utworów muzycznych dla wykorzystania online, które reprezentują w całości lub części, przez dostawców usług online, którym udzieliły licencji wieloterytorialnych dotyczących tych praw. 2. Organizacje zbiorowego zarządzania oferują dostawcom usług online możliwość zgłaszania drogą elektroniczną faktycznego wykorzystania praw do utworów muzycznych dla wykorzystania online, a dostawcy usług online przekazują dokładne informacje o faktycznym wykorzystaniu tych utworów. Organizacje zbiorowego zarządzania oferują możliwość stosowania co najmniej jednego sposobu zgłaszania, który uwzględnia dobrowolne standardy lub praktyki branżowe opracowane na poziomie międzynarodowym lub unijnym na potrzeby elektronicznej wymiany tego rodzaju danych. Organizacje zbiorowego zarządzania mogą odmówić przyjęcia zgłoszeń dostawców usług online dokonywanych przy użyciu zamkniętego formatu, jeżeli dopuszczają dokonywanie zgłoszeń przy użyciu branżowego standardu elektronicznej wymiany danych. 3. Organizacje zbiorowego zarządzania wystawiają faktury dostawcom usług online drogą elektroniczną. Organizacje zbiorowego zarządzania oferują możliwość stosowania co najmniej jednego formatu, który uwzględnia dobrowolne standardy lub praktyki branżowe opracowane na poziomie międzynarodowym lub unijnym. Na fakturze wskazuje się utwory i prawa, które w całości lub części są przedmiotem licencji, na podstawie danych, o których mowa w wykazie warunków zawartym w art. 24 ust. 2, oraz odpowiadające im faktyczne wykorzystanie tych praw, w stopniu, w jakim jest to możliwe na podstawie informacji przekazanych przez dostawcę usług online oraz formatu wykorzystanego do przekazania tych informacji. Dostawca usług online nie może odmówić przyjęcia faktury z powodu jej formatu, jeżeli organizacja zbiorowego	T	Art. 54 i 55	Art. 54. 1. Organizacja zbiorowego zarządzania w zakresie, w jakim udziela licencji wieloterytorialnych, monitoruje wykorzystanie utworów objętych tą licencją, które wchodzi w skład jej repertuaru. 2. Użytkownik zgłasza w postaci elektronicznej organizacji zbiorowego zarządzania informacje o faktycznym wykorzystaniu każdego z utworów objętych licencją wieloterytorialną. 3. Organizacja zbiorowego zarządzania w zakresie, w jakim udziela licencji wieloterytorialnych, zapewnia przynajmniej jeden sposób zgłaszania informacji, o których mowa w ust. 2, uwzględniający dobrowolne międzynarodowe lub unijne standardy branżowe lub praktyki w zakresie wymiany danych. Organizacja zbiorowego zarządzania może odmówić przyjęcia zgłoszeń dokonywanych przy użyciu zamkniętego formatu, jeżeli umożliwia ich dokonywanie przy zastosowaniu branżowego standardu elektronicznej wymiany informacji. Art. 55. 1. Organizacja zbiorowego zarządzania w zakresie, w jakim udziela licencji wieloterytorialnych, wystawia użytkownikowi fakturę elektroniczną niezwłocznie po otrzymaniu zgłoszenia, o którym mowa w art. 54 ust. 2, chyba że nie jest to możliwe z przyczyn leżących po stronie użytkownika. 2. Faktura elektroniczna określa utwory i pola eksploatacji objęte licencją wieloterytorialną oraz ich faktyczne wykorzystanie na podstawie danych, o których mowa w art. 50 ust. 2, w zakresie możliwym ze względu na informacje, o których mowa w art. 54 ust. 2, oraz format zastosowany przy ich przekazywaniu. Przy wystawianiu faktury	

	zarządzania stosuje jeden ze standardów branżowych. 4. Organizacje zbiorowego zarządzania wystawiają dostawcom usług online rzetelne faktury niezwłocznie po zgłoszeniu faktycznego wykorzystania praw do danego utworu muzycznego dla wykorzystania online, chyba że nie jest to możliwe z przyczyn leżących po stronie dostawcy usług online. 5. Organizacje zbiorowego zarządzania wprowadzają odpowiednie rozwiązania umożliwiające dostawcom usług online zgłaszanie zastrzeżeń odnośnie do rzetelności faktur, w tym również w przypadkach, gdy dostawca usług online otrzymuje od co najmniej jednej organizacji zbiorowego zarządzania faktury za wykorzystanie tych samych praw dla wykorzystania online do tego samego utworu muzycznego.			organizacja zbiorowego zarządzania stosuje przynajmniej jeden z formatów uwzględniających dobrowolne międzynarodowe lub unijne standardy branżowe lub praktyki w tym zakresie. Użytkownik nie może odmówić przyjęcia faktury z powodu jej formatu, jeżeli organizacja zbiorowego zarządzania stosuje jeden ze standardów branżowych. 3. Organizacja zbiorowego zarządzania w zakresie, w jakim udziela licencji wieloterytorialnych, umożliwia użytkownikowi zgłaszanie w postaci elektronicznej zastrzeżeń wobec wystawionych faktur dotyczących wykorzystania utworów objętych taką licencją.	
Art. 28	1. Bez uszczerbku dla ust. 3 państwa członkowskie zapewniają, aby organizacje zbiorowego zarządzania, które udzielają licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania online, dokonywały podziału między podmioty uprawnione kwot należnych im z tytułu tych licencji w sposób rzetelny i niezwłocznie po zgłoszeniu faktycznego wykorzystania utworu, chyba że nie jest to możliwe z przyczyn leżących po stronie dostawcy usług online. 2. Bez uszczerbku dla ust. 3 organizacje zbiorowego zarządzania udostępniają podmiotom uprawnionym wraz z każdą płatnością dokonaną zgodnie z ust. 1 co najmniej następujące informacje: a) okres, w którym miało miejsce korzystanie z praw, z tytułu którego podmiotom uprawnionym przysługuje wynagrodzenie, a także terytoria, na których miało miejsce korzystanie z praw; b) kwoty pobrane, dokonane potrącenia i kwoty podzielone przez organizację zbiorowego zarządzania w odniesieniu do każdego prawa dla wykorzystania online odnośnie do każdego utworu muzycznego, do reprezentowania którego w całości lub części upoważnił je podmiot uprawniony; c) kwoty pobrane w imieniu podmiotów uprawnionych, dokonane potrącenia oraz kwoty podzielone przez organizację zbiorowego zarządzania w odniesieniu do każdego dostawcy usług online. 3. W przypadku gdy organizacja zbiorowego zarządzania zleca innej organizacji zbiorowego zarządzania udzielanie licencji	T	Art. 56	Art. 56. 1. Organizacja zbiorowego zarządzania w zakresie, w jakim udziela licencji wieloterytorialnych, dokonuje podziału i wypłaty przychodów z praw należnych uprawnionym niezwłocznie po zgłoszeniu faktycznego wykorzystania utworu, chyba że nie jest to możliwe z przyczyn leżących po stronie użytkownika. 2. Organizacja zbiorowego zarządzania w zakresie, w jakim udziela licencji wieloterytorialnych, udostępnia uprawnionym wraz z każdą płatnością dokonaną zgodnie z ust. 1, informacje określające co najmniej: 1) okres i terytoria, w odniesieniu do których miało miejsce korzystanie z utworów związane z dokonywaną płatnością; 2) wysokość przychodów z praw pobranych, podzielonych i wypłaconych oraz dokonanych potrąceń w odniesieniu do: a) każdego utworu lub jego części objętego licencją wieloterytorialną na poszczególnych polach eksploatacji, b) każdego użytkownika. 3. Organizacja zbiorowego zarządzania, która udziela licencji wieloterytorialnych na podstawie upoważnienia udzielonego przez inną organizację	

	wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania online zgodnie z art. 29 i 30, organizacja zbiorowego zarządzania, której zlecono udzielanie licencji, przekazuje rzetelnie i bez zwłoki kwoty, o których mowa w ust. 1, oraz udostępnia informacje, o których mowa w ust. 2, zlecającej organizacji zbiorowego zarządzania. Zlecająca organizacja zbiorowego zarządzania jest następnie odpowiedzialna za podział tych kwot i udostępnienie tych informacji podmiotom uprawnionym, chyba że organizacja zbiorowego zarządzania postanowi inaczej.			zgodnie z art. 57 i art. 58, przekazuje niezwłocznie organizacji upoważniającej przychody z praw, o których mowa w ust. 1, oraz udostępnia informacje, o których mowa w ust. 2. Organizacja upoważniająca jest odpowiedzialna za podział i wypłatę przychodów z praw oraz udostępnienie tych informacji uprawnionym, chyba że umowa zawarta między tymi organizacjami stanowi inaczej.	
Art. 29	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każda umowa o reprezentacji między organizacjami zbiorowego zarządzania, według której jedna organizacja zbiorowego zarządzania upoważnia inną organizację zbiorowego zarządzania do udzielania - w odniesieniu do jej własnego repertuaru muzycznego - licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania online, była zawierana na zasadzie niewyłączności. Organizacja zbiorowego zarządzania, której zlecono udzielanie licencji, zarządza tymi prawami do korzystania online na niedyskryminujących zasadach. 2. Zlecająca organizacja zbiorowego zarządzania informuje swoich członków o głównych warunkach takiej umowy, w tym o okresie jej obowiązywania, oraz kosztach usług świadczonych przez organizację zbiorowego zarządzania, której zlecono udzielanie licencji. 3. Organizacja zbiorowego zarządzania, której zlecono udzielanie licencji, informuje zlecającą organizację zbiorowego zarządzania o głównych warunkach, według których udzielane są licencje dotyczące praw zlecającej organizacji do korzystania online, w tym o sposobie eksploatacji, wszystkich postanowieniach, które dotyczą opłat licencyjnych lub mają na nie wpływ, okresie obowiązywania licencji, okresach rozliczeniowych oraz terytoriach objętych licencją.	T	Art. 41 ust. 1 Art. 57	Art. 41. 1. Organizacja zbiorowego zarządzania przy ustalaniu wynagrodzenia i pozostałych warunków umowy o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie zawieranej z użytkownikiem stosuje obiektywne i niedyskryminujące kryteria. Art. 57. 1. Umowa o reprezentacji upoważniająca do udzielania licencji wieloterytorialnych ma charakter niewyłączny. 2. Organizacja upoważniająca informuje uprawnionych, z którymi zawarła umowę o zbiorowe zarządzanie, o istotnych warunkach umowy, o której mowa w ust. 1, w szczególności o okresie jej obowiązywania oraz kosztach zbiorowego zarządzania ponoszonych przez organizację upoważnioną w związku z udzielaniem licencji wieloterytorialnych na rzecz organizacji upoważniającej. 3. Organizacja upoważniona informuje organizację upoważniającą o istotnych postanowieniach udzielanych przez nią licencji wieloterytorialnych, w szczególności polach eksploatacji oraz terytoriach objętych licencją, postanowieniach, które dotyczą wynagrodzeń lub mają na nie wpływ, okresie obowiązywania licencji oraz przyjętych okresach rozliczeniowych.	
Art. 30	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w sytuacji gdy organizacja zbiorowego zarządzania, która nie udziela ani nie oferuje udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania online	T	Art. 58	Art. 58. 1. Organizacja zbiorowego zarządzania, która udziela licencji wieloterytorialnych obejmujących repertuar innej organizacji zbiorowego zarządzania lub zagranicznej organizacji zbiorowego	

należących do jej własnego repertuaru, zwraca się do innej organizacji zbiorowego zarządzania z wnioskiem o zawarcie z nią umowy o reprezentacji celem reprezentacji tych praw, organizacja zbiorowego zarządzania, do której zwrócono się z takim wnioskiem, zaakceptowała go, jeżeli już udziela lub oferuje udzielanie licencji wieloterytorialnych w odniesieniu do tej samej kategorii praw do utworów muzycznych dla wykorzystania online należących do repertuaru jednej lub większej liczby organizacji zbiorowego zarządzania. 2. Organizacja zbiorowego zarządzania, do której zwrócono się z wnioskiem, odpowiada wnioskującej organizacji zbiorowego zarządzania na piśmie i bez zbędnej zwłoki. 3. Bez uszczerbku dla ust. 5 i 6 organizacja zbiorowego zarządzania, do której zwrócono się z wnioskiem, zarządza repertuarem reprezentowanym przez wnioskującą organizację zbiorowego zarządzania na takich samych warunkach jak te, jakie stosuje ona do zarządzania własnym repertuarem. 4. Organizacja zbiorowego zarządzania, do której zwrócono się z wnioskiem, włącza repertuar reprezentowany przez wnioskującą organizację zbiorowego zarządzania do wszystkich ofert, jakie kieruje do dostawców usług online. 5. Opłaty z tytułu zarządzania pobierane z tytułu świadczonych usług przez organizację zbiorowego zarządzania, do której zwrócono się z wnioskiem, od wnioskującej organizacji, nie przekraczają kosztów zasadnie poniesionych przez organizację zbiorowego zarządzania, do której zwrócono się z takim wnioskiem. 6. Wnioskująca organizacja zbiorowego zarządzania udostępnia organizacji zbiorowego zarządzania, do której zwróciła się z takim wnioskiem, informacje związane z własnym repertuarem muzycznym niezbędne do celów udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania online. W przypadku gdy informacje te są niewystarczające lub są udostępniane w takiej formie, że organizacja zbiorowego zarządzania, do której zwrócono się z takim wnioskiem, nie jest w stanie spełnić wymogów określonych w przepisach niniejszego tytułu, organizacja zbiorowego zarządzania, do której zwrócono się z takim wnioskiem, jest uprawniona do nałożenia opłaty z tytułu kosztów zasadnie poniesionych celem spełnienia tych			zarządzania mającej siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, nie może odmówić zawarcia umowy, o której mowa w art. 57 ust. 1, z organizacją nieudzielającą takich licencji. Organizacja, do której zwrócono się o zawarcie takiej umowy, udziela niezwłocznie pisemnej odpowiedzi. 2. Organizacja upoważniona do udzielania licencji wieloterytorialnych zbiorowo zarządza repertuarem organizacji upoważniającej na takich samych warunkach jak repertuarem własnym, w tym oferuje repertuar organizacji upoważniającej wszystkim użytkownikom zainteresowanym uzyskaniem takiej licencji. 3. Potrącenia na pokrycie kosztów zbiorowego zarządzania nie przekraczają uzasadnionych kosztów poniesionych przez organizację upoważnioną. 4. Organizacja upoważniająca udostępnia organizacji upoważnionej informacje związane z własnym repertuarem niezbędne do udzielania licencji wieloterytorialnych. Jeżeli informacje te są niewystarczające lub zostały udostępnione w formie uniemożliwiającej udzielenie licencji wieloterytorialnej, organizacja upoważniona może dokonać potrąceń na pokrycie dodatkowych uzasadnionych kosztów poniesionych w celu jej udzielenia lub wyłączyć z zakresu licencji utwory, których dotyczą niewystarczające lub niemożliwe do wykorzystania informacje.	
--	--	--	--	--

	wymogów lub do wyłączenia z zakresu licencji tych utworów, w przypadku których informacje są niewystarczające lub nie mogą zostać wykorzystane.				
Art. 31	Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy do dnia 10 kwietnia 2017 r. organizacja zbiorowego zarządzania nie będzie udzielać ani nie będzie oferować udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania online lub nie zezwoli innej organizacji zbiorowego zarządzania na reprezentowanie tych praw w tym celu, podmioty uprawnione, które udzieliły tej organizacji zbiorowego zarządzania upoważnienia do reprezentowania ich praw do utworów muzycznych dla wykorzystania online, mogły wycofać spod zarządu tej organizacji zbiorowego zarządzania prawa do utworów muzycznych do korzystania online celem udzielania licencji wieloterytorialnych w odniesieniu do wszystkich terytoriów bez konieczności wycofania prawa do utworów muzycznych do korzystania online celem udzielania licencji monoterytorialnych, tak aby samodzielnie lub za pośrednictwem jakiegokolwiek innej upoważnionej przez siebie osoby trzeciej, lub za pośrednictwem jakiegokolwiek innej organizacji zbiorowego zarządzania, która spełnia wymogi określone w przepisach niniejszego tytułu, udzielać licencji wieloterytorialnych dotyczących ich praw do utworów muzycznych dla wykorzystania online.	T	Art. 59	Art. 59. Jeżeli organizacja zbiorowego zarządzania nie udziela licencji wieloterytorialnych lub nie zawarła umowy, o której mowa w art. 57 ust. 1, uprawnieni mogą wypowiedzieć umowę o zbiorowe zarządzanie ze skutkiem natychmiastowym, w zakresie upoważniającym do udzielania licencji wieloterytorialnych. Takie wypowiedzenie nie wpływa na upoważnienie organizacji do udzielania licencji obejmujących jedno terytorium.	
Art. 32	Wymogi określone w przepisach niniejszego tytułu nie mają zastosowania do organizacji zbiorowego zarządzania, gdy udzielają one - na zasadzie dobrowolnej agregacji wymaganych praw, zgodnie z zasadami konkurencji na podstawie art. 101 i 102 TFUE - licencji wieloterytorialnej dotyczącej praw do utworów muzycznych dla wykorzystania online niezbędnej nadawcy celem publicznego komunikowania lub udostępnienia swoich programów radiowych lub telewizyjnych równocześnie z ich pierwotną emisją lub później oraz wszelkich innych treści online, w tym zapowiedzi, wyprodukowanych przez nadawcę lub dla niego, stanowiących uzupełnienie pierwotnej emisji jego programu radiowego lub telewizyjnego.	T	Art. 60	Art. 60. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do organizacji zbiorowego zarządzania, które udzielają – na zasadzie dobrowolnego łączenia repertuarów, zgodnie z zasadami konkurencji określonymi na podstawie art. 101 i art. 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej – licencji wieloterytorialnej, niezbędnej organizacji radiowej lub telewizyjnej na potrzeby: 1) nadawania własnego programu lub rozpowszechniania go w inny sposób oraz 2) udostępniania wszelkich innych materiałów wytworzonych przez tę organizację radiową lub telewizyjną, na jej zamówienie lub zlecenie, które stanowią uzupełnienie tego programu, w taki sposób, by każdy miał do nich dostęp w miejscu i czasie	

				przez siebie wybranym.	
	TYTUŁ IV ŚRODKI SŁUŻĄCE EGZEKWOWANIU PRZEPISÓW				
Art. 33	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organizacje zbiorowego zarządzania udostępniały swoim członkom oraz organizacjom zbiorowego zarządzania, w imieniu których zarządzają prawami na podstawie umowy o reprezentacji, skuteczne procedury szybkiego rozpatrywania skarg, szczególnie w odniesieniu do udzielenia upoważnienia do zarządzania prawami oraz wypowiedzenia lub wycofania praw spod zarządu, warunków członkostwa, pobierania kwot należnych podmiotom uprawnionym, dokonywania potrąceń od tych kwot oraz ich podziału. 2. Organizacje zbiorowego zarządzania udzielają na piśmie odpowiedzi na skargi członków lub organizacji zbiorowego zarządzania, w imieniu których zarządzają prawami na podstawie umowy o reprezentacji. Odrzucenie skargi przez organizację zbiorowego zarządzania wymaga uzasadnienia.	T	art. 17 pkt 8 Art. 91	Art. 17. Uchwały walnego zebrania członków, poza innymi sprawami wymienionymi w statucie, wymaga: 8) zatwierdzanie regulaminu określającego zasady i tryb rozpoznawania skarg, o których mowa w art. 91; Art. 91. 1. Organizacja zbiorowego zarządzania umożliwia uprawnionym oraz organizacjom, z którymi zawarła umowy o reprezentacji, złożenie skargi dotyczącej członkostwa w organizacji lub wykonywania zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi. 2. Organizacja zbiorowego zarządzania rozpoznaje skargę niezwłocznie, udzielając pisemnej odpowiedzi. 3. Nieuwzględnienie skargi wymaga uzasadnienia.	
Art. 34	1. Państwa członkowskie mogą postanowić, że spory między organizacjami zbiorowego zarządzania, członkami organizacji zbiorowego zarządzania, podmiotami uprawnionymi lub użytkownikami dotyczące przepisów prawa krajowego przyjętych zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy, mogą być przekazywane do rozstrzygnięcia w ramach szybkiej, niezależnej i bezstronnej alternatywnej procedury rozstrzygania sporów. 2. Państwa członkowskie zapewniają, aby do celów tytułu III następujące spory dotyczące organizacji zbiorowego zarządzania mającej siedzibę na ich terytorium, która udziela lub oferuje udzielanie licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania online, mogły być przekazane do rozstrzygnięcia w ramach niezależnej i bezstronnej alternatywnej procedury rozstrzygania sporów: a) spory z faktycznym lub potencjalnym dostawcą usług online dotyczące stosowania art. 16, 25, 26 i 27; b) spory z jednym podmiotem uprawnionym lub większą ich	T	Art. 42 ust. 6 Art. 82 Art. 1154-1217 Kpc	Art. 42. 6. Jeżeli pomimo negocjacji użytkownik i organizacja zbiorowego zarządzania pozostają w sporze co do warunków umowy o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie, w tym wysokości wynagrodzenia w przypadku, gdy za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na danym polu eksploatacji nie zatwierdzono tabel wynagrodzeń, użytkownikowi przysługuje roszczenie o ukształtowanie stosunku prawnego. Art. 82. 1. Bez uszczerbku dla dopuszczalności drogi sądowej spory dotyczące stosowania zatwierdzonych prawomocnie tabel wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych oraz spory związane z zawarciem lub warunkami umowy, o której mowa w art. 21¹ ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, mogą być rozwiązywane w drodze postępowania mediacyjnego	

	liczbą dotyczące stosowania art. 25, 26, 27, 28, 29, 30 i 31; c) spory z inną organizacją zbiorowego zarządzania dotyczące stosowania art. 25, 26, 27, 28, 29 i 30.			między stronami. 2. Mediację prowadzi się na podstawie umowy o mediację albo na podstawie wniosku o mediację, który Przewodniczący Komisji przekazuje niezwłocznie drugiej stronie. 3. Jeżeli w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku o mediację druga strona nie zgłosi sprzeciwu, Przewodniczący Komisji wzywa obie strony do wybrania mediatora z listy arbitrów Komisji, w terminie 14 dni od dnia doręczenia im wezwania. Jeżeli w tym terminie strony nie wybiorą mediatora, Przewodniczący Komisji niezwłocznie go wyznacza. 4. Mediator może przedstawiać stronom propozycje ugody. Jeżeli żadna ze stron w terminie trzech miesięcy od dnia przedłożenia propozycji ugody nie zgłosi mediatorowi pisemnego sprzeciwu wraz z uzasadnieniem, ugodę uważa się za zawartą. 5. Sąd w sprawie, która miała być przedmiotem mediacji, może obciążyć stronę niezależnie od wyniku tej sprawy obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania cywilnego, jeżeli odmowa poddania się mediacji była oczywiście niezasadna.	
Art. 35	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby spory między organizacjami zbiorowego zarządzania a użytkownikami dotyczące w szczególności obowiązujących lub proponowanych warunków udzielenia licencji lub naruszenia umowy mogły być przekazywane do rozstrzygnięcia przez sąd lub, w stosownych przypadkach, przez inny niezależny i bezstronny organ rozstrzygania sporów posiadający wiedzę fachową w zakresie prawa własności intelektualnej. 2. Art. 33 i 34 oraz ust. 1 niniejszego artykułu pozostają bez uszczerbku dla prawa stron do dochodzenia i obrony swoich praw na drodze sądowej.	T	Art. 42 ust. 6 Art. 82 Art. 1154-1217 Kpc oraz ogólne zasady Kpc	Art. 42. 6. Jeżeli pomimo negocjacji użytkownik i organizacja zbiorowego zarządzania pozostają w sporze co do warunków umowy o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie, w tym wysokości wynagrodzenia w przypadku, gdy za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na danym polu eksploatacji nie zatwierdzono tabel wynagrodzeń, użytkownikowi przysługuje roszczenie o ukształtowanie stosunku prawnego. Art. 82. 1. Bez uszczerbku dla dopuszczalności drogi sądowej spory dotyczące stosowania zatwierdzonych prawomocnie tabel wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych oraz spory związane z zawarciem lub warunkami umowy, o której mowa w art. 21¹ ust. 1 ustawy o prawie	

				autorskim i prawach pokrewnych, mogą być rozwiązywane w drodze postępowania mediacyjnego między stronami. 2. Mediację prowadzi się na podstawie umowy o mediację albo na podstawie wniosku o mediację, który Przewodniczący Komisji przekazuje niezwłocznie drugiej stronie. 3. Jeżeli w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku o mediację druga strona nie zgłosi sprzeciwu, Przewodniczący Komisji wzywa obie strony do wybrania mediatora z listy arbitrów Komisji, w terminie 14 dni od dnia doręczenia im wezwania. Jeżeli w tym terminie strony nie wybiorą mediatora, Przewodniczący Komisji niezwłocznie go wyznacza. 4. Mediator może przedstawiać stronom propozycje ugody. Jeżeli żadna ze stron w terminie trzech miesięcy od dnia przedłożenia propozycji ugody nie zgłosi mediatorowi pisemnego sprzeciwu wraz z uzasadnieniem, ugodę uważa się za zawartą. 5. Sąd w sprawie, która miała być przedmiotem mediacji, może obciążyć stronę niezależnie od wyniku tej sprawy obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania cywilnego, jeżeli odmowa poddania się mediacji była oczywiście niezasadna.	
Art. 36	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy wyznaczone do tego celu monitorowały przestrzeganie przez organizację zbiorowego zarządzania mające siedzibę na ich terytorium przepisów prawa krajowego przyjętych zgodnie z wymogami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.	T	Art. 6-9 i 11 Art. 12 ust. 4 i 5 Art. 92-96 Art. 104-108	Art. 6. 1. Zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi jest wykonywane wyłącznie przez organizację zbiorowego zarządzania na podstawie i w zakresie zezwolenia udzielonego jej przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, zwanego dalej „ministrem”. 2. Stowarzyszenie zrzeszające twórców, artystów wykonawców, producentów, wydawców utworów opublikowanych drukiem lub organizacje radiowe lub telewizyjne występuje do ministra z wnioskiem o udzielenie mu zezwolenia na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, zwanego dalej „zezwoleńiem”.	Prawidłowa implementacja art. 36 dyrektywy wymaga dookreślenia w prawie krajowym szczegółowych zasad nadzoru nad organizacjami zbiorowego zarządzania.

			3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się: 1) statut stowarzyszenia oraz projekt statutu spełniający warunki, o których mowa w art. 12 ust. 1; 2) projekty regulaminów, o których mowa w art. 17 pkt 4-8; 3) projekt strategii, o której mowa w art. 17 pkt 9; 4) opis planowanego sposobu wykonywania zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, wraz ze wskazaniem okoliczności, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2. Art. 7. 1. Minister udziela zezwolenia stowarzyszeniu, o którym mowa w art. 6 ust. 2, które: 1) wykaże potrzebę zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi odrębnie dla każdego pola eksploatacji objętego wnioskiem; 2) daje rękojmię należytego wykonywania zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, w szczególności: a) posiada możliwości techniczne i organizacyjne gwarantujące samodzielne i prawidłowe wykonywanie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, b) zatrudnia osoby, których kwalifikacje gwarantują prawidłową prawną i rachunkową obsługę prowadzonej działalności w zakresie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, c) dysponuje środkami finansowymi w wysokości gwarantującej prawidłowe wykonywanie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi. 2. W zakresie, w jakim wniosek o udzielenie zezwolenia dotyczy praw danej kategorii uprawnionych do danego rodzaju utworów lub	
--	--	--	--	--

				przedmiotów praw pokrewnych na danym polu eksploatacji, które są objęte zezwoleniem innej organizacji zbiorowego zarządzania, minister udziela zezwolenia wnioskodawcy, jeżeli wnioskodawca przedstawi propozycję zasad wspólnego udzielania licencji oraz poboru przychodów z praw w przypadkach, o których mowa w art. 44 ust. 2 i 4, zapewniającą skuteczne funkcjonowanie systemu zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi. Art. 8. Zezwolenia nie udziela się: 1) terenowej jednostce organizacyjnej stowarzyszenia; 2) jeżeli wnioskodawca znajduje się w stanie likwidacji; 3) jeżeli nie upłynęło pięć lat od uprawomocnienia się decyzji ministra o cofnięciu wnioskodawcy zezwolenia na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 4 lub 5, w zakresie objętym wnioskiem o udzielenie zezwolenia. Art. 9. 1. Zezwolenie określa: 1) rodzaje utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, do których prawami zbiorowo zarządza organizacja zbiorowego zarządzania; 2) pola eksploatacji, na których organizacja zbiorowego zarządzania wykonuje zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi. 2. Zezwolenie może określać kategorie uprawnionych, których prawami zbiorowo zarządza organizacja zbiorowego zarządzania. Art. 11. 1. W przypadku wniosku o zmianę zezwolenia art. 6-9 stosuje się odpowiednio. 2. Decyzja ministra o udzieleniu lub zmianie zezwolenia oraz decyzja w przedmiocie reprezentatywności podlega ogłoszeniu w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej	
--	--	--	--	---	--

			ministra. Art. 12. 4. Sąd rejestrowy doręcza ministrowi odpis wniosku o rejestrację zmian statutu albo nowego statutu. 5. Minister ma prawo wypowiedzieć się w sprawie wniosku, o którym mowa w ust. 4, w terminie 21 dni od dnia jego doręczenia, a także przystąpić do postępowania jako zainteresowany. Art. 92. 1. Organem nadzoru nad organizacjami zbiorowego zarządzania jest minister. 2. W ramach sprawowanego nadzoru minister działa z urzędu. 3. Nadzór ministra nie obejmuje terenowych jednostek organizacyjnych stowarzyszenia, jeżeli nie wykonują one czynności z zakresu zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi. Art. 93. Celem nadzoru jest zapewnienie należytego wykonywania zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi, w zakresie: 1) zgodności działalności organizacji zbiorowego zarządzania z przepisami prawa, zezwoleniem oraz postanowieniami statutu i innych aktów wewnętrznych organizacji; 2) skutecznego funkcjonowania systemu zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi; 3) prawidłowego i terminowego podziału przychodów z praw i ich wypłaty uprawnionym; 4) uzasadnionego poziomu potrąceń na pokrycie kosztów zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi. Art. 94. 1. W ramach sprawowanego nadzoru minister może: 1) wezwać organizację zbiorowego zarządzania do przekazania w wyznaczonym terminie określonych	
--	--	--	---	--

				informacji i dokumentów niezbędnych dla realizacji celów nadzoru, o których mowa w art. 93; 2) zażądać okresowego przekazywania przez organizację zbiorowego zarządzania określonych informacji i dokumentów niezbędnych do oceny prawidłowości wykonywania zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, lub ustalenia, że zaistniałe uchybienia zostały usunięte; 3) wydawać organizacji zbiorowego zarządzania niewiążące zalecenia, w szczególności w zakresie: a) zapewnienia zgodności działalności organizacji z przepisami prawa, b) podjęcia przez organizację środków koniecznych do prawidłowej realizacji obowiązków w zakresie poboru, podziału lub wypłaty przychodów z praw, c) opracowania i stosowania procedur, które zapewnią należytą realizację obowiązków dotyczących zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, d) podjęcia środków koniecznych dla zapobieżenia naruszeniom interesów uprawnionych lub użytkowników; 4) prowadzić uzgodnienia w sprawach spornych między organizacjami zbiorowego zarządzania, w szczególności dotyczących zasad ich wspólnego działania, o którym mowa w art. 44 ust. 2 i 4. 2. Wezwania, żądania i zalecenia, o których mowa w ust. 1, zawierają pisemne uzasadnienie, wskazujące ich cel i zakres. Art. 95. 1. Minister, mając w szczególności na uwadze ochronę interesów uprawnionych, może wydawać wszystkim organizacjom zbiorowego zarządzania niewiążące rekomendacje dotyczące dobrych praktyk w zakresie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi. 2. Rekomendacje, o których mowa w ust. 1,	
--	--	--	--	--	--

				zawierają pisemne uzasadnienie, wskazujące ich cel i zakres. Art. 96. 1. Minister może przeprowadzać kontrolę w siedzibie organizacji zbiorowego zarządzania lub jej terenowych jednostkach organizacyjnych, jeżeli wykonują one czynności z zakresu zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi. 2. Kontrolę przeprowadza się na zasadach i w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o kontroli w administracji rządowej (Dz. U. poz. 1092). Art. 104. Cofnięcie zezwolenia następuje z urzędu w przypadkach, o których mowa w art. 99 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz art. 108 ust. 1, lub na wniosek organizacji zbiorowego zarządzania, której zezwolenia ten wniosek dotyczy. Art. 105. 1. W decyzji o cofnięciu zezwolenia minister nakłada obowiązek: 1) podziału i wypłaty przychodów z praw należnych uprawnionym w wyznaczonym terminie lub 2) przekazania, w wyznaczonym terminie po upływie terminu, o którym mowa w pkt 1, przychodów z praw należnych uprawnionym innej organizacji zbiorowego zarządzania, za jej uprzednią zgodą i w zakresie, w jakim jest ona upoważniona do reprezentowania danej kategorii uprawnionych do danego rodzaju utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na tym samym polu eksploatacji, wraz z dokumentacją potrzebną do podziału i wypłaty tych środków, lub 3) złożenia podzielonych przychodów z praw po upływie terminu, o którym mowa w pkt 1, do depozytu sądowego, lub 4) przekazania po upływie terminu, o którym mowa w pkt 1, niepodzielonych przychodów z praw na Fundusz Promocji Kultury. 2. Wobec stowarzyszenia, któremu cofnięto	
--	--	--	--	---	--

				zezwoleń, do czasu wykonania obowiązków, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 34-40, art. 56 i art. 84-103. 3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, art. 693¹¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego nie stosuje się. Art. 106. Stowarzyszenie, któremu cofnięto zezwolenie: 1) informuje swoich członków, uprawnionych reprezentowanych na podstawie umowy o zbiorowe zarządzanie, organizacje, z którymi zawarło umowy o reprezentacji oraz użytkowników, z którymi zawarło umowy o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie, o decyzji, o której mowa w art. 105 ust. 1 oraz jej skutkach; 2) zamieszcza na swojej stronie internetowej informację o możliwości zgłaszania wobec stowarzyszenia roszczeń o wypłatę przychodów z praw przez uprawnionych oraz o treści decyzji, o której mowa w art. 105 ust. 1. Art. 107. Członkowie zarządu stowarzyszenia, któremu cofnięto zezwolenie, odpowiadają solidarnie z stowarzyszeniem wobec uprawnionych za szkodę wyrządzoną działaniem lub zaniechaniem sprzecznym z prawem, statutem, innymi aktami wewnętrznymi organizacji oraz treścią decyzji, o której mowa w art. 105 ust. 1, chyba że nie ponoszą winy. Art. 108. 1. W przypadku rozwiązania stowarzyszenia posiadającego zezwolenie, minister z urzędu je cofa. 2. Likwidacja stowarzyszenia, któremu cofnięto zezwolenie, nie ulega zakończeniu do czasu wykonania obowiązków, o których mowa w art. 105 ust. 1.	
	2. Państwa członkowskie zapewniają, aby istniały procedury umożliwiające członkom organizacji zbiorowego zarządzania, podmiotom uprawnionym, użytkownikom, organizacjom		Art. 102	Art. 102. Każdy może zawiadomić ministra o działaniach lub okolicznościach uzasadniających w ocenie zawiadamiającego podjęcie czynności	

	zbiorowego zarządzania oraz innym zainteresowanym stronom powiadamianie właściwych organów wyznaczonych do tego celu o działaniach lub okolicznościach, które w ich opinii stanowią naruszenie przepisów prawa krajowego przyjętych zgodnie z wymogami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.			nadzorczych w stosunku do organizacji zbiorowego zarządzania. Minister informuje zawiadamiającego o czynnościach podjętych w wyniku zawiadomienia.	
	3. Państwa członkowskie zapewniają nadanie właściwym organom wyznaczonym do tego celu uprawnień w zakresie nakładania stosownych kar lub podejmowania stosownych środków w przypadku nieprzestrzegania przepisów prawa krajowego przyjętych w celu wykonania niniejszej dyrektywy. Te kary i środki muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie powiadomią Komisję o właściwych organach, o których mowa w niniejszym artykule oraz w art. 37 i 38, do dnia 10 kwietnia 2016 r. Komisja opublikuje te informacje.		Art. 97-101	Art. 97. W przypadku rażącego opóźnienia wypłat przychodów z praw minister może nakazać organizacji zbiorowego zarządzania opracowanie i wykonanie w wyznaczonym terminie planu podziału i wypłaty uprawnionym pobranych przez nią przychodów z praw. Art. 98. Sąd na wniosek ministra lub prokuratora może uchylić niezgodną z prawem lub statutem uchwałę organizacji zbiorowego zarządzania. Art. 99. 1. W razie stwierdzenia, że organizacja zbiorowego zarządzania działa z naruszeniem przepisów niniejszej ustawy nakładających na nią obowiązki, statutu lub innych aktów wewnętrznych organizacji, nie wykonuje należycie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, nieprawidłowo wykonuje obowiązek przekazywania informacji lub dokumentów, o którym mowa w art. 94 pkt 1 lub 2, utrudnia albo uniemożliwia przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 96, nie wykonuje wydanych w jej wyniku zaleceń pokontrolnych lub nie wykonała w wyznaczonym terminie nakazu, o którym mowa w art. 97, minister może, po uprzednim bezskutecznym wezwaniu organizacji do usunięcia uchybień w wyznaczonym terminie: 1) wystąpić do organizacji z wnioskiem o odwołanie członka zarządu lub komisji rewizyjnej odpowiedzialnego za stwierdzone nieprawidłowości; 2) nałożyć na osobę, o której mowa w pkt 1, karę pieniężną do wysokości trzykrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 68 ust. 11; 3) nałożyć na organizację karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł;	

			4) cofnąć zezwolenie w części; 5) cofnąć zezwolenie w całości. 2. Ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 pkt 3, minister uwzględnia także sytuację finansową organizacji zbiorowego zarządzania. 3. Środki, o których mowa w ust. 1 pkt 1-4, mogą być stosowane łącznie, przy czym kary pieniężne mogą być stosowane wielokrotnie w przypadku, gdy uchybienie nie zostało usunięte pomimo nałożenia tych kar. 4. Zastosowanie środków, o których mowa w ust. 1 pkt 2-5, następuje w drodze decyzji administracyjnej. 5. Decyzja o nałożeniu kary pieniężnej zawiera termin i sposób zapłaty należności. 6. Kara, o której mowa w ust. 1 pkt 3, nie może być zapłacona z przychodów z praw podlegających podziałowi lub podzielonych między uprawnionych. 7. Ostateczna decyzja o cofnięciu zezwolenia w całości lub w części podlega niezwłocznemu ogłoszeniu w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra. Art. 100. 1. Wpływy z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w art. 99 ust. 1 pkt 2 i 3, stanowią przychód Funduszu Promocji Kultury, o którym mowa w art. 87 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 471, 1948 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 88, 379, 1089 i 1909). 2. Należności z tytułu kar podlegają egzekucji w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1201, 1475, 1954 i 2491). Art. 101. Do decyzji, o których mowa w art. 99, stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, w tym	
--	--	--	--	--

				działu IVa z wyłączeniem art. 189k.	
Art. 37	1. W celu ułatwienia monitorowania stosowania niniejszej dyrektywy każde państwo członkowskie zapewnia, aby właściwe organy wyznaczone do tego celu bez zbędnej zwłoki odpowiadały na wniosek o udzielenie informacji otrzymany od właściwego organu innego państwa członkowskiego, wyznaczonego do tego celu, dotyczący spraw istotnych dla stosowania niniejszej dyrektywy, w szczególności w odniesieniu do działalności organizacji zbiorowego zarządzania mającej siedzibę na terytorium państwa członkowskiego, do którego zwrócono się z wnioskiem, pod warunkiem że wniosek taki został należycie uzasadniony. 2. W przypadku gdy właściwy organ uzna, że organizacja zbiorowego zarządzania mająca siedzibę w innym państwie członkowskim, ale działająca na jego terytorium, może nie przestrzegać przepisów prawa krajowego państwa członkowskiego, w którym ta organizacja zbiorowego zarządzania ma siedzibę, które zostały przyjęte zgodnie z wymogami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie, organ ten może przekazać wszelkie stosowne informacje właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym ta organizacja zbiorowego zarządzania ma siedzibę, a w razie potrzeby może dołączyć do nich wniosek do tego organu o podjęcie odpowiednich działań leżących w zakresie jego kompetencji. Właściwy organ, do którego zwrócono się z wnioskiem, udziela odpowiedzi wraz z uzasadnieniem w terminie trzech miesięcy. 3. Właściwy organ występujący z takim wnioskiem może również skierować sprawy, o których mowa w ust. 2, do grupy ekspertów ustanowionej zgodnie z art. 41.	T	Art. 103	Art. 103. 1. W celu wykonania zadań wynikających z ustawy minister współpracuje z właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej odpowiedzialnymi za nadzór nad zagranicznymi organizacjami zbiorowego zarządzania oraz z innymi podmiotami, w szczególności z: 1) Komisją Europejską; 2) zagranicznymi organizacjami zbiorowego zarządzania oraz ich międzynarodowymi zrzeszeniami. 2. Minister na należycie uzasadniony wniosek organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym odpowiedzialnego za nadzór nad zagranicznymi organizacjami zbiorowego zarządzania, udziela bez zbędnej zwłoki informacji istotnych dla stosowania dyrektywy 2014/26/UE, w szczególności dotyczących działalności organizacji zbiorowego zarządzania mającej siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. 3. Minister na należycie uzasadniony wniosek organu, o którym mowa w ust. 2, o podjęcie odpowiednich działań wobec organizacji zbiorowego zarządzania mającej siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i naruszającej przepisy niniejszej ustawy, udziela zawierającej uzasadnienie odpowiedzi o podjętych działaniach w terminie nie dłuższym niż 3 miesiące od dnia wpływu wniosku. 4. Minister może zwrócić się z do organu, o którym mowa w ust. 2 lub 3, z należycie uzasadnionym wnioskiem: 1) o udzielenie informacji istotnych dla stosowania dyrektywy 2014/26/UE, w szczególności dotyczących działalności organizacji zbiorowego zarządzania mającej siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub	

				państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym Rzeczypospolitej Polskiej; 2) o podjęcie odpowiednich działań wobec organizacji zbiorowego mającej siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym Rzeczypospolitej Polskiej i naruszającej przepisy prawa krajowego wdrażające postanowienia dyrektywy 2014/26/UE. 5. Minister może zawierać z organami, o których mowa w ust. 2 i 3, porozumienia o współpracy ułatwiającej wykonywanie przez ministra nadzoru nad organizacjami zbiorowego zarządzania.	
Art. 38	1. Komisja wspiera regularną wymianę informacji między właściwymi organami wyznaczonymi do tego celu w państwach członkowskich oraz między tymi organami a Komisją, dotyczącą udzielania licencji wieloterytorialnych i rozwoju sytuacji w tym zakresie. 2. Komisja regularnie przeprowadza konsultacje z przedstawicielami podmiotów uprawnionych, organizacji zbiorowego zarządzania, użytkowników, konsumentów i innych zainteresowanych stron dotyczące ich doświadczeń ze stosowaniem przepisów tytułu III niniejszej dyrektywy. Komisja przekazuje właściwym organom wszystkie stosowne informacje, które pojawiają się w trakcie tych konsultacji, w ramach wymiany informacji przewidzianej w ust. 1. 3. Państwa członkowskie zapewniają, aby do dnia 10 października 2017 r. ich właściwe organy przekazały Komisji sprawozdania dotyczące udzielania licencji wieloterytorialnych i rozwoju sytuacji w tym zakresie na ich terytorium. Sprawozdania te zawierają w szczególności informacje na temat dostępności licencji wieloterytorialnych w danym państwie członkowskim i przestrzegania przez organizacje zbiorowego zarządzania przepisów prawa krajowego przyjętych w celu wykonania tytułu III niniejszej dyrektywy, wraz z oceną rozwoju sytuacji w zakresie udzielania licencji	N			

	wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych dla wykorzystania online przez użytkowników, konsumentów, podmioty uprawnione i inne zainteresowane strony. 4. Na podstawie sprawozdań otrzymanych zgodnie z ust. 3 oraz informacji zgromadzonych zgodnie z ust. 1 i 2 Komisja dokonuje oceny stosowania przepisów tytułu III niniejszej dyrektywy. W razie konieczności, a w stosownych przypadkach na podstawie odrębnego sprawozdania, Komisja rozważa podjęcie dalszych kroków celem rozwiązania wszelkich stwierdzonych problemów. Ta ocena obejmuje w szczególności następujące elementy: a) liczbę organizacji zbiorowego zarządzania spełniających wymogi tytułu III; b) stosowanie art. 29 i 30, w tym liczbę umów o reprezentacji zawartych przez organizacje zbiorowego zarządzania zgodnie z tymi artykułami; c) udział repertuaru w państwach członkowskich, który jest dostępny na potrzeby udzielania licencji na więcej niż jednym terytorium.				
Art. 39	W oparciu o informacje będące w ich posiadaniu państwa członkowskie przekazują Komisji do dnia 10 kwietnia 2016 r. wykaz organizacji zbiorowego zarządzania mających siedzibę na ich terytorium. Państwa członkowskie bez zbędnej zwłoki informują Komisję o wszelkich zmianach w tym wykazie. Komisja publikuje te informacje i na bieżąco je aktualizuje.	N			
Art. 40	Do dnia 10 kwietnia 2021 r. Komisja dokonuje oceny stosowania niniejszej dyrektywy i przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy. Sprawozdanie to obejmuje ocenę wpływu niniejszej dyrektywy na rozwój usług transgranicznych i różnorodność kulturową, stosunków między organizacjami zbiorowego zarządzania a użytkownikami oraz działalności w Unii organizacji zbiorowego zarządzania mających siedzibę poza Unią, oraz w stosownym przypadku, konieczności przeglądu. W stosownych przypadkach Komisja dołącza do tego sprawozdania wnioski ustawodawczy.	N			

Art. 41	Niniejszym ustanawia się grupę ekspertów. Grupa ekspertów złożona jest z przedstawicieli właściwych organów państw członkowskich. Grupie ekspertów przewodniczy przedstawiciel Komisji, zbiera się ona z inicjatywy przewodniczącego albo na wniosek delegacji jednego z państw członkowskich. Do zadań grupy należy: a) badanie wpływu transpozycji niniejszej dyrektywy na funkcjonowanie organizacji zbiorowego zarządzania i niezależnych podmiotów zarządzających na rynku wewnętrznym oraz wskazywanie wszelkich problemów; b) organizowanie konsultacji na temat wszystkich kwestii wynikających ze stosowania niniejszej dyrektywy; c) ułatwianie wymiany informacji na temat istotnych zmian prawa i orzecznictwa, a także ważnych wydarzeń ekonomicznych, społecznych, kulturalnych i osiągnięć technologicznych, zwłaszcza w odniesieniu do rynku cyfrowego utworów i innych przedmiotów objętych ochroną.	N			
Art. 42	Przetwarzanie danych osobowych prowadzone w ramach niniejszej dyrektywy podlega przepisom dyrektywy 95/46/WE.	N	Art. 115	Art. 115. 1. W celu realizacji zadań określonych w rozdziałach 2, 10-12 minister przetwarza dane osobowe w zakresie i celu niezbędnym do realizacji tych zadań. 2. W celu wykonywania czynności zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub pokrewnymi zgodnie z przepisami niniejszej ustawy oraz prowadzenia działalności o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym organizacje zbiorowego zarządzania przetwarzają dane osobowe uprawnionych i użytkowników, w zakresie i celu niezbędnym do realizacji tych zadań. 3. W celu dokonania podziału i wypłaty przychodów z praw, organizacje zbiorowego zarządzania przetwarzają następujące dane osobowe uprawnionych: imiona, nazwiska, nazwiska rodowe, pseudonimy, imiona rodziców, data i miejsce urodzenia, obywatelstwo, numer ewidencyjny PESEL, seria i numer dowodu osobistego, dane kontaktowe, w szczególności adres zameldowania, adres zamieszkania (wykazany w deklaracji podatkowej), adres poczty elektronicznej oraz numer telefonu, numer rachunku bankowego, kod	Przepis dostosowujący do rozporządzenia ogólnego o ochronie danych osobowych, które uchyla dyrektywę 95/46/WE.

				SWIFT/BIC w przypadku zagranicznego numeru rachunku bankowego, numer identyfikacji podatkowej (NIP) oraz tytuł utworu i udział procentowy w utworze. W zakresie niezbędnym do realizacji tego celu organizacje zbiorowego zarządzania mogą ujawnić dane osobowe uprawnionych innym organizacjom zbiorowego zarządzania, zagranicznym organizacjom zbiorowego zarządzania oraz organizacjom międzynarodowym zajmującym się ochroną praw i interesów uprawnionych, które mają siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym. 4. W celu zawarcia i wykonania umowy o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie, organizacje zbiorowego zarządzania przetwarzają następujące dane osobowe użytkowników: 1) imię (imiona), nazwisko, numer ewidencyjny PESEL, numer identyfikacji podatkowej (NIP) oraz nazwa lub firma, w przypadku gdy osoba fizyczna prowadzi działalność gospodarczą; 2) dane kontaktowe, w szczególności adres poczty elektronicznej i numer telefonu. 5. W związku z przetwarzaniem danych osobowych, o których mowa w ust. 1, ogranicza się stosowanie art. 12 i art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 4.05.2016, s. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, w ten sposób, że prawa osoby, której dane dotyczą, określone w tych przepisach realizowane są bezpłatnie raz na sześć miesięcy. W pozostałych przypadkach administrator	
--	--	--	--	---	--

				danych ma prawo pobrać opłatę w wysokości odpowiadającej kosztom sporządzenia odpowiedzi lub kopii danych. 6. Do przetwarzania danych osobowych, o których mowa w ust. 1, przepisów art. 14 rozporządzenia 2016/679 nie stosuje się w zakresie, w jakim dane te są niezbędne do zapewnienia prawidłowej realizacji zadań określonych w rozdziałach 2, 10 - 12. 7. Przepisu art. 34 rozporządzenia 2016/679 nie stosuje się, jeśli administrator w terminie 72 godzin od stwierdzenia naruszenia ochrony danych osobowych wyda komunikat o naruszeniu w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra. 8. Administrator informuje o ograniczeniach, o których mowa w ust. 5-7, w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra. 9. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1-4, podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu i są przechowywane wyłącznie przez okres niezbędny do realizacji zadań realizowanych przez ministra, określonych w rozdziałach 2, 10-12, lub czynności wykonywanych przez organizację zbiorowego zarządzania, o których mowa w ust. 2-4.	
Art. 43	1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 10 kwietnia 2016 r. Niezwłocznie powiadamiają one o tym Komisję. Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie. 2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych środków prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.	N			
Art.	Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej	N			

44	opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.				
Art. 45	Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N			

ODWRÓCONA TABELA ZBIEŻNOŚCI		
Jedn. red.	Treść przepisu krajowego	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
Art. 2 ust. 1 pkt 2	Art. 2. 1. Przepisy ustawy stosuje się do: 2) podmiotów, które wykonują czynności z zakresu zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi na podstawie tytułu prawnego udzielonego im przez organizację zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi;	Art. 2 ust. 3 dyrektywy przewiduje konieczność stosowania jej przepisów do podmiotów zależnych od organizacji zbiorowego zarządzania, „o ile podmioty te prowadzą działalność, która podlegałaby przepisom niniejszej dyrektywy, gdyby prowadziła ją organizacja zbiorowego zarządzania”. Projektowany art. 2 ust. 1 pkt 2 idzie dalej niż dyrektywa i obejmuje wszelkie przypadki powierzenia podmiotom trzecim wykonywania czynności z zakresu zbiorowego zarządzania, niezależnie od podstawy prawnej i relacji własnościowych łączących je z organizacją zbiorowego zarządzania. Ma to na celu wyeliminowanie możliwości obchodzenia ustawy.
Art. 5 ust. 2-4 Art. 10 Art. 117 pkt 2 i 4	Art. 5. 2. W zakresie, w jakim art. 21, art. 21¹ - art. 21³, art. 25 ust. 4 oraz art. 70 ust. 3 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych przewiduje obowiązek zawarcia umowy lub zapłaty wynagrodzenia za pośrednictwem organizacji zbiorowego zarządzania, prawami danej kategorii uprawnionych do danego rodzaju utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na danym polu eksploatacji, którzy nie zawarli umowy o zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi z żadną organizacją, zbiorowo zarządza organizacja, która jest reprezentatywna w odniesieniu do tych praw. 3. Umowa zawarta z organizacją reprezentatywną upoważnia użytkownika do korzystania także z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, do których prawami zarządza ona zbiorowo na podstawie ust. 2. 4. Uprawnionemu niereprezentowanemu przez żadną organizację zbiorowego zarządzania, którego utwór lub przedmiot prawa pokrewnego jest objęty umową, o której mowa w ust. 3, przychody z praw z tytułu tej umowy przysługują na takich samych warunkach, jak uprawnionym, którzy w tym zakresie zawarli z daną organizacją umowę o zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi. Roszczenie o wypłatę przychodów z praw może być dochodzone wyłącznie wobec organizacji zbiorowego zarządzania, która zawarła umowę, o której mowa w ust. 3. Art. 10. 1. Organizacja zbiorowego zarządzania, która jako jedyna posiada zezwolenie na zbiorowe zarządzanie prawami danej kategorii uprawnionych do danego rodzaju utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na danym polu eksploatacji, jest organizacją reprezentatywną. 2. Jeżeli zezwolenie na zbiorowe zarządzanie prawami danej kategorii uprawnionych do danego rodzaju utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na danym polu eksploatacji posiada więcej niż jedna organizacja, organizacją reprezentatywną jest ta, która w tym zakresie reprezentuje największą liczbę uprawnionych na podstawie	Projektowane zmiany ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych określają szczegółową podstawę dla organizacji zbiorowego zarządzania do zarządzania prawami uprawnionych, którzy nie powierzyli swoich praw organizacji (nie zawarli umowy o zbiorowe zarządzanie). Art. 3 lit. a dyrektywy CRM wyraźnie dopuszcza sytuację, w której podstawą do zarządzania praw nie jest umowa, ale przepis prawa. Konieczne jest jednak wyznaczenie granic takiego zarządzania oraz określenie jego szczegółowych zasad w sposób uwzględniający przepisy dyrektywy, w tym w szczególności regułę równego traktowania uprawnionych.

	umowy o zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi oraz umowy o reprezentacji. 3. Reprezentatywność organizacji w przypadku, o którym mowa w ust. 2, stwierdza z urzędu minister w drodze decyzji. 4. Minister z urzędu uchyla lub zmienia decyzję o stwierdzeniu reprezentatywności w przypadku istotnej zmiany przesłanki reprezentatywności, o której mowa w ust. 2, lub braku konieczności stwierdzenia reprezentatywności. Art. 117. W ustawie o prawie autorskim i prawach pokrewnych wprowadza się następujące zmiany: 2) w art. 21 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „Art. 21. 1. Organizacji radiowej lub telewizyjnej wolno nadawać rozpowszechnione drobne utwory muzyczne, słowne i słowno-muzyczne wyłącznie na podstawie umowy zawartej z właściwą organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, chyba że prawo do nadawania utworów zamówionych przez organizację radiową lub telewizyjną przysługuje jej na podstawie odrębnej umowy.”; 4) po art. 21¹ dodaje się art. 21² – 21³ w brzmieniu: „Art. 21². 1. Organizacji radiowej lub telewizyjnej wolno w ramach własnych audycji archiwalnych nadawać i udostępniać publicznie utwory w taki sposób, aby każdy mógł mieć do nich dostęp w miejscu i czasie przez siebie wybranym, a także wielokrotnie je w celu takiego użytku, wyłącznie na podstawie umowy zawartej z właściwą organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, chyba że prawo do takiego korzystania przysługuje danej organizacji radiowej lub telewizyjnej na podstawie ustawy lub odrębnej umowy. Przepis art. 21 ust. 2 stosuje się odpowiednio. 2. Własną audycją archiwalną, o której mowa w ust. 1, jest audycja wytworzona przez daną organizację radiową lub telewizyjną, na jej zamówienie lub zlecenie, albo w koprodukcji z nią, przed dniem 1 stycznia 2003 r. Art. 21³. Posiadaczom urządzeń służących do odbioru programu radiowego lub telewizyjnego wolno publicznie odtwarzać nadawane w nim utwory wyłącznie na podstawie umowy zawartej z właściwą organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, chyba że ich odtwarzanie następuje na podstawie odrębnej umowy.”;	
Art. 29	Art. 29. 1. Uprawniony niezwłocznie przekazuje organizacji zbiorowego zarządzania, z którą zawarł umowę o zbiorowe zarządzanie informacje o: 1) udzieleniu osobie trzeciej licencji na korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych objętych umową o zbiorowe zarządzanie, zawierające w szczególności imię i nazwisko albo nazwę licencjobiorcy, datę udzielenia licencji, utwory lub	Przepis dotyczy – nieregulowanej przez dyrektywę CRM – kwestii skutków udzielenia przez uprawnionego licencji albo przeniesienia praw na osobę trzecią w zakresie, w jakim zawarł umowę o zbiorowe zarządzanie. Nałożone na uprawnionego obowiązki informacyjne umożliwią organizacji odstąpienie od ochrony jego praw w zakresie udzielonej przez niego samodzielnie licencji oraz prawidłowe wykonywanie zbiorowego zarządu wobec następcy prawnego uprawnionego. Uprawniony obowiązany będzie ponadto poinformować

	przedmioty praw pokrewnych, pola eksploatacji oraz terytoria, których dotyczy licencja; 2) przeniesieniu praw objętych umową o zbiorowe zarządzanie na osobę trzecią, zawierające w szczególności imię i nazwisko albo nazwę nabywcy wraz z jego adresem korespondencyjnym, w tym adresem do korespondencji elektronicznej, datę przeniesienia, utwory lub przedmioty praw pokrewnych oraz pola eksploatacji, których dotyczy przeniesienie; 3) zmianie adresu miejsca zamieszkania, siedziby lub adresu korespondencyjnego; 4) zmianie danych niezbędnych organizacji zbiorowego zarządzania do wypłaty uprawnionemu należnej mu części przychodów z praw. 2. W przypadku naruszenia obowiązków, o których w ust. 1, uprawniony ponosi spowodowane naruszeniem uzasadnione i udokumentowane koszty bezskutecznego dochodzenia przez organizację zbiorowego zarządzania roszczeń z tytułu naruszenia praw objętych umową o zbiorowe zarządzanie lub roszczeń o wynagrodzenie za korzystanie z tych praw od użytkownika upoważnionego do korzystania z utworu lub przedmiotu praw pokrewnych. 3. Umowa o zbiorowe zarządzanie może zawierać także inne niż wskazane w ust. 2 postanowienia dotyczące odpowiedzialności uprawnionego wobec organizacji zbiorowego zarządzania w przypadku udzielenia licencji osobie trzeciej w zakresie innym niż określony w art. 28.	organizację o zmianie dotyczących go danych osobowych, co winno to ułatwić organizacji wykonywanie obowiązków wobec uprawnionych, w tym związanych z regularną wypłatą przysługujących im przychodów z praw.
Art. 30 ust. 3	3. Wypowiedzenie umowy o zbiorowe zarządzanie nie wpływa na skuteczność umów o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie, które zostały zawarte przez organizację zbiorowego zarządzania przed dniem upływu terminu wypowiedzenia, w okresie 2 lat od dnia upływu terminu wypowiedzenia. Po tym czasie umowy te wygasają w odniesieniu do utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, co do których nastąpiło wypowiedzenie.	Dyrektywa CRM – przyznając uprawnionemu dużą swobodę w zakresie całkowitego albo częściowego wypowiedzenia umowy o zbiorowe zarządzanie – nie określa jednak skutków takiego wypowiedzenia na zawarte przez organizację umowy zezwalające na korzystanie z praw objętych wypowiedzeniem. Uregulowanie tej kwestii jest konieczne dla zapewnienia stabilizacji stosunków licencyjnych w systemie zbiorowego zarządzania.
Art. 31	Art. 31. Przepisy art. 30 stosuje się odpowiednio do wypowiedzenia umowy o zbiorowe zarządzanie przez organizację zbiorowego zarządzania, z tym że wypowiedzenie może nastąpić wyłącznie z ważnych przyczyn i wymaga uzasadnienia w formie pisemnej.	Dyrektywa CRM nie określa zasad wypowiedzenia umowy o zbiorowe zarządzanie przez organizację zbiorowego zarządzania. W celu kompleksowego uregulowania relacji pomiędzy organizacją a uprawnionymi konieczne jest uwzględnienie takiej sytuacji w projektowanej ustawie.
Art. 32	Art. 32. Organizacja zbiorowego zarządzania prowadzi w postaci elektronicznej i na bieżąco aktualizuje wykazy: 1) umów o zbiorowe zarządzanie, zawierające imiona i nazwiska, pseudonimy lub nazwy uprawnionych, utwory lub przedmioty praw pokrewnych, pól eksploatacji oraz terytoriów w stosunku do których została upoważniona do zbiorowego zarządzania;	Z dyrektywy CRM wynika obowiązek prowadzenia przez organizację zbiorowego zarządzania ewidencji jej członków. Dyrektywa nie wprowadza jednak takiego obowiązku wobec uprawnionych niebędących członkami organizacji, co w świetle konieczności zapewnienia skutecznej identyfikacji praw na potrzeby wypłaty pobranych środków wydaje się niekonsekwencją. Projektowany przepis uzupełnia regulację w tym zakresie.

	2) ustalonych uprawnionych, których prawami zbiorowo zarządza na innej podstawie niż umowa o zbiorowe zarządzanie, zawierające ich imiona i nazwiska, pseudonimy lub nazwy.	
Art. 43 ust. 1	Art. 43. 1. Z uwzględnieniem art. 41 ust. 1, organizacja zbiorowego zarządzania oferuje niższe stawki wynagrodzeń użytkownikom prowadzącym działalność kulturalną, o której mowa art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 862), korzystającym z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych w zakresie prowadzonej przez nich działalności statutowej, jeżeli to korzystanie nie łączy się z osiągnięciem bezpośrednich lub pośrednich korzyści majątkowych.	Dla ułatwienia prowadzenia działalności kulturalnej przez instytucje kultury organizacje zbiorowego zarządzania będą zobowiązane udzielać im licencji na preferencyjnych warunkach, o ile działalność ta ma charakter niekomercyjny oraz przy zachowaniu zasad obiektywizmu i niedyskryminacji.
Art. 44	Art. 44. 1. Organizacje zbiorowego zarządzania mogą zawierać między sobą porozumienia dotyczące wykonywania czynności zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi. 2. W zakresie, w jakim zezwolenie na zbiorowe zarządzanie prawami danej kategorii uprawnionych do danego rodzaju utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na danym polu eksploatacji posiada więcej niż jedna organizacja, na żądanie użytkownika umowę o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie zawierają z nim wszystkie te organizacje działając wspólnie na podstawie zawartego między sobą porozumienia. Organizacje te w umowie z użytkownikiem stosują jednakowy format informacji, o których mowa w art. 46 ust. 1. 3. Poboru wynagrodzeń za korzystanie z przedmiotów praw pokrewnych na polu eksploatacji odtwarzanie dokonuje organizacja zbiorowego zarządzania prawami pokrewnymi wyznaczona w drodze decyzji wydanej z urzędu, przez ministra, biorącego pod uwagę konieczność zapewnienia efektywnego poboru wynagrodzeń i ich wypłaty oraz ocenę skuteczności i prawidłowości działania organizacji na polu odtworzeń. 4. Organizacja zbiorowego zarządzania wyznaczona na podstawie ust. 3, zawiera z użytkownikiem umowę o korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie, działając wspólnie na podstawie porozumienia zawartego z organizacjami zbiorowego zarządzania prawami autorskimi posiadającymi zezwolenie na polu eksploatacji odtwarzanie.	Dla usprawnienia i uproszczenia procesu udzielania licencji oraz poboru wynagrodzeń zasadne jest rozwiniecie obowiązujących obecnie na gruncie pr. aut. przepisów zmierzających do realizacji zasady „jednego okienka” przy zawieraniu umów z użytkownikami. Aktualnie są one ograniczone do fakultatywnej możliwości zawierania porozumień oraz obowiązku wspólnego inkasa wynagrodzeń z tytułu korzystania z przedmiotów praw pokrewnych na polu eksploatacji odtwarzanie (art. 107 ¹ pr. aut.). Projektowana ustawa zakłada utrzymanie tych przepisów, poszerzonych dodatkowo o obowiązek wspólnego działania organizacji, których zakres zezwoleń się pokrywa, jak również wspólnego inkasa wynagrodzeń na polu odtwarzanie przez organizację wyznaczoną w zakresie praw pokrewnych z organizacjami zarządzającymi prawami autorskimi na tym polu.
Art. 45	Art. 45. W zakresie wykonywanego zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi organizacja zbiorowego zarządzania może domagać się od użytkownika udzielenia informacji oraz udostępnienia dokumentów niezbędnych do ustalenia istnienia zobowiązania do zapłaty wynagrodzeń lub opłat oraz określenia ich wysokości.	Zasadne jest utrzymanie ogólnego roszczenia informacyjnego, obejmującego także pozaumowne korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, a więc wykraczające poza zakres art. 17 dyrektywy CRM. Takie roszczenie przysługujące organizacjom obecnie na gruncie art. 105 ust. 2 pr. aut. i sprawdza się w praktyce.
Art. 61-83	Rozdział 7	Dyrektywa CRM, choć zawiera przepis określający kryteria, jakim powinny odpowiadać stawki wynagrodzeń za prawa wyłączne i prawa do wynagrodzenia

Art. 116	Komisja Prawa Autorskiego Oddział I Przepisy ogólne Art. 61. 1. Minister powołuje Komisję Prawa Autorskiego, zwaną dalej „Komisją”. 2. Do zadań Komisji należy: 1) rozpatrywanie spraw o zatwierdzanie i zmianę zatwierdzonych tabel wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych; 2) rozwiązywanie sporów dotyczących stosowania tabel, o których mowa w pkt 1; 3) rozwiązywanie sporów związanych z zawarciem i warunkami umowy, o której mowa w art. 21¹ ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych; 3. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do postępowań przed Komisją, o których mowa w ust. 2 pkt 1, stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257). Organem wyższego stopnia w rozumieniu ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego w stosunku do Komisji jest minister. 4. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do postępowań przed Komisją, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i 3, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, z późn. zm.) o mediacji. Art. 62. 1. Komisja składa się z Przewodniczącego Komisji i dwudziestu arbitrów powoływanych spośród kandydatów, o których mowa w art. 63 ust. 2. 2. Kadencja Komisji trwa 5 lat. Art. 63. 1 Minister ogłasza w co najmniej dwóch drukowanych dziennikach o zasięgu ogólnopolskim oraz w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej, nie później niż na 60 dni przed upływem kadencji Komisji, informację o rozpoczęciu procedury powoływania arbitrów Komisji i wyznacza termin do przedstawiania kandydatów, nie krótszy niż 30 dni od dnia publikacji ogłoszenia. 2. Kandydatów na arbitrów Komisji przedstawiają: 1) organizacje zbiorowego zarządzania; 2) stowarzyszenia twórców, artystów wykonawców, wydawców lub producentów; 3) organizacje zrzeszające podmioty korzystające z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych; 4) organizacje radiowe lub telewizyjne.	(art. 16 ust. 2), nie normuje kwestii ich zatwierdzania przez niezależny organ. Projektowane przepisy stanowią modyfikację obecnych przepisów dotyczących Komisji Prawa Autorskiego, które pomimo tego, że były uprzednio nowelizowane, istnieją w polskim prawie autorskim od 1994 r. Utrzymanie omawianych przepisów (w proponowanej postaci) służy zachowaniu obecnych krajowych rozwiązań w zakresie zatwierdzania stawek wynagrodzeń przez niezależny – od zainteresowanych podmiotów – organ, którego decyzje będą następnie mogły być oceniane pod względem legalności przez sądy administracyjne. Przepisy te dotyczą ogólnych kwestii organizacyjno-kompetencyjnych Komisji Prawa Autorskiego, zatwierdzania tabel wynagrodzeń, postępowania mediacyjnego oraz postępowań rektyfikacyjnych. Ponadto omawiane przepisy mają na celu zapewnienie spójności stosowania ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych z nową ustawą o zbiorowym zarządzaniu. Natomiast art. 82, w zakresie w jakim dotyczy rozwiązywania sporów związanych z zawarciem umowy o reemisję w sieciach kablowych, stanowi implementację art. 11 dyrektywy Rady Nr 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową (dotychczas był on implementowany przez art. 110¹⁸ ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych).
----------	---	---

	3. Kandydat na arbitra Komisji posiada: 1) odpowiednią wiedzę i niezbędne doświadczenie zawodowe z zakresu prawa autorskiego i praw pokrewnych oraz 2) stopień naukowy doktora nauk prawnych lub nauk ekonomicznych lub 3) wpis na listę radców prawnych, adwokatów, doradców inwestycyjnych lub do rejestru biegłych rewidentów. 4. Arbitrem Komisji nie może być osoba: 1) pełniąca funkcję w organie podmiotu, o którym mowa w ust. 2, niezależnie od tego, czy podmiot ten przedstawił kandydaturę arbitra; 2) skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne lub przestępstwo umyślne skarbowe lub w stosunku do której orzeczono zakaz zajmowania określonego stanowiska, wykonywania określonego zawodu lub prowadzenia określonej działalności gospodarczej. 5. Zgłoszenie kandydata na arbitra zawiera jego życiorys dokumentujący posiadaną wiedzę i doświadczenie, o których mowa w ust. 3 pkt 1, oraz pisemne oświadczenie o: 1) wyrażeniu zgody na kandydowanie; 2) stosunkach prawnych łączących go z podmiotami, o których mowa w ust. 2, w okresie pięciu lat przed złożeniem oświadczenia; 3) spełnianiu przesłanek określonych w ust. 3 pkt 2 i 3; 4) braku przesłanek określonych w ust. 4. 6. Jeżeli zgłoszenie nie spełnia wymagań określonych w ust. 5, minister wzywa zgłaszającego do usunięcia braków w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż siedem dni od dnia doręczenia wezwania, z pouczeniem, że nieusunięcie tych braków spowoduje pozostawienie zgłoszenia bez rozpoznania. 7. W przypadku zmiany okoliczności, o których mowa w ust. 5 pkt 2-4, arbiter niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 14 dni, od dnia ich zaistnienia, aktualizuje złożone poprzednio oświadczenie w tym zakresie. 8. Oświadczenia, o których mowa w ust. 5 pkt 2-4 i 7, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń na podstawie art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny. Składający oświadczenia jest obowiązany do zawarcia w nich klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. Art. 64. 1. Minister powołuje do Komisji dziesięciu arbitrów spośród kandydatów przedstawionych przez podmioty, o których mowa w art. 63 ust. 2 pkt 1 i 2, oraz	
--	---	--

	dziesięciu arbitrów przedstawionych przez podmioty, o których mowa w art. 63 ust. 2 pkt 3 i 4. 2. Minister w przypadku przedstawienia jako kandydata na arbitra osoby, która już pełniła funkcję arbitra Komisji, bierze również pod uwagę dotychczasowe wypełnienie przez nią tej funkcji. 3. Jeżeli liczba kandydatów zgłoszonych na podstawie art. 63 ust. 2, spełniających warunki określone w art. 63 ust. 3-5, jest niewystarczająca do powołania arbitrów zgodnie z ust. 1, minister powołuje do Komisji inne osoby spełniające te warunki. Art. 65. 1. Arbiter Komisji w wykonywaniu swojej funkcji jest niezależny. 2. Arbiter Komisji nie może bez ważnych przyczyn odmówić udziału w pracach zespołu orzekającego Komisji. Art. 66. 1. Przed upływem terminu, o którym mowa w art. 62 ust. 2, mandat arbitra Komisji wygasa w przypadku jego śmierci albo odwołania. 2. Arbitra Komisji odwołuje minister w przypadku: 1) zrzeczenia się pełnienia funkcji arbitra Komisji; 2) uchylania się od pełnienia funkcji arbitra Komisji; 3) skazania prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne lub przestępstwo umyślne skarbowe lub orzeczenia zakazu zajmowania określonego stanowiska, wykonywania określonego zawodu lub prowadzenia określonej działalności gospodarczej; 4) choroby uniemożliwiającej pełnienie funkcji arbitra Komisji, trwającej dłużej niż 6 miesięcy; 5) niespełniania przesłanek określonych w art. 63 ust. 3 pkt 2 i 3; 6) objęcia funkcji w organie podmiotu, o którym mowa w art. 63 ust. 2. 3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, minister powołuje nowego arbitra Komisji, na zasadach określonych w art. 63 i art. 64. 4. W przypadku, gdy arbiter Komisji, o którym mowa w ust. 1, był członkiem zespołu orzekającego Komisji, nowy członek zespołu orzekającego jest wyznaczany albo wybierany odpowiednio w trybie art. 72 ust. 2-4. Bieg terminów, o których mowa w art. 72 ust. 2 i 4, rozpoczyna się od momentu powzięcia wiadomości o wystąpieniu okoliczności, o których mowa w ust. 1. Art. 67. Minister ogłasza w swoim dzienniku urzędowym oraz w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej nazwiska arbitrów wchodzących	
--	--	--

	w skład Komisji oraz informacje o wygaśnięciu mandatu arbitra Komisji i powołaniu nowego arbitra Komisji. Art. 68. 1. Pierwsze posiedzenie Komisji odbywa się w terminie 14 dni od dnia jej powołania. 2. Pierwsze posiedzenie Komisji zwołuje i prowadzi minister. Na posiedzeniu tym arbitrzy Komisji dokonują wyboru Przewodniczącego Komisji. 3. Wybór Przewodniczącego Komisji jest dokonywany większością 3/4 głosów w obecności co najmniej 16 arbitrów Komisji. 4. W przypadku niedokonania wyboru Przewodniczącego Komisji na pierwszym posiedzeniu Komisji, Przewodniczącego Komisji powołuje minister, w terminie 14 dni od dnia zakończenia posiedzenia Komisji. 5. Wniosek o odwołanie arbitra Komisji z funkcji Przewodniczącego Komisji, ze wskazaniem kandydata na to stanowisko, może złożyć co najmniej dziesięciu arbitrów lub minister. 6. Przewodniczący Komisji, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 5, zwołuje posiedzenie Komisji, na którym wniosek poddaje się pod głosowanie według zasad określonych w ust. 3. 7. Minister może odwołać Przewodniczącego Komisji w przypadku uchylania się od pełnienia tej funkcji lub niezdolności uniemożliwiającej jej pełnienie, trwającej dłużej niż 2 miesiące. Do powołania nowego Przewodniczącego Komisji stosuje się ust. 2-4. 8. Do zadań Przewodniczącego Komisji należy reprezentowanie Komisji i organizacja jej pracy, w tym: 1) zwoływanie posiedzeń plenarnych Komisji; 2) wyznaczanie lub odwoływanie członków zespołów orzekających na zasadach określonych w art. 72 ust. 2 i 4, art. 76 oraz art. 82 ust. 3; 3) zwoływanie pierwszego posiedzenia zespołu orzekającego; 4) wykonywanie czynności, o których mowa w art. 64, art. 65 i art. 261 ustawy z dnia 140 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego oraz przekazanie sprawy do rozpoznania przez właściwy zespół orzekający Komisji; 5) przekazywanie ministrowi orzeczeń zespołów orzekających Komisji kończących postępowanie do publikacji w Biuletynie Informacji Publicznej na jego stronie podmiotowej. 9. Obsługę techniczno-organizacyjną Komisji oraz Przewodniczącego Komisji zapewnia urząd obsługujący ministra.	
--	---	--

	10. Przewodniczący Komisji nie może być członkiem zespołów orzekających Komisji. 11. Przewodniczącemu Komisji przysługuje wynagrodzenie miesięczne w wysokości dwukrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, włącznie z wypłatami z zysku, za poprzedni kwartał, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 5 pkt 31 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1938, 2110, 2217, 2361 i 2434 oraz z 2018 r. poz. 107), wypłacane z budżetu państwa, z części będącej w dyspozycji ministra. Art. 69. 1. Posiedzenia zespołów orzekających Komisji odbywają się w obecności co najmniej 2/3 ich składów. 2. Orzeczenia Komisji są wydawane w formie decyzji albo postanowień. 3. Orzeczenia Komisji zapadają większością głosów zespołu orzekającego. 4. Orzeczenia kończące postępowanie zapadają w obecności całego składu zespołu orzekającego Komisji. 5. Orzeczenia kończące postępowanie doręcza się z urzędu stronom oraz uczestnikom wraz z uzasadnieniem. Art. 70. 1. Członkom zespołów orzekających Komisji za wydanie orzeczenia kończącego postępowanie przysługuje wynagrodzenie: 1) w sprawach o zatwierdzenie i zmianę zatwierdzonych tabel wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych – w wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 68 ust. 11; 2) w sprawach o uzupełnienie, sprostowanie oraz wyjaśnienie wątpliwości, co do treści orzeczenia Komisji – w wysokości 1/3 przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 68 ust. 11. 2. Przewodniczącemu zespołu orzekającego przysługuje wynagrodzenie w wysokości dwukrotności wynagrodzenia należnego członkowi zespołu orzekającego w sprawach, o których mowa w ust. 1, wypłacane po sporządzeniu uzasadnienia orzeczenia kończącego postępowanie przed Komisją. 3. W przypadku umorzenia postępowania wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, przysługuje w połowie wysokości. 4. W przypadkach, o których mowa w art. 66 ust. 4 i art. 72 ust. 6, wynagrodzenie jest wypłacane członkom zespołu orzekającego Komisji proporcjonalnie do liczby posiedzeń, w których brali udział. 5. Za udział w postępowaniu mediacyjnym w sprawach, o których mowa w art. 61 ust. 2 pkt 2 i 3, mediatorowi przysługuje wynagrodzenie w wysokości przeciętnego	
--	---	--

	miesięcznego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 68 ust. 11, wypłacane po zakończeniu postępowania mediacyjnego. 6. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1-5, jest wypłacane z budżetu państwa, z części będącej w dyspozycji ministra. Art. 71. 1. Wniosek w sprawie należącej do właściwości Komisji podlega opłacie w wysokości: 1) sześciokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 68 ust. 11 – w sprawach o zatwierdzanie i zmianę zatwierdzonych tabel wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych; 2) przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 68 ust. 11 – w sprawach, o których mowa w art. 61 ust. 2 pkt 2 i 3, oraz w sprawach o wyjaśnienie wątpliwości co do treści orzeczenia Komisji. 2. Opłatę wnosi się wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1, na rachunek ministra. 3. Opłaty, o których mowa w ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa. 4. Nie pobiera się opłat od wniosków o uzupełnienie lub sprostowanie orzeczenia Komisji. Oddział 2 Zatwierdzanie tabel wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych Art. 72. 1. Sprawy o zatwierdzanie tabel wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych rozpatruje zespół orzekający Komisji w składzie trzyosobowym. 2. W terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku w sprawie, o której mowa w ust. 1, Przewodniczący Komisji wyznacza z listy arbitrów Komisji do zespołu orzekającego Komisji arbitra przedstawionego do Komisji przez podmioty, o których mowa w art. 63 ust. 2 pkt 1 i 2, oraz arbitra przedstawionego do Komisji przez podmioty, o których mowa w art. 63 ust. 2 pkt 3 i 4. 3. Arbitrzy Komisji, wyznaczeni zgodnie z ust. 2, na posiedzeniu zwołanym przez Przewodniczącego Komisji wybierają przewodniczącego zespołu orzekającego Komisji z listy arbitrów Komisji. 4. Jeżeli arbitrzy Komisji nie wybiorą przewodniczącego zespołu orzekającego Komisji, w terminie 14 dni od dnia ich wyznaczenia do zespołu orzekającego, zostanie on wyznaczony przez Przewodniczącego Komisji.	
--	--	--

	5. Przy wyznaczaniu przewodniczącego i pozostałych członków zespołu orzekającego, Przewodniczący Komisji dokonuje oceny ich bezstronności, biorąc pod uwagę treść oświadczeń, o których mowa w art. 63 ust. 5 pkt 2. 6. Postępowania w sprawach, o których mowa w ust. 1, wszczęte i niezakończone przed upływem kadencji Komisji są kontynuowane przez zespoły orzekające Komisji nowej kadencji powołane w trybie ust. 2-4. Bieg terminu, o którym mowa w ust. 2, rozpoczyna się od momentu powołania Przewodniczącego Komisji nowej kadencji. Rozstrzygnięcia podjęte przez zespół orzekający Komisji poprzedniej kadencji zachowują ważność. Art. 73. 1. Wniosek o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych składa organizacja zbiorowego zarządzania. Wniosek o zatwierdzenie wspólnej tabeli może złożyć wspólnie kilka organizacji. 2. W zakresie, w jakim zezwolenie na zbiorowe zarządzanie prawami danej kategorii uprawnionych do danego rodzaju utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na danym polu eksploatacji posiada więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania, wniosek o zatwierdzenie wspólnej tabeli wynagrodzeń może być złożony wyłącznie wspólnie przez te organizacje. 3. Organizacje zbiorowego zarządzania, których zezwolenia obejmują pola eksploatacji odtwarzanie oraz pobór wynagrodzenia, o którym mowa w art. 70 ust. 2¹ pkt 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, są obowiązane do złożenia wspólnego wniosku o zatwierdzenie wspólnej tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na każdym z tych pól eksploatacji. 4. W przypadku złożenia wniosku o zatwierdzenie wspólnej tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, wnioskodawcy wnoszą opłatę jak od jednego wniosku, w równych częściach. Art. 74. 1. Wniosek o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych zawiera: 1) pola eksploatacji, których dotyczy tabela wynagrodzeń; 2) rodzaje utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, których dotyczy tabela wynagrodzeń; 3) kategorie uprawnionych, na rzecz których działa wnioskodawca; 4) wysokość stawek wynagrodzeń, a w przypadku wniosku o zatwierdzenie wspólnej tabeli wynagrodzeń – wysokość stawek wynagrodzeń przysługujących poszczególnym kategoriom uprawnionych wraz z ich podziałem na poszczególne organizacje; 5) uzasadnienie wysokości poszczególnych stawek, ze wskazaniem sposobu ich obliczenia.	
--	--	--

	2. Organizacja zbiorowego zarządzania we wniosku o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych przedstawia niższe stawki wynagrodzeń obowiązujące podmioty prowadzące działalność kulturalną, o której mowa art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, korzystające z utworów i przedmiotów praw pokrewnych w zakresie prowadzonej przez nie działalności statutowej, jeżeli to korzystanie nie łączy się z osiąganiem bezpośrednich lub pośrednich korzyści majątkowych. Art. 75. 1. W postępowaniu o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych stroną jest wnioskodawca. 2. Organizacją społeczną uczestniczącą w postępowaniu o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na prawach strony jest: 1) organizacja zbiorowego zarządzania posiadająca zezwolenie na polach eksploatacji, których dotyczy wniosek o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń, 2) organizacja społeczna zrzeszająca podmioty korzystające z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na polach eksploatacji, których dotyczy wniosek o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń - jeżeli w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego zespołu orzekającego Komisji, zgodnie z ust. 3, złoży wniosek o udział w tym postępowaniu. 3. Przewodniczący zespołu orzekającego Komisji, w terminie 14 dni od dnia jego wyboru albo wyznaczenia, zamieszcza w co najmniej dwóch drukowanych dziennikach o zasięgu ogólnopolskim oraz w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra ogłoszenie o wszczęciu postępowania w sprawie o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych i informuje zainteresowane organizacje społeczne, o których mowa w ust. 2, o możliwości występowania z żądaniem dopuszczenia do udziału w postępowaniu, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni i nie dłuższy niż 30 dni od dnia opublikowania ogłoszenia. 4. Na postanowienie o odmowie dopuszczenia do udziału w postępowaniu w sprawie o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych przysługuje zażalenie do ministra. Art. 76. Minister, uznając za uzasadnione ponaglenie, o którym mowa w art. 37 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, zobowiązuje Przewodniczącego Komisji do odwołania członków zespołu orzekającego i powołania w ich miejsce nowego zespołu orzekającego. Przepis art. 72 ust. 2-5 stosuje się odpowiednio.	
--	--	--

	Art. 77. 1. Zespół orzekający Komisji w drodze decyzji administracyjnej: 1) zatwierdza w całości albo w części tabelę wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych; 2) odmawia zatwierdzenia w całości albo w części tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych; 3) zmienia i zatwierdza zmienioną w całości albo w części tabelę wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych. 2. Wydając decyzję zespół orzekający Komisji bierze pod uwagę: 1) kryteria określone w art. 41 ust. 2; 2) ogólne obciążenie podmiotów korzystających z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania z tytułu korzystania z praw autorskich i praw pokrewnych na danym polu eksploatacji; 3) uzasadniony interes społeczny. 3. Zatwierdzona tabela wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych zawiera stawki wynagrodzeń określone kwotowo albo procentowo. 4. Przewodniczący Komisji przekazuje ministrowi decyzję ostateczną zatwierdzającą tabelę wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, a minister ogłasza ją w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej. 5. Minister do dnia 15 marca każdego roku dokonuje waloryzacji określonych kwotowo stawek wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych w oparciu o średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszany przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego za ostatni rok, zaokrąglając w górę do 1 gr, i publikuje tabelę wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych uwzględniającą tak zwaloryzowane stawki wynagrodzeń w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej. 6. Zwaloryzowane stawki, o których mowa w ust. 5, stosuje się od dnia 1 kwietnia danego roku. Art. 78. 1. Stawki określone w zatwierdzonych tabelach wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych stosuje się w umowach, których stroną jest organizacja zbiorowego zarządzania posiadająca takie zatwierdzone tabele. 2. W umowach, o których mowa w ust. 1, postanowienia umowne określające wynagrodzenie inne niż wynikałoby to z zatwierdzonych tabel wynagrodzeń, są nieważne, a ich miejsce zajmują odpowiednie postanowienia tych tabel.	
--	---	--

	Art. 79. 1. Od decyzji Komisji w przedmiocie zatwierdzenia tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych służy odwołanie do ministra. 2. Przewodniczący Komisji niezwłocznie zamieszcza informację o złożeniu odwołania, o którym mowa w ust. 1, w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra. Art. 80. 1. Minister w wyniku rozpoznania odwołania, o którym mowa w art. 79 ust. 1, wydaje decyzję, w której: 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie zatwierdza lub odmawia zatwierdzenia tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych bądź uchylając tę decyzję umarza postępowanie pierwszej instancji, albo 3) umarza postępowanie odwoławcze. 2. Minister może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez Komisję, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, minister wskazuje okoliczności, jakie należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. 3. Ponownego rozpatrzenia sprawy dokonuje zespół orzekający w innym składzie. Art. 81. 1. W przypadku istotnej zmiany okoliczności stanowiących podstawę decyzji w sprawie zatwierdzenia tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, wnioskodawca w postępowaniu, w którym doszło do zatwierdzenia tabeli, składa do Komisji wniosek o jej zmianę. Do wniosku stosuje się art. 74. 2. Jeżeli udzielenie nowego zezwolenia albo zmiana lub cofnięcie zezwolenia powoduje konieczność dokonania lub modyfikacji podziału stawki wynagrodzeń między poszczególne organizacje zbiorowego zarządzania, Przewodniczący Komisji na wniosek organizacji, która ma w tym interes prawny, wszczyna postępowanie w przedmiocie zmiany tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych w koniecznym zakresie. 3. Do postępowania w sprawie zmiany zatwierdzonej tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zatwierdzania tabel wynagrodzeń. Oddział 3 Postępowanie mediacyjne	
--	---	--

	Art. 82. 1. Bez uszczerbku dla dopuszczalności drogi sądowej spory dotyczące stosowania zatwierdzonych prawomocnie tabel wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych oraz spory związane z zawarciem lub warunkami umowy, o której mowa w art. 21¹ ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, mogą być rozwiązywane w drodze postępowania mediacyjnego między stronami. 2. Mediację prowadzi się na podstawie umowy o mediację albo na podstawie wniosku o mediację, który Przewodniczący Komisji przekazuje niezwłocznie drugiej stronie. 3. Jeżeli w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku o mediację druga strona nie zgłosi sprzeciwu, Przewodniczący Komisji wzywa obie strony do wybrania mediatora z listy arbitrów Komisji, w terminie 14 dni od dnia doręczenia im wezwania. Jeżeli w tym terminie strony nie wybiorą mediatora, Przewodniczący Komisji niezwłocznie go wyznacza. 4. Mediator może przedstawiać stronom propozycje ugody. Jeżeli żadna ze stron w terminie trzech miesięcy od dnia przedłożenia propozycji ugody nie zgłosi mediatorowi pisemnego sprzeciwu wraz z uzasadnieniem, ugodę uważa się za zawartą. 5. Sąd w sprawie, która miała być przedmiotem mediacji, może obciążyć stronę niezależnie od wyniku tej sprawy obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania cywilnego, jeżeli odmowa poddania się mediacji była oczywiście niezasadna. Oddział 4 Pozostałe postępowania Art. 83. Sprawy o uzupełnienie, sprostowanie lub wyjaśnienie wątpliwości co do treści orzeczenia Komisji rozpatruje zespół orzekający Komisji w składzie, który wydał orzeczenie w sprawie. Jeżeli rozpatrzenie sprawy w tym składzie jest niemożliwe, Przewodniczący Komisji wyznacza nowy zespół orzekający na zasadach, o których mowa w art. 72 ust. 2-5. Przepis art. 72 ust. 6 stosuje się odpowiednio. Rozdział 14 Przepis karny Art. 116. Kto nie dopełnia ciążącego na nim obowiązku złożenia oświadczenia, o którym mowa w 63 ust. 7, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.	
Art. 117 pkt 1, 3 i 7	Art. 117. W ustawie o prawie autorskim i prawach pokrewnych wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 6 w ust. 1 po pkt 13 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 14-17 w brzmieniu:	Projektowane zmiany mają na celu zapewnienie spójności stosowania ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych z nową ustawą o zbiorowym zarządzaniu.

	„14) organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi jest organizacja zbiorowego zarządzania, o której mowa w art. 3 pkt 2 ustawy z dnia ... o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi (Dz. U. poz. ...), zwanej dalej „ustawą o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi”; 15) umową o zbiorowe zarządzanie jest umowa o zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi w rozumieniu przepisów ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi; 16) umową o reprezentacji jest umowa, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 9 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi; 17) właściwą organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi jest organizacja, która zbiorowo zarządza prawami uprawnionego na podstawie umowy o zbiorowe zarządzanie lub umowy o reprezentacji, a gdy uprawniony nie zawarł umowy z żadną organizacją – organizacja reprezentatywna dla danego rodzaju utworów lub przedmiotów praw pokrewnych i kategorii uprawnionych na danym polu eksploatacji w rozumieniu przepisów ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi.”; 3) w art. 21¹ ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. W przypadku sporów związanych z zawarciem umowy, o której mowa w ust. 1, stosuje się art. 82 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi.”; 7) uchyla się rozdziały 12 i 12¹.	
Art. 116 pkt 5 i 6	5) art. 92 otrzymuje brzmienie: „Art. 92. Do artystycznych wykonań stosuje się odpowiednio przepisy art. 8-10, art. 12, art. 18, art. 21-21³, art. 41-45, art. 47-49, art. 52-55, art. 57-59, art. 62-68, art. 71 i art. 78.”; 6) w art. 95¹ ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Do fonogramów i wideogramów stosuje się odpowiednio przepisy art. 21¹-21³.”;	Projektowane zmiany ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych mają charakter techniczny, dostosowujący odesłania do innych zmian wprowadzonych w tej ustawie.
Art. 118 i 119	Art. 118. W ustawie z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U z 2016 r. poz. 623 oraz z 2017 r. poz. 85, 1557 i 2180) uchyla się art. 67a. Art. 119. W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1827 oraz 2017 r. poz. 624, 1273, 1529, 1543, 1566, 2361 i 2486 oraz z 2018 r. poz. 107) w załączniku do ustawy w części III po ust. 30 dodaje się ust. 30a w brzmieniu:	Projektowane przepisy wynikają ze zmiany trybu, w którym prowadzone będą postępowania przed Komisją Prawa Autorskiego (z cywilnego na administracyjny).

	”		30a. Zezwolenie na wykonywanie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi	10 000 zł		
					”	

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO¹⁾

z dnia

w sprawie szczegółowego zakresu sprawozdania z działalności organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi w części dotyczącej sprawozdania podstawowego i sprawozdania z wykorzystania potrażeń na prowadzoną przez te organizacje działalność o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym

Na podstawie art. 89 ustawy z dnia ... o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Niniejsze rozporządzenie określa szczegółowy zakres następujących części sprawozdania z działalności organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, o którym mowa w art. 88 ustawy z dnia o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi (Dz. U. poz. ...), zwanej dalej „ustawą”:

- 1) sprawozdania podstawowego;
- 2) sprawozdania z wykorzystania potrażeń na prowadzoną przez te organizacje działalność o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym.

§ 2. W sprawozdaniach, o których mowa w § 1, informacje i kopie dokumentów zamieszcza się według stanu na koniec roku sprawozdawczego organizacji zbiorowego zarządzania, chyba że przepisy niniejszego rozporządzenia stanowią inaczej.

§ 3. Sprawozdanie podstawowe składa się z 6 rozdziałów.

§ 4. Rozdział 1 sprawozdania podstawowego zawiera zwięzłe omówienie działalności organizacji zbiorowego zarządzania w roku sprawozdawczym.

¹⁾ Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego kieruje działem administracji rządowej – kultura i ochrona dziedzictwa narodowego, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 2017 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (Dz. U. poz. 2321).

§ 5. Rozdział 2 sprawozdania podstawowego zawiera następujące informacje i kopie dokumentów dotyczących struktury organizacji zbiorowego zarządzania oraz jej organów wewnętrznych:

- 1) nazwę, siedzibę i adres organizacji zbiorowego zarządzania;
- 2) oznaczenie sądu rejestrowego, w którym są przechowywane akta rejestrowe organizacji zbiorowego zarządzania, oraz numer wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym;
- 3) kopię aktualnego statutu organizacji zbiorowego zarządzania, ze wskazaniem treści zmian tego statutu w roku sprawozdawczym;
- 4) kopię regulaminu lub innego aktu wewnętrznego określającego zasady funkcjonowania jednostki organizacyjnej odpowiedzialnej za wykonywanie zbiorowego zarządu, ze wskazaniem treści zmian tych dokumentów w roku sprawozdawczym;
- 5) imiona i nazwiska członków organów statutowych organizacji zbiorowego zarządzania, sprawujących funkcje w roku sprawozdawczym, z wyłączeniem walnego zebrania członków i zebrania delegatów;
- 6) daty upływu kadencji statutowych organów organizacji zbiorowego zarządzania;
- 7) opis lub schemat struktury prawnej i struktury zarządzania organizacji zbiorowego zarządzania z uwzględnieniem terenowych jednostek organizacyjnych, wraz z informacją o zmianach tej struktury w roku sprawozdawczym;
- 8) adresy, zakres przedmiotowy i terytorialny działania terenowych jednostek organizacyjnych organizacji zbiorowego zarządzania;
- 9) wskazanie liczby członków organizacji zbiorowego zarządzania w poszczególnych kategoriach członkostwa przewidzianych przez statut oraz zmian tej liczby w roku sprawozdawczym, wraz z informacją, którym kategoriom członków przysługuje czynne i bierne prawo wyborcze do organów statutowych organizacji zbiorowego zarządzania;
- 10) wskazanie komisji, rad i innych zespołów powołanych przez organizację zbiorowego zarządzania, wraz ze wskazaniem zadań poszczególnych gremiów oraz imion i nazwisk ich członków;
- 11) wskazanie fundacji i innych podmiotów ustanowionych przez organizację zbiorowego zarządzania;
- 12) wskazanie stowarzyszeń i innych podmiotów, których członkiem jest organizacja zbiorowego zarządzania, ze wskazaniem daty uzyskania członkostwa;
- 13) wskazanie spółek, w których współnikiem, w tym akcjonariuszem, jest lub była w ciągu roku sprawozdawczego organizacja zbiorowego zarządzania;

- 14) wskazanie organizacji międzynarodowych, których członkiem jest organizacja zbiorowego zarządzania, ze wskazaniem daty uzyskania członkostwa.

§ 6. Rozdział 3 sprawozdania podstawowego zawiera następujące informacje i kopie dokumentów dotyczących działalności organizacji zbiorowego zarządzania w zakresie obejmowania praw autorskich i praw pokrewnych w zbiorowe zarządzanie:

- 1) wskazanie liczby uprawnionych (osób fizycznych, osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych niebędących osobami prawnymi, którym odrębne przepisy przyznają zdolność prawną), którzy zawarli z organizacją umowę o zbiorowe zarządzanie według stanu na koniec roku sprawozdawczego, z wyłączeniem umów o wzajemnej lub jednostronnej reprezentacji;
- 2) wskazanie liczby uprawnionych, którzy zawarli z organizacją umowę o zbiorowe w danym roku sprawozdawczym, z wyłączeniem umów o wzajemnej lub jednostronnej reprezentacji;
- 3) wskazanie liczby uprawnionych, którzy wycofali swoje prawa ze zbiorowego zarządzania w danym roku sprawozdawczym, z wyłączeniem umów o wzajemnej lub jednostronnej reprezentacji;
- 4) wskazanie liczby członków organizacji zbiorowego zarządzania, którzy zawarli z organizacją umowę o zbiorowe zarządzanie, według stanu na koniec roku sprawozdawczego;
- 5) wskazanie liczby członków organizacji zbiorowego zarządzania, którzy zawarli z organizacją umowę o zbiorowe zarządzanie w danym roku sprawozdawczym;
- 6) wskazanie liczby członków organizacji zbiorowego zarządzania, którzy wycofali swoje prawa ze zbiorowego zarządzania w danym roku sprawozdawczym;
- 7) wskazanie liczby uprawnionych, których prawami organizacja zbiorowego zarządzania zarządza na podstawie umowy o zbiorowe zarządzanie, według stanu na koniec roku sprawozdawczego, z wyłączeniem umów o wzajemnej lub jednostronnej reprezentacji;
- 8) wzory stosowanych przez organizację zbiorowego zarządzania umów oraz kopie regulaminów i innych aktów, określających zasady zawierania umów o zbiorowe zarządzanie;
- 9) wykaz porozumień o wzajemnej lub jednostronnej reprezentacji zawartych z organizacjami zbiorowego zarządzania, ze wskazaniem stron, przedmiotu, daty zawarcia oraz okresu obowiązywania;

- 10) wskazanie, czy organizacja zbiorowego zarządzania dokonuje poboru przychodów z praw także na rzecz uprawnionych, którzy nie zawarli z nią umowy o zbiorowe zarządzanie, z podaniem podstawy prawnej i poszczególnych pól eksploatacji, których ten pobór dotyczy.

§ 7. Rozdział 4 sprawozdania zawiera następujące informacje i kopie dokumentów dotyczących działalności organizacji zbiorowego zarządzania w zakresie poboru przychodów z praw:

- 1) kopie tabel wynagrodzeń prawomocnie zatwierdzonych przez Komisję Prawa Autorskiego lub sąd, obowiązujących w roku sprawozdawczym, wraz z kopiami właściwych orzeczeń i ich uzasadnień;
- 2) kopie uchwał lub innych aktów wewnętrznych określających wysokość stawek wynagrodzeń za korzystanie z praw będących przedmiotem zbiorowego zarządzania, z syntetycznym uzasadnieniem przyjęcia tych stawek;
- 3) wskazanie pól eksploatacji, na których organizacja zbiorowego zarządzania wykonywała zbiorowe zarządzanie w roku sprawozdawczym, a także pól eksploatacji, na których zamierza wykonywać zbiorowe zarządzanie w kolejnym roku sprawozdawczym, z podaniem powodów niewykonywania zbiorowego zarządu na danym polu eksploatacji, jeżeli taka sytuacja miała miejsce;
- 4) wzory umów zawieranych z użytkownikami na polach eksploatacji, na których organizacja zbiorowego zarządzania wykonywała zbiorowe zarządzanie w roku sprawozdawczym, a także na których zamierza wykonywać zbiorowe zarządzanie w kolejnym roku sprawozdawczym;
- 5) wskazanie liczby użytkowników, z którymi organizacja zbiorowego zarządzania miała zawarte umowy według stanu na koniec roku sprawozdawczego;
- 6) wskazanie liczby użytkowników, z którymi organizacja zbiorowego zarządzania miała zawarte umowy na poszczególnych polach eksploatacji według stanu na koniec roku sprawozdawczego;
- 7) wskazanie liczby użytkowników, z którymi organizacja zbiorowego zarządzania zawarła umowy na poszczególnych polach eksploatacji w danym roku sprawozdawczym;
- 8) wskazanie liczby użytkowników, z którymi przestały obowiązywać umowy na poszczególnych polach eksploatacji w danym roku sprawozdawczym;
- 9) informację o przypadkach, w których organizacja zbiorowego zarządzania odmówiła zawarcia umowy z użytkownikiem;

- 10) informację o zawartych porozumieniach, o których mowa w art. 44 ust. 1, 2 lub 4 ustawy;
- 11) informację, czy został wyznaczony podmiot, o którym mowa w art. 44 ust. 3 ustawy;
- 12) wskazanie wysokości wynagrodzeń z tytułu zbiorowego zarządzania pobranych w roku sprawozdawczym, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pola eksploatacji, w tym odrębnie dla wynagrodzeń z tytułu art. 70 ust. 2¹ ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, w kwotach netto;
- 13) wskazanie wysokości opłat pobranych z tytułu zbiorowego zarządzania w roku sprawozdawczym, w kwotach netto:
 - a) na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych,
 - b) na podstawie art. 20¹ ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych;
- 14) wskazanie wysokości wynagrodzeń i opłat uzyskanych w roku sprawozdawczym od poszczególnych organizacji zbiorowego zarządzania, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pola eksploatacji, w kwotach netto;
- 15) wskazanie wysokości pożytków, jakie wynagrodzenia i opłaty, o których mowa w pkt 12–14, przyniosły organizacji do chwili ich wypłaty uprawnionym, w przypadku wynagrodzeń również w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pola eksploatacji.

§ 8. Rozdział 5 sprawozdania zawiera następujące informacje i kopie dokumentów dotyczących działalności organizacji zbiorowego zarządzania w zakresie podziału i wypłaty przychodów z praw:

- 1) kopię obowiązującego regulaminu repartycji, ze wskazaniem treści zmian tych aktów w roku sprawozdawczym;
- 2) omówienie i uzasadnienie sposobu zarządzania przychodami z praw do czasu ich wypłaty uprawnionym, w tym wskazanie celu, na jaki są przeznaczane są pożytki, o których mowa w § 7 pkt 15 oraz kwot wykorzystanych na te cele;
- 3) wskazanie wysokości przychodów z praw wypłaconych poszczególnym organizacjom zbiorowego zarządzania, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pola eksploatacji;
- 4) wskazanie łącznej wysokości podzielonych wynagrodzeń brutto oraz liczby uprawnionych objętych podziałem, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pola eksploatacji;

- 5) wskazanie łącznej wysokości wypłaconych wynagrodzeń brutto, częstotliwości wypłat oraz liczby uprawnionych objętych wypłatami, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pola eksploatacji;
- 6) wskazanie łącznej wysokości przychodów z praw wypłaconych poszczególnym organizacjom zbiorowego zarządzania, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych:
 - a) na podstawie art. 20 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych,
 - b) na podstawie art. 20¹ ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych;
- 7) wskazanie łącznej wysokości wypłat brutto przychodów z praw dokonanych bezpośrednio na rzecz uprawnionych, częstotliwości wypłat oraz liczby uprawnionych objętych wypłatami, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych:
 - a) na podstawie art. 20 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych,
 - b) na podstawie art. 20¹ ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych;
- 8) wskazanie łącznej wysokości przychodów z praw pobranych w roku sprawozdawczym i latach poprzednich, podzielonych i wciąż niewypłaconych na koniec roku sprawozdawczego, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pola eksploatacji, ze wskazaniem roku obrotowego w jakim zostały pobrane, liczby uprawnionych i wyjaśnieniem powodów niewypłacenia środków w terminie określonym w art. 37 ust. 2 ustawy;
- 9) wskazanie łącznej wysokości przychodów z praw pobranych w roku sprawozdawczym i latach poprzednich a wciąż niepodzielonych na koniec roku sprawozdawczego, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pola eksploatacji, ze wskazaniem roku obrotowego w jakim zostały pobrane i z wyjaśnieniem powodów braku podziału w terminie określonym w art. 37 ust. 2 ustawy;
- 10) wskazanie łącznej wysokości przychodów z praw pobranych w roku sprawozdawczym i latach poprzednich, podzielonych i wciąż niewypłaconych na koniec roku sprawozdawczego, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych, ze wskazaniem liczby osób uprawnionych i wyjaśnieniem powodów niewypłacenia środków w terminie określonym w art. 37 ust. 2 ustawy:
 - a) na podstawie art. 20 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, w tym odrębnie dla części, o której mowa w § 9 pkt 2 rozporządzenia Ministra Kultury z dnia 2 czerwca 2003 r. w sprawie określenia kategorii urządzeń i nośników służących do utrwalania utworów oraz opłat od tych urządzeń i nośników z tytułu

ich sprzedaży przez producentów i importerów (Dz. U. poz. 991, z 2008 r. poz. 1599 oraz z 2011 r. poz. 616),

- b) na podstawie art. 20¹ ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych;
- 11) wskazanie łącznej wysokości przychodów z praw pobranych w roku sprawozdawczym i latach poprzednich, wciąż niepodzielonych i niewypłaconych na koniec roku sprawozdawczego, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych i z wyjaśnieniem powodów niewypłacenia środków w terminie określonym w art. 37 ust. 2 ustawy:
 - a) na podstawie art. 20 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych,
 - b) na podstawie art. 20¹ ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych;
- 12) wskazanie łącznej wysokości przychodów z praw, o których mowa w art. 39 ustawy, ich planowanym przeznaczeniu oraz sposobie, w jaki zostały już wykorzystane.

§ 9. Rozdział 6 sprawozdania zawiera następujące informacje i kopie dokumentów dotyczących kosztów działalności organizacji zbiorowego zarządzania, z wyjaśnieniem powodów wzrostu kosztów w stosunku do poprzedniego roku sprawozdawczego, jeżeli taka sytuacja miała miejsce:

- 1) wskazanie kosztów operacyjnych i finansowych działalności organizacji zbiorowego zarządzania w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych, a w przypadku kosztów pośrednich, co do których nie można dokonać takiego podziału – wyjaśnienie metody alokacji tych kosztów;
- 2) wskazanie kosztów operacyjnych i finansowych zarządzania prawami w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych, a w przypadku kosztów pośrednich, co do których nie można dokonać takiego podziału – wyjaśnienie metody alokacji tych kosztów, w tym wskazanie wysokości opłat z tytułu zarządzania potrąconych z przychodów z praw lub skompensowanych tytułem tych kosztów, jak też potrąconych lub skompensowanych z pożytków, o których mowa w § 7 pkt 15;
- 3) wskazanie kosztów operacyjnych i finansowych dotyczących usług innych niż zarządzanie prawami, w tym dotyczących działalności o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym;
- 4) wskazanie zasobów wykorzystanych na pokrycie kosztów, o których mowa w pkt 1–3;
- 5) wskazanie wysokości, celu i podstawy prawnej w akcie wewnętrznym organizacji potrąceń dokonanych z przychodów z praw, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pola eksploatacji;

- 6) wskazanie procentowego stosunku kosztów, o których mowa w pkt 2 i 3, do przychodów z praw w danym roku obrotowym, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych, a w przypadku kosztów pośrednich, co do których nie można dokonać takiego podziału – wyjaśnienie metody alokacji tych kosztów;
- 7) wskazanie wysokości dokonanych potrąceń tytułem kosztów inkasa, kosztów repartycji, potrąceń na prowadzoną przez organizację działalność o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym oraz pozostałych potrąceń z przychodów z praw należnych poszczególnym organizacjom zbiorowego zarządzania, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pola eksploatacji;
- 8) wskazanie wysokości dokonanych potrąceń tytułem kosztów inkasa, kosztów repartycji, potrąceń na prowadzoną przez organizację działalność o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym oraz pozostałych potrąceń z przychodów z praw uzyskanych od innych organizacji zbiorowego zarządzania, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pola eksploatacji;
- 9) wskazanie wysokości wynagrodzeń i innych świadczeń wypłaconych osobom, które dokonują na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania poboru przychodów z praw na podstawie pełnomocnictwa lub umów cywilnoprawnych;
- 10) wskazanie łącznej kwoty wynagrodzeń i innych świadczeń wypłaconych lub przekazanych osobom kierującym działalnością organizacji zbiorowego zarządzania w poprzednim roku sprawozdawczym.

§ 10. Sprawozdanie, o którym mowa w § 1 pkt 2, zawiera następujące informacje dotyczące wykorzystania potrąceń na prowadzoną przez te organizacje działalność o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym, podane odrębnie dla każdego z tych celów i ze wskazaniem rodzajów utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pól eksploatacji, których te potrącenia dotyczą, w tym odrębnie dla opłat, o których mowa w art. 20 i 20¹ ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych:

- 1) wysokość dokonanych potrąceń;
- 2) wysokość środków wykorzystanych;
- 3) wysokość kosztów zarządzania środkami z potrąceń.

§ 11. Do sprawozdania podstawowego załącza się wykaz uchwał podjętych w danym roku sprawozdawczym przez organy organizacji zbiorowego zarządzania, dotyczących

zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, zawierający: numer, datę podjęcia oraz tytuł uchwały.

§ 12. 1. Sprawozdania, o których mowa w § 1, mogą zawierać, odpowiednio w formie załącznika do danego rozdziału lub załącznika do całego sprawozdania, także dodatkowe informacje i dokumenty, które w ocenie danej organizacji zbiorowego zarządzania mogą okazać się przydatne dla ukazania właściwego obrazu działalności w danym obszarze.

2. Dodatkowe informacje i dokumenty, o których mowa w ust. 1, nie będą zawierały danych osobowych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922 oraz z 2018 r. poz. 138).

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem

MINISTER

KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO

UZASADNIENIE

1. Wyjaśnienie potrzeby i celu wydania aktu normatywnego

Wydanie rozporządzenia stanowić będzie wykonanie upoważnienia zawartego w art. 89 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi (Dz. U. poz. ...), zgodnie z którym minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego obowiązany jest określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres sprawozdania podstawowego organizacji zbiorowego zarządzania i sprawozdania z wykorzystania potrażeń na prowadzoną przez te organizacje działalność o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym, o których mowa w art. 88 ust. 2 pkt 1 i 3 tej ustawy, zawierający co najmniej informacje, o których mowa w załączniku do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/26/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania online na rynku wewnętrznym, zwanej dalej „dyrektywą 2014/26/UE”, uwzględniając informacje na temat struktury organizacyjnej organizacji, jej organów wewnętrznych i majątku oraz działalności w zakresie zbiorowego zarządzania, a także konieczność dokonania oceny prawidłowości realizacji przez tę organizację jej celów statutowych.

Dyrektywa 2014/26/UE dokonuje harmonizacji przepisów prawa krajowego Państw Członkowskich UE w zakresie działania organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych na eksploatację utworów muzycznych „online”. Z uwagi na szeroki zakres koniecznych zmian polski ustawodawca zdecydował się na jej implementację poprzez uchwalenie odrębnej ustawy zamiast nowelizacji ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, która dotychczas zawierała przepisy regulujące działalność organizacji zbiorowego zarządzania.

Dyrektywa 2014/26/UE w art. 22 wprowadza wymóg, aby każda organizacja zbiorowego zarządzania za każdy rok obrotowy sporządzała i podawała do wiadomości publicznej, najpóźniej osiem miesięcy po zakończeniu tego roku obrotowego, „roczne sprawozdanie na temat przejrzystości”, w tym odrębne sprawozdanie dotyczące działalności o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym. Polski ustawodawca dokonał implementacji tego przepisu dyrektywy zachowując dotychczas stosowaną terminologię, tj. posługując się terminem „roczne sprawozdanie z działalności”, które zgodnie z art. 88 ust. 2 ustawy składa się z 3 części: sprawozdania podstawowego, sprawozdania finansowego oraz ww. sprawozdania z działalności o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym.

Sprawozdanie finansowe, zgodnie z art. 90 ustawy, będzie tak jak dotychczas sporządzane zgodnie z ustawą o rachunkowości. Szczegółowy zakres pozostałych dwóch sprawozdań ma określić projektowane rozporządzenie.

Zgodnie z art. 22 ust. 2 dyrektywy 2014/26/UE roczne sprawozdanie z działalności zawierać powinno „co najmniej” informacje określone w załączniku do dyrektywy. Poprzez użycie sformułowania „co najmniej” zostaje przesądzone, że zakres tego sprawozdania może być szerszy niż to, co przewiduje powołany załącznik. Projektowane rozporządzenie dokonuje zatem jego pełnej implementacji, ale jednocześnie w znacznym zakresie utrzymuje nasz dotychczasowy bogaty dorobek legislacyjny, gdy chodzi o sprawozdawczość organizacji zbiorowego zarządzania, zawarty w rozporządzeniu Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 17 lipca 2014 r. w sprawie szczegółowego zakresu rocznego sprawozdania z działalności organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi (Dz. U. poz. 978), a które było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 18 kwietnia 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu rocznego sprawozdania z działalności organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi (Dz. U. poz. 497).

Polskie rozwiązania dotyczące sprawozdawczości ozz okazały się skuteczne. Pierwsze sprawozdania sporządzone stosownie do tych przepisów dotyczyły roku 2011. Dzięki ich obowiązkowej publikacji w Internecie oraz normatywnie określonej treści opinia publiczna po raz pierwszy mogła się zapoznać z bardzo szczegółowymi informacjami na temat funkcjonowania każdej z organizacji tworzących system zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi w Polsce, poznając zarówno istotę zbiorowego zarządzania, jak też konkretne dane finansowe dotyczące poszczególnych organizacji.

Powodem wydania drugiego rozporządzenia był przede wszystkim brak wyraźnie określonej struktury sprawozdań, co utrudniało ich lekturę porównawczą, a niekiedy pozwalało w gąszczu w ogóle niewymaganych i niekoniecznie istotnych informacji „ukrywać” te, które były naprawdę istotne, a mogły świadczyć o nienależytym wykonywaniu zbiorowego zarządu, np. wskazujące na niewielki zakres repartycji bezpośredniej. W ocenie ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego sprawozdania powinny w sposób czytelny przedstawiać efektywność działania organizacji nie tylko w zakresie inkasa przychodów z praw, ale także w zakresie repartycji bezpośredniej rozumianej jako faktyczna wypłata tych środków konkretnym twórcom i pozostałym

uprawnionym. Idąc w tym kierunku wprowadzono podział sprawozdania na 4 rozdziały, które wydaje się że w przejrzysty i zrozumiały sposób ukazywały różne aspekty działalności ozz:

- 1) dane organizacyjne (adres, nr KRS, struktura org., powiązania z innymi podmiotami),
- 2) działalność w zakresie obejmowania praw w zbiorowy zarząd,
- 3) działalność w zakresie inkasa,
- 4) działalność w zakresie repartycji.

Projektowane rozporządzenie w znacznym stopniu podtrzymuje dotychczasową strukturę sprawozdań oraz ich treść. Dyrektywa koncentruje się głównie na danych finansowych, podczas gdy projektowane rozporządzenie, w ślad za dotychczasowymi rozwiązaniami, przewiduje również obowiązek zamieszczania w sprawozdaniu szeregu istotnych danych pozafinansowych, jak liczba członków i reprezentowanych uprawnionych czy liczba zawartych umów licencyjnych oraz zmiany w tym zakresie w roku sprawozdawczym. Zgodnie z pkt 1 lit. b załącznika pierwszym rozdziałem sprawozdania podstawowego będzie „zwięzłe omówienie działalności organizacji zbiorowego zarządzania w roku sprawozdawczym”, co przepis dyrektywy określa jako „sprawozdanie z działalności za dany rok obrotowy” (przyp. – wg terminologii przyjętej w ustawie „roczne sprawozdanie z działalności” obejmuje całość informacji określonych w załączniku do dyrektywy z powodu uznania stosowanego w dyrektywie terminu „roczne sprawozdanie na temat przejrzystości” za niezbyt właściwy językowo). Z uwagi na wymagany przez dyrektywę szczegółowy zakres informacji dotyczących kosztów działalności ozz (pkt 2 lit. b załącznika) będą one zgrupowane w odrębnym 6 rozdziale.

W związku z wyraźnym wymogiem dyrektywy (art. 22 ust. 3), aby sprawozdanie z działalności o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym było odrębnym sprawozdaniem, stosowne informacje na ten temat będą zawarte w sprawozdaniu, o którym mowa w art. 88 ust. 2 pkt 3 ustawy.

2. Przedstawienie rzeczywistego stanu w dziedzinie, która ma być unormowana

Rozporządzenie dotyczy obowiązków sprawozdawczych organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi. Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi są to stowarzyszenia zrzeszające uprawnionych lub podmioty reprezentujące uprawnionych, których podstawowym celem statutowym jest zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi na rzecz uprawnionych na podstawie i w zakresie zezwolenia na zbiorowe

zarządzanie udzielonego przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego. Ponieważ aby otrzymać status organizacji zbiorowego zarządzania stowarzyszenie musi uzyskać zezwolenie ww. ministra, minister ten sprawuje również nadzór nad organizacjami zbiorowego zarządzania (art. 92 ust. 1 ustawy), co stanowi wyjątek od zasady przewidzianej w art. 8 ust. 5 pkt 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. Prawo o stowarzyszeniach, że w odniesieniu do stowarzyszeń innych niż stowarzyszenia jednostek samorządu terytorialnego uprawnienia nadzorcze przysługują staroście właściwemu ze względu na siedzibę stowarzyszenia.

Poza instrumentami nadzoru przewidzianymi w ustawie – Prawo o stowarzyszeniach, ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych przez szereg lat nie zapewniała dodatkowych instrumentów nadzoru nad organizacjami zbiorowego zarządzania, poza uprawnieniem do wezwania danej organizacji do usunięcia naruszenia zakresu udzielonego zezwolenia w wyznaczonym terminie z zagrożeniem cofnięcia zezwolenia oraz uprawnieniem do cofnięcia zezwolenia w przypadkach wskazanych w art. 104 ust. 5 tej ustawy. Dopiero ustawa z dnia 8 lipca 2010 r. o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. poz. 1016) wprowadziła nowy obowiązek sprawozdawczy dla organizacji zbiorowego zarządzania. Zostały one zobowiązane do sporządzania sprawozdań finansowych zgodnie z przepisami o rachunkowości oraz poddawania tych sprawozdań badaniu przez biegłego rewidenta, jak również zostały one zobowiązane do sporządzania rocznych sprawozdań merytorycznych z wykonywanej działalności, których treść określał w drodze rozporządzenia minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego. Obydwa rodzaje sprawozdań, tj. sprawozdanie merytoryczne i sprawozdanie finansowe, organizacje zbiorowego zarządzania miały obowiązek przekazywać temu ministrowi oraz publikować na swych stronach internetowych. Pierwsze sprawozdania sporządzone stosownie do przepisów obecnie obowiązującego rozporządzenia dotyczyły działalności organizacji zbiorowego zarządzania w roku 2011.

Ustawa o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi, implementując postanowienia dyrektywy 2014/26/UE, utrzymała co do zasady ww. rozwiązanie, w tym zasadę, że treść sprawozdań określa minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, uwzględniając treść załącznika do dyrektywy.

Na dzień dzisiejszy system zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi tworzy 12 organizacji, z których 10 uzyskało stosowne zezwolenie w latach 1995–96, a pozostałe dwie w latach 2003 i 2009.

3. Wskazanie różnicy między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Projektowane rozporządzenie określa szczegółowy zakres sprawozdania podstawowego i sprawozdania z wykorzystania potrażeń na prowadzoną przez te organizacje działalność o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym.

W § 2 rozstrzyga się, że informacje i kopie dokumentów zamieszcza się w sprawozdaniach według stanu na koniec roku sprawozdawczego organizacji zbiorowego zarządzania, chyba że przepisy rozporządzenia stanowią inaczej.

Zgodnie z § 3 sprawozdanie podstawowe będzie sporządzane wg jednego schematu, tj. w podziale na 6 rozdziałów odrębnie grupujących informacje ogólne, informacje organizacyjne, informacje dotyczące zasadniczych obszarów działania ozz, tj. obejmowania praw w zbiorowy zarząd, inkasa i repartycji oraz jako odrębny rozdział informacji dotyczących kosztów zbiorowego zarządzania.

Zgodnie z § 4 pierwszy rozdział sprawozdania podstawowego będzie zawierał zwięzłe omówienie działalności organizacji zbiorowego zarządzania w roku sprawozdawczym. Jest to nowe rozwiązanie w porównaniu z rozporządzeniem z 2014 r., stanowiące implementację pkt 1 lit. b załącznika do dyrektywy.

Zgodnie z § 5 drugi rozdział sprawozdania podstawowego będzie zawierał najważniejsze dane i kopie dokumentów dotyczących struktury organizacyjnej oraz organów wewnętrznych organizacji zbiorowego zarządzania, jak również ich powiązań z innymi podmiotami. Większość proponowanych rozwiązań jest powtórzeniem przepisów rozporządzenia z 2014 r., zrezygnowano jedynie z wymogu podawania nr REGON. W pkt 7 tego paragrafu zmodyfikowano dotychczasowy zapis w ten sposób, że wymagany opis lub schemat dotyczyć będzie nie „struktury organizacyjnej” organizacji, a „struktury prawnej i struktury zarządzania”, co jest bardziej właściwą implementacją pkt 1 lit. d dyrektywy. Pkt 11–13 w niezmienionym brzmieniu stanowią obecnie także implementację pkt 1 lit. e dyrektywy.

Zgodnie z § 6 trzeci rozdział sprawozdania podstawowego będzie zawierał najważniejsze informacje i kopie dokumentów dotyczących działalności w zakresie obejmowania praw w zbiorowe zarządzanie przez daną organizację. Przepisy te są również w zdecydowanej

większości powtórzeniem przepisów rozporządzenia z 2014 r., przy czym dostosowując terminologię do przepisów ustawy sformułowanie „powierzenie praw w zbiorowe zarządzanie” zastąpiono sformułowaniem „zawieranie umów o zbiorowe zarządzanie”. Przepisy te nie stanowią implementacji dyrektywy, aktualnie należy zatem uznać je za nadregulację.

Zgodnie z § 7 czwarty rozdział sprawozdania podstawowego będzie zawierał najważniejsze informacje dotyczące działalności organizacji zbiorowego zarządzania w zakresie inkasa przychodów z praw. Większość przepisów jest powtórzeniem rozporządzenia z 2014 r., przy czym dostosowując terminologię do przepisów ustawy termin „korzystający” zastąpiono terminem „użytkownik”. Nowym rozwiązaniem jest przepis pkt 9, stanowiący implementację pkt 1 lit. c dyrektywy, zgodnie z którym organizacja obowiązana będzie zamieścić informację o przypadkach, w których odmówiła zawarcia umowy z użytkownikiem, jak również przepis pkt 15, stanowiący implementację pkt 2 lit. a dyrektywy, zgodnie z którym organizacja będzie obowiązana wskazać także wysokość pożytków, jakie wynagrodzenia i opłaty, o których mowa w pkt 12–14, przyniosły organizacji do chwili ich wypłaty uprawnionym, w przypadku wynagrodzeń również w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pola eksploatacji. Informacja o sposobie wykorzystania tych pożytków będzie natomiast zawarta w rozdziale dotyczącym repartycji. Z tym ostatnim zastrzeżeniem przepisy pkt 12–13 i 15 w sumie stanowią obecnie implementację pkt 2 lit. a dyrektywy, przy czym przepis pkt 12 został dostosowany do dyrektywy poprzez dodanie wymogu, aby wysokość inkasowanych wynagrodzeń była podawana także w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych. Przepis pkt 14) dotyczący przychodów z praw uzyskanych od innych organizacji zbiorowego zarządzania (krajowych i zagranicznych) został w stosunku do rozporządzenia z 2014 r. uzupełniony o obowiązek wskazania tych przychodów odrębnie dla każdej organizacji i w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pola eksploatacji, stanowiąc tym samym implementację pkt 2 lit. d (i) załącznika do dyrektywy. Przepisy dotyczące kosztów inkasa zostały w stosunku do rozporządzenia z 2014 r. przeniesione do odrębnego rozdziału dotyczącego kosztów działalności ozz.

Zgodnie z § 8 piąty rozdział sprawozdania podstawowego będzie zawierał najważniejsze informacje i kopie dokumentów dotyczących działalności w zakresie podziału i wypłaty (repartycji) przychodów z praw. Co do zasady przepisy tego paragrafu stanowią implementację pkt 2 lit. c załącznika do dyrektywy. Tym razem jednak, odmiennie niż

w przypadku rozdziałów 2–4, w porównaniu do rozporządzenia z 2014 r. większość przepisów została zmodyfikowana w celu ich dostosowania do ww. załącznika, przede wszystkim poprzez wprowadzenie wymogu podawania informacji finansowych w podziale na utwory i przedmioty praw pokrewnych oraz pola eksploatacji. Dotychczas stosowany termin „repartycja” został zgodnie z terminologią ustawy (art. 3 ust. 1 pkt 7 i 8) zastąpiony terminami „pobór” i „wypłata” przychodów z praw. Natomiast przepisy dotyczące kosztów repartycji i tzw. repartycji pośredniej (działalność o charakterze socjalnym, kulturalnym i edukacyjnym) zostały przeniesione do ostatniego rozdziału dotyczącego kosztów działalności ozz.

Przepis § 8 pkt 1, zgodnie z którym organizacja zbiorowego zarządzania obowiązana będzie zamieścić w sprawozdaniu kopię obowiązującego regulaminu określającego zasady repartycji, ze wskazaniem treści zmian tych aktów w roku sprawozdawczym, jest powtórzeniem odpowiedniego przepisu rozporządzenia z 2014 r., z tym że uwzględnia przepisy ustawy, które nie przewidują innych aktów wewnętrznych określających zasady repartycji niż regulamin repartycji. Przepis pkt 2 przewiduje omówienie i uzasadnienie sposobu zarządzania przychodami z praw do czasu ich wypłaty uprawnionym, w tym wskazanie celu, na jaki są przeznaczane są pożytki, o których mowa w § 7 pkt 15 oraz kwot wykorzystanych na te cele, co stanowi w części repartycyjnej implementację pkt 2 lit. a załącznika do dyrektywy. Przepis pkt 3, przewidujący wskazanie wysokości przychodów z praw wypłaconych poszczególnym organizacjom zbiorowego zarządzania, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pola eksploatacji, stanowi w części repartycyjnej implementację pkt 2 lit. d (i) załącznika do dyrektywy. Przepis pkt 4, przewidujący wskazanie łącznej wysokości podzielonych wynagrodzeń brutto oraz liczby uprawnionych objętych podziałem, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pola eksploatacji, stanowi implementację pkt 2 lit. c (i) załącznika do dyrektywy. Przepis pkt 5, przewidujący wskazanie łącznej wysokości wypłaconych wynagrodzeń brutto, częstotliwości wypłat oraz liczby uprawnionych objętych wypłatami, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pola eksploatacji, stanowi implementację pkt 2 lit. c (ii–iii) załącznika do dyrektywy, z nadregulacją co do liczby uprawnionych objętych wypłatami. Przepis pkt 6, przewidujący wskazanie łącznej wysokości przychodów z praw wypłaconych poszczególnym organizacjom zbiorowego zarządzania na podstawie art. 20 i 20¹ ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, jest powtórzeniem odpowiedniego przepisu rozporządzenia z 2014 r. i aktualnie stanowi w części

repartycyjnej implementację pkt 2 lit. d (i) załącznika do dyrektywy. Przepis pkt 7, przewidujący wskazanie łącznej wysokości wypłat brutto przychodów z praw dokonanych bezpośrednio na rzecz uprawnionych, na podstawie art. 20 i 20¹ ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, częstotliwości wypłat oraz liczby uprawnionych objętych wypłatami, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych, stanowi w części repartycyjnej implementację pkt 2 lit. c (ii–iii) załącznika do dyrektywy, z nadregulacją co do liczby uprawnionych objętych wypłatami. Przepis pkt 8, przewidujący wskazanie łącznej wysokości przychodów z praw pobranych w roku sprawozdawczym i latach poprzednich, podzielonych i wciąż niewypłaconych na koniec roku sprawozdawczego, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pola eksploatacji, ze wskazaniem roku obrotowego w jakim zostały pobrane, liczby uprawnionych i wyjaśnieniem powodów niewypłacenia środków w terminie określonym w art. 37 ust. 2 ustawy stanowi implementację pkt 2 lit. c (iv i vi) załącznika do dyrektywy, z nadregulacją co do liczby uprawnionych objętych podziałem. Przepis pkt 9, przewidujący wskazanie łącznej wysokości przychodów z praw pobranych w roku sprawozdawczym i latach poprzednich a wciąż niepodzielonych na koniec roku sprawozdawczego, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pola eksploatacji, ze wskazaniem roku obrotowego w jakim zostały pobrane i z wyjaśnieniem powodów braku podziału w terminie określonym w art. 37 ust. 2 ustawy, stanowi implementację pkt 2 lit. c (v i vi) załącznika do dyrektywy. Przepisy pkt 10 i 11 są odpowiednikami pkt 8 i 9 w zakresie opłat, o których mowa w art. 20 i 20¹ ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych – z uwagi na szczególny charakter tych opłat, ich kompensacyjny charakter i brak bezpośredniego związku z eksploatacją chronionych utworów i przedmiotów praw pokrewnych, a tym samym odmienne zasady podziału między uprawnionych zasadne wydaje się ich odpowiednie wyodrębnienie w zasadach sprawozdawczości organizacji zbiorowego zarządzania, w ślad za przepisami rozporządzenia z 2014 r. Wreszcie przepis pkt 12, przewidujący wskazanie łącznej wysokości przychodów z praw, o których mowa w art. 39 ustawy, ich planowanym przeznaczeniu oraz sposobie, w jaki zostały już wykorzystane, jest nowym rozwiązaniem wynikającym z regulacji ustawowej, zgodnie z którą w organizacji zbiorowego zarządzania zostaną wyodrębnione „środki niepodlegające podziałowi” (art. 13 ust. 4–6 dyrektywy i art. 39 ustawy). Przepis pkt 12 jest implementacją pkt 2 lit. c (vii) załącznika do dyrektywy.

Ostatni 6 rozdział sprawozdania podstawowego dotyczy kosztów działalności organizacji zbiorowego zarządzania i jako taki wyodrębniony rozdział nie miał odpowiednika

w przepisach rozporządzenia z 2014 r. Jego wyodrębnienie w niniejszym rozporządzeniu wynika ze szczegółowych wymogów sprawozdawczych zawartych w pkt 2 lit. b załącznika do dyrektywy, daleko wykraczających poza dotychczasowe regulacje ww. rozporządzenia, które w zasadzie ograniczało się do raportowania w zakresie wysokości potrąceń tytułem kosztów inkasa i repartycji oraz podstawy prawnej tych potrąceń. Dyrektywa 2014/26/UE idzie w tej materii o wiele dalej i w zakresie raportowania kosztów dotyka właściwie całego zakresu działalności organizacji zbiorowego zarządzania. Wychodząc natomiast poza minimalne wymogi dyrektywy (nadregulacja) utrzymano obowiązek wyjaśnienia powodów wzrostu kosztów w stosunku do poprzedniego roku sprawozdawczego, jeżeli taka sytuacja miała miejsce.

Zgodnie z § 9 pkt 1 niniejszego rozporządzenia w 6 rozdziale sprawozdania podstawowego organizacja zbiorowego zarządzania obowiązana będzie wskazać koszty operacyjne i finansowe działalności organizacji zbiorowego zarządzania w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych, a w przypadku kosztów pośrednich, co do których nie można dokonać takiego podziału – wyjaśnić metodę alokacji tych kosztów. Zgodnie z przepisem pkt 2 w taki sam sposób powinny być wskazane koszty operacyjne i finansowe zarządzania prawami, jednakże w tym przypadku konieczne będzie jeszcze wskazanie wysokości opłat z tytułu zarządzania potrąconych z przychodów z praw lub skompensowanych tytułem tych kosztów, jak też potrąconych lub skompensowanych z pożytków, o których mowa w § 7 pkt 15 projektowanego rozporządzenia. Przepisy pkt 1 i 2 stanowią implementację odpowiednio pkt 2 lit. b (i) oraz (ii) załącznika do rozporządzenia. Zgodnie z przepisem pkt 3, stanowiącego implementację pkt 2 lit. b (iii) załącznika do rozporządzenia, konieczne będzie również wskazanie kosztów operacyjnych i finansowych dotyczących usług innych niż zarządzanie prawami, w tym dotyczących działalności o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym. Przepis pkt 4 przewiduje wskazanie zasobów wykorzystanych na pokrycie kosztów, o których mowa w pkt 1–3, stanowiąc implementację pkt 2 lit. b (iv) załącznika do dyrektywy. Zgodnie z przepisem pkt 5 organizacja zbiorowego zarządzania będzie obowiązana do wskazania wysokości, celu i podstawy prawnej w akcie wewnętrznym organizacji wszystkich potrąceń dokonanych z przychodów z praw, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pola eksploatacji, co stanowi implementację pkt 2 lit. b (v) załącznika do dyrektywy i częściowo jest powtórzeniem rozwiązań zawartych w rozporządzeniu z 2014 r., które przewidywało wskazanie kwot potrąceń tytułem kosztów inkasa i repartycji. Wychodząc poza

minimum wymagane przez dyrektywę (nadregulacja) wprowadza się, w ślad za ww. rozporządzeniem, obowiązek wskazania podstawy prawnej w akcie wewnętrznym organizacji wszystkich ww. potrąceń. Przepis pkt 6, stanowiąc nowe rozwiązanie i implementację pkt 2 lit. b (vi) załącznika do dyrektywy, przewiduje wskazanie procentowego stosunku kosztów, o których mowa w pkt 2 i 3, do przychodów z praw w danym roku obrotowym, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych, a w przypadku kosztów pośrednich, co do których nie można dokonać takiego podziału – wyjaśnienie metody alokacji tych kosztów.

W tym samym 6 rozdziale będą również zamieszczane informacje dotyczące kosztów związanych z przekazywaniem przychodów z praw między krajowymi i zagranicznymi organizacjami zbiorowego zarządzania, co wynika z pkt 2 lit. d (ii–iii) załącznika do dyrektywy. Zgodnie z przepisami § 9 pkt 7 i 8 projektowanego rozporządzenia przewiduje się zatem wskazanie wysokości dokonanych potrąceń tytułem kosztów inkasa, kosztów repartycji, potrąceń na prowadzoną przez organizację działalność o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym oraz pozostałych potrąceń z przychodów z praw należnych poszczególnym organizacjom zbiorowego zarządzania, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pola eksploatacji oraz te same informacje, jednakże bez wyszczególniania organizacji, w zakresie przychodów z praw uzyskanych od innych organizacji zbiorowego zarządzania, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pola eksploatacji.

W rozdziale 6 sprawozdania podstawowego będzie również zamieszczona informacja o wysokości wynagrodzeń i innych świadczeń wypłaconych osobom, które dokonują na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania poboru przychodów z praw na podstawie pełnomocnictwa lub umów cywilnoprawnych – jest to informacja niewymagana przez dyrektywę, była natomiast przewidziana w przepisach rozporządzenia z 2014 r. Wreszcie w tym samym rozdziale znajdzie się łączna kwota wynagrodzeń i innych świadczeń wypłaconych lub przekazanych osobom kierującym działalnością organizacji zbiorowego zarządzania w poprzednim roku sprawozdawczym, co jest nowym rozwiązaniem i stanowi implementację pkt 1 lit. f załącznika do dyrektywy.

Art. 22 ust. 3 dyrektywy 2014/26/UE, a w ślad za tym art. 88 ust. 2 pkt 3 ustawy, przewiduje odrębne sprawozdanie z wykorzystania potrąceń na prowadzoną przez organizację zbiorowego zarządzania działalność o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym. Zgodnie z § 10 projektowanego rozporządzenia sprawozdanie to, zgodnie z pkt 3 załącznika

do dyrektywy, będzie zawierać informacje o wysokości dokonanych potrąceń, wysokości środków wykorzystanych oraz wysokości kosztów zarządzania środkami z potrąceń, podane odrębnie dla każdego z tych celów i ze wskazaniem rodzajów utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pól eksploatacji, których te potrącenia dotyczą, w tym odrębnie dla opłat, o których mowa w art. 20 i 20¹ ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Zgodnie z § 11 projektowanego rozporządzenia do sprawozdania podstawowego, w ślad za rozwiązaniem zastosowanym zarówno w rozporządzeniu z 2011 r. jak i z 2014 r., w dalszym ciągu będzie dołączany wykaz podjętych przez organy organizacji zbiorowego zarządzania uchwał dotyczących zbiorowego zarządu, zawierający numer, datę podjęcia oraz tytuł każdej uchwały, co stanowi nadregulację względem dyrektywy. Zgodnie z § 12, również w ślad za przepisami rozporządzenia z 2014 r., przewiduje się możliwość uzupełnienia zarówno sprawozdania podstawowego jak i sprawozdania z wykorzystania potrąceń na prowadzoną przez organizację działalność o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym o informacje i dokumenty, które w ocenie danej organizacji mogą okazać się przydatne dla ukazania właściwego obrazu działalności w danym obszarze. Uzupełnienia te mogą przybrać formę odpowiednio załącznika do danego rozdziału lub załącznika do całego sprawozdania, zgodnie z przepisem ust. 2 nie powinny jednak zawierać danych osobowych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. poz. ...). Należy mieć na uwadze, że w działalności poszczególnych organizacji zbiorowego zarządzania występują okoliczności, które nie zawsze są w pełni objęte zakresem obowiązku sprawozdawczego, a które mogą istotnie wpływać na funkcjonowanie tych organizacji i ich publiczne postrzeganie. Zasadne wydaje się zatem formalne umożliwienie tym organizacjom odpowiedniego uzupełnienia sprawozdań, jednakże w taki sposób, aby te uzupełniające informacje nie utrudniły lektury danych bezwzględnie wymaganych.

Regulujące omawianą tematykę rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 17 lipca 2014 r. w sprawie szczegółowego zakresu rocznego sprawozdania z działalności organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi (Dz. U. poz. 978) zostanie uchylone wraz z uchYLENIEM na mocy art. 116 pkt 7 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi rozdziału 12 w ustawie o prawie autorskim i prawach pokrewnych, a tym samym art. 104 ust. 3⁵ tej ustawy stanowiącego upoważnienie ustawowe do wydania tego rozporządzenia. Projektowane rozporządzenie nie zawiera zatem stosownych przepisów uchylających.

4. Ocena zgodności z prawem Unii Europejskiej

Materia regulowana projektowanym rozporządzeniem jest objęta dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/26/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania online na rynku wewnętrznym, której implementacja została dokonana ustawą z dnia ... o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi, natomiast w części objętej treścią załącznika do dyrektywy implementacji dokonuje projektowane rozporządzenie. Jest ono zatem zgodne z prawem UE.

5. Ocena potrzeby notyfikacji norm i aktów prawnych

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 i z 2004 r. poz. 597), w związku z tym nie podlega notyfikacji.

6. Ocena potrzeby konsultacji z instytucjami i organami Unii Europejskiej

Projekt rozporządzenia nie musi być przedstawiony instytucjom i organom Unii Europejskiej ani Europejskiemu Bankowi Centralnemu celem uzyskania opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia w rozumieniu § 27 ust. 4 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. r. – Regulamin prac Rady Ministrów (M.P. poz. 1006 i 1204 oraz z 2018 r. poz. 114).

7. Ogłoszenie projektu na stronie BIP

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) przedmiotowe rozporządzenie zostało udostępnione w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny (<http://bip.rcl.gov.pl>).

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w sprawie szczegółowego zakresu sprawozdania z działalności organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi w części dotyczącej sprawozdania podstawowego i sprawozdania z wykorzystania potrażeń na prowadzoną przez te organizacje działalność o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego jest organem wiodącym. Brak jest organów współpracujących. Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Podsekretarz Stanu Paweł Lewandowski Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu r. pr. Jacek Barski, jbarski@mkidn.gov.pl; +22 4210476	Data sporządzenia 17 stycznia 2018 r. Źródło: Art. 89 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi (Dz. U. poz. ...) Nr w wykazie prac: Wykaz prac legislacyjnych MKiDN dot. projektów rozp. – poz. ... www.....
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Wdrożenie dyrektywy 2014/26/UE w zakresie załącznika, który określa minimalny zakres informacji zawartych w rocznym sprawozdaniu z działalności organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi. Poza tym rozporządzenie określa dodatkowe obowiązki sprawozdawcze, wykraczające poza dyrektywę, ale już istniejące w aktualnym stanie prawnym, tj. w rozporządzeniu Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 17 lipca 2014 r. w sprawie szczegółowego zakresu rocznego sprawozdania z działalności organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi (Dz. U. poz. 978).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Przedmiotowy projekt rozporządzenia wprowadza obowiązek sporządzenia sprawozdania podstawowego wg jednego schematu, tj. w podziale na rozdziały, grupujące odrębnie merytoryczne omówienie działalności ozz w roku sprawozdawczym (rozdz. 1), dane organizacyjne (rozdz. 2) i odrębnie (rozdz. 3–5) dane dotyczące zbiorowego zarządzania, rozróżnione na trzy podstawowe obszary zbiorowego zarządu:

- 1) obejmowanie praw w zbiorowy zarząd;
- 2) działalność w zakresie poboru przychodów z praw;
- 3) działalność w zakresie podziału i wypłaty przychodów z praw.

Ostatni 6 rozdział dotyczył będzie kosztów działalności ozz. W stosunku do aktualnego stanu prawnego najważniejsza zmiana dotyczy bardzo szczegółowego raportowania na temat poboru, podziału i wypłaty przychodów z praw, w podziale na rodzaje utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pola eksploatacji. Szczegółowe raportowanie dotyczyć także będzie kosztów działalności ozz rozumianych jako wszystkie koszty operacyjne i finansowe, a nie tylko koszty związane z zarządzaniem prawami. Takie wymogi stawia bowiem dyrektywa.

Sprawozdanie z wykorzystania potrażeń na prowadzoną przez ozz działalność o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym będzie zawierało, zgodnie z dyrektywą, informacje dotyczące wykorzystania tych potrażeń podane odrębnie dla każdego z ww. celów i ze wskazaniem rodzajów utworów i przedmiotów praw pokrewnych oraz pól eksploatacji, których te potrażenia dotyczą, tj.

- 1) wysokość dokonanych potrażeń;
- 2) wysokość środków wykorzystanych;
- 3) wysokość kosztów zarządzania środkami z potrażeń.

Oczekuje się, że dzięki przepisom nowego rozporządzenia sprawozdania organizacji zbiorowego zarządzania będą bardziej kompletne i dzięki temu bardziej przydatne dla wszystkich, którzy z tych sprawozdań czerpią wiedzę o działalności ozz. Dla samych tych organizacji obowiązek przekazania do publicznej wiadomości szeregu nowych danych, w szczególności dotyczących kosztów działalności, powinien stanowić motywację do poprawy efektywności działań i racjonalizacji ich kosztów.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Polska jest pionierem, gdy chodzi o wprowadzenie szczegółowych przepisów prawnych dotyczących sprawozdawczości organizacji zbiorowego zarządzania. Do czasu wydania dyrektywy 2014/26/UE w państwach UE brak było powszechnego standardu takiej sprawozdawczości. Projekt rozporządzenia został przygotowany z uwzględnieniem przepisów tej dyrektywy, utrzymuje jednakże również, w ramach dopuszczalnej nadregulacji, szereg dotychczasowych krajowych rozwiązań.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Wszystkie aktualnie istniejące organizacje zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi	12	Zezwolenia udzielone przez MKiDN (wg stanu na dzień 17 stycznia 2018 r.)	Projekt rozporządzenia określa szczegółowy zakres rocznego sprawozdania z działalności ozz w zakresie sprawozdania podstawowego i sprawozdania z wykorzystania potrąceń na działalność o charakterze socjalnym, kulturalnym lub edukacyjnym. Sprawozdanie to ozz ma obowiązek przekazywać ministrowi właściwemu do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego oraz publikować na swoich stronach internetowych.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie przekazany do konsultacji publicznych wszystkim 12 organizacjom zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi, a także organizacjom zrzeszającym przedsiębiorców, stale współpracującym z Ministerstwem Kultury i Dziedzictwa Narodowego w dziedzinie prawa autorskiego: Krajowej Izbie Gospodarczej Elektroniki i Telekomunikacji (KIGeIT), Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych LEWIATAN, Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji (PIIT), Polskiej Izbie Komunikacji Elektronicznej (PIKE), ZIPSEE – Cyfrowa Polska, Polskiej Izbie Radiodiffuzji Cyfrowej (PIRC), Związkowi Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska, Stowarzyszeniu Dystrybutorów Programów Telewizyjnych „Sygnał” oraz Polskiemu Stowarzyszeniu Wydawców Muzycznych PSWM. Projekt zostanie także przekazany fundacjom i stowarzyszeniom zainteresowanym rozwojem prawa autorskiego: Fundacji Nowoczesna Polska, Fundacji Panoptykon oraz Stowarzyszeniu Centrum Cyfrowe Projekt: Polska.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

[illegible]

budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Źródła finansowania	Rozporządzenie nie będzie mieć wpływu na sektor finansów publicznych ponieważ dotyczy obowiązków sprawozdawczych organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi, a więc podmiotów prawa prywatnego (stowarzyszenia).											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń												

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2017 r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Rozporządzenie przyczyni się do większej przejrzystości działań organizacji zbiorowego zarządzania, co będzie zjawiskiem pozytywnym z punktu widzenia przedsiębiorców korzystających z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na podstawie umów zawieranych z tymi organizacjami lub uiszczających na ich rzecz opłaty kompensacyjne, o których mowa w art. 20 i 20 ¹ ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	jw.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Obywatele – twórcy i uprawnieni z tytułu praw pokrewnych dzięki upublicznieniu sprawozdań uzyskają dodatkowe źródło informacji o działalności organizacji zarządzających ich prawami.						
Niemierzalne								

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	
--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☒ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronicznej.		☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
Komentarz: Dyrektywa wprowadza szereg nowych obowiązków sprawozdawczych w stosunku do dotychczasowego stanu prawnego. Obowiązki sprawozdawcze wykraczające poza dyrektywę są nawiązaniem do dotychczasowego stanu prawnego i ich realizacja nie powinna stanowić poważnego obciążenia dla ozz (mają charakter pozafinansowy i głównie statystyczny – liczba członków, liczba uprawnionych, liczba umów z użytkownikami itd.). Należy zatem przyjąć, że czas potrzebny na sporządzenie sprawozdania wg nowych przepisów będzie nieco dłuższy. Ponieważ ustawowy termin sporządzenia sprawozdania będzie wynosił 6 m-cy od zakończenia roku obrotowego, wydaje się wystarczający z punktu widzenia możliwości realizacji przez ozz obowiązków sprawozdawczych w tym szerszym zakresie.		
9. Wpływ na rynek pracy		
Rozporządzenie nie będzie mieć wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Rozporządzenie nie będzie mieć wpływu na ww. obszary.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Wejście w życie rozporządzenia będzie równoznaczne z rozwiązaniem problemu, o którym mowa w cz. 1.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Przewiduje się, że pierwsze sprawozdania sporządzone na podstawie projektowanego rozporządzenia będą dotyczyły działalności organizacji zbiorowego zarządzania w roku 2018 i zostaną przekazane do MKiDN do dnia 30 czerwca 2019 r. Wtedy zostanie dokonana ocena, w jakim stopniu cele rozporządzenia zostały osiągnięte. Z uwagi na przedmiot regulacji nie przewiduje się stosowania określonych mierników.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Szczegółowe omówienie wyników konsultacji publicznych.		